

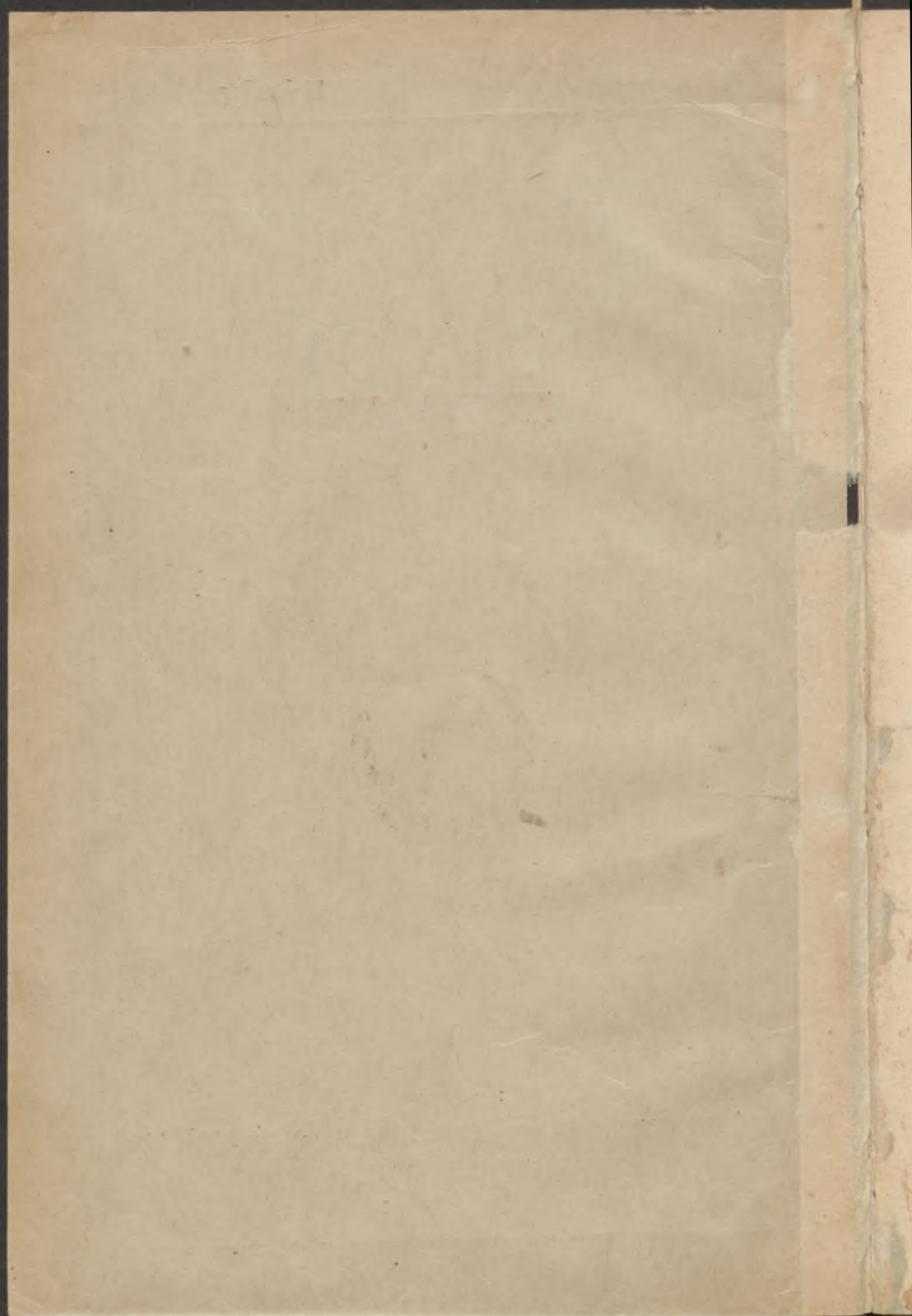
59.164

Házi példány

CINCI

NYOMATOTT:
SÁRIK GYULA KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZETÉBEN
CEGLÉD, 1927.

Madame de M...

COLETTE
CINCI
CHÉRI

FORDITOTTA:
KÁLLAY MIKLÓS

VILÁGIRODALOM-KIADÁS

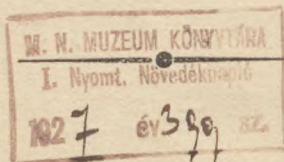
A szerzőtől kiadásunkban megjelent:

GYEREKEK
A BŰNÖS ÁRTATLANSÁG
AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN
AZ ÖRVÉNYBEN
CINCI
CINCI MEGHAL
MITSOU KISASSZONY

59164

P. o. gall.
3.376

Egyedül jogosított magyar kiadás!

— Lea! Add ide nekem a gyöngynyakékedet! Nem hallod Lea? Add ide a colliédet!

Semmi válasz nem jött a hatalmas ágyból, mely kovácsolt vasból és cizelált rézből volt s úgy csillogott a homályban, mint valami páncél.

— Miért nem adod ide a colliédet? Nekem éppen olyan jól illik, mint neked, — sőt még jobban!

A zár csattanására mozogni kezdtek az ágy csipkái és fölséges, csuklóban karcsu, meztelen karon két szép rest kéz emelkedett ki közülök.

— Hagyd ezt, Cinci, eleget játszottál már azzal a colliéval!

— Mulatok vele... Félsz, hogy ellopom tőled?

A függöny előtt, amelyen rózsaszínűn világított át a nap, feketén táncolt mint valami kecses ördög a tüzes kemence előtt, de mikor az ágy felé hátrált, egyszerre egészen fehér lett selyem pyjamájától szarvasbőr papucsáig.

— Nem félek, — felelte az ágyból egy lágyan suttogó hang. — De elvékonyítod a füzér zsinórját és a gyöngyök súlyosak.

— Hát azok, — mondta elismeréssel Cinci. — Nem tréfált veled, aki ezt a derék butort adta.

Cinci ott állt egy hosszukás tükör előtt, amely két ablak között a falat eltakarta és feltűnően

szép arcát nézegette. Még egészen fiatal ember volt, se nem nagy, se nem kicsi, a haja kékes feketébe villant, mint a rigó tolla. Szétnyitotta a ruhát, halványfehér és kemény mellén, mely úgy domborodott, mint valami paizs és ugyanaz a csillogás játszott a fogán, sötét szemefehérjén, mint a nyaklánc gyöngyein.

— Vedd le azt a gyöngyöt, — sürgette a női hang. — Nem hallod, mit mondok?

Mozdulatlanul nézve farkasszemet önmagával, a fiatalember halkan nevetett.

— Igen, igen, hallom. Tudom jól, félsz, hogy elveszem tőled.

— Nem. De ha neked akarnám adni, te képes volnál elfogadni.

A fiatalember odafutott az ágyhoz és végig-hemperedett rajta.

— És miért ne? Én fölötte állok az ilyen előítéleteknek, bizony. Én hülyeségnek találok azt, hogy a férfi elfogadhat a nőtől egy szem gyöngyöt tünnek, vagy kettőt inggombnak, de azt hiszi, hogy csorba esett a becsületén, ha a nő ötvenet ad neki...

— Negyvenkilencet...

— Negyvenkilencet, tudom, hogy annyi. De hát mondd, rosszul áll nekem? Na mondd, hogy csunya vagyok.

Kihívó nevetéssel hajolt a fekvő asszony fölé s a nevetés kivillantotta apró fogát és ajkának nedves belsejét. Lea felült az ágyban.

— Nem, nem mondom. Először is, mert úgy se hinnéd el. De nem tudsz anélkül nevetni, hogy ne ráncolnád össze az orrod? Boldog volnál, ha csak három ránc volna az orrod mellett, ugy-e?

A fiu tüstént abbahagyta a nevetést, kifeszítette a homlokán a bőrt, egy kitanult kacér asszony ügyességével simította el a redőket az

álta alatt. Ellenséges arccal nézték egymást. Lea leplei és csipkéi közé könyökölve, a fiu pedig az ágy szélén lovagolva. A fiu azt gondolta: »Illik neki, mikor az én jövődöbeli ráncaimról beszél!« S a nő: »Mért olyan csunya, ha nevet, pedig maga a megtestesült szépség!« Egy pillanatig elgondolkozott ezen, aztán hangosan folytatta, amit gondolt:

— Olyan rossz arcod van, ha jókedvű vagy. Csak gonoszságból vagy gunyból nevelsz. És ez rúttá tesz. Gyakran vagy csúf.

— Ez nem igaz, — kiáltotta Cinci dühösen.

A harag összekapta szemöldökét az orra tövén, kitágította szemtelen fénnel telt, éles pillákkal fegyverzett szemét és szétnyitotta fölényes, tiszta szájának ívét. Lea mosolygott, mikor így látta, ahogy szerette, nekiberzenkedve, de aztán mindjárt meghunyászkodva, el-eltépve a pórázát, de képtelenül arra, hogy szabad legyen; — az egyik kezét rátette a fiatal före, mely türelmetlenül lerázta magáról az igát. S mintha valami átlatot akarna lecsillapítani, úgy suttozta neki:

— Na... na... Mi az már... Hát mi az már, na...

A fiu lecsapott a szép, dús vállra s a homlokával és az orrával lökdöste, hogy befurakodjék meghitt helyére, már behunyta a szemét, hogy szunditson egyet, mint máskor a hosszú reggelek dédelgető csöndjében, de Lea ellökte magától.

— Ebből semmi sem lesz, Cinci! Te ma nemzeti Hárpiánknál ebédelsz. És husz perc múlva dél van.

— Csak nem? — Csakugyan az anyámnál ebédelek? Te is?

Lea egészen az ágy mélyére süppedt.

— Nem én. Nekem vakációm van. Majd

iszom egy kávét két órakor, vagy teát hatkor... vagy elég lesz egy cigaretta is háromnegyed nyolckor... Csak ne nyugtalankodj... lát még eleget... aztán meg se hívott.

Cinci, aki duzzogva állt ott, egész neki derült, hogy kellemetlen megjegyzést tehet:

— Tudom, tudom is, hogy miért. Mer ma jobb emberek lesznek nálunk. A szép Marie-Laure van itt és az a gyönyörű gyereke.

Lea nagy kék szeme, mely eddig tévetegen nézdegélt, most egy helyre szegeződött:

— Ah, igen. Bájos a kicsike. Nincs olyan szép, mint az anyja, de bájos... Tedd le már azt a colliert, végre!

— Kár, — sóhajtott a Cinci kikapcsolva a nyaklánc csattját. — Jó lett volna nászajándéknak.

Lea felkönyökölt.

— Miféle nászajándéknak?

— Az én nászajándékomnak, — mondta Cinci tréfás komolysággal, — salját nászajándékomnak, a salját esküvömön.

Nagyot ugrott s egy szabályos hatos bokázás után visszaesett a talpára, a fejével belökte az ajtót és eltűnt, miközben így kiáltozott:

— A fürdömet, Rose. Amilyen gyorsan csak lehet. Az anyámnál ebédelek.

— Ez az, — gondolta magában Lea. — Tóval áll majd a víz a fürdőszobában, nyolc törülköző a tócsában. A vödör tele a borotvaszappan habjával. Ha két fürdőszobám volna...

De most is az jutott eszébe, mint máskor, hogy vége volna az egyik száritónak, el kellene egy részt venni a budoárjából és akárcsak máskor, most is ezzel fejezte be:

— Majd csak kibirom már így is a Cinci esküvőjéig.

Visszafeküdt a hátára és megállapította, hogy

Cinci tegnap este a kandallóra dobta a nadrágját, az alsónadrágját a levélnehezékre, a nyakkendőjét pedig az ő mellszobra nyakába. Önkéntelenül is elmosolyodott ezen a meleg férfirendetlenségen, félig lehunyta nyugodt nagy szemét, mely még megőrizte fiatalos kékségét és minden selymes, gesztenyebarna pilláját. Leonie Valson, vagy mostani nevén Lea de Lonval, a jól szituált kurtizán szerencsés karrierjét futotta meg negyvenkilencéves koráig. Jó leány volt, akit az élet megkímélt a hizelgő katasztrófáktól és a nemes fájdalomtól. Születésének évét titkolta, ke készségesen bevallotta, kéjesen odaadó pillantást vetve Cincire, hogy elérte már azt a kort, amikor megengedhet magának holmi apró nyalánkságot. Szerette a rendet, a szép fehérneműt, az érett borokat és a választékos konyhát. Igéző, szőke fiataisága, majd később a gazdag félvilági hölgy érett szépsége nem tűrte sem a bántó ragyogást, sem a kétértelmű hizelgést és barátai még emlékeznek arra a napra Dragsban 1895 körül, mikor Lea a *Gil Blas* titkárának, aki per »kedves művésznő« kezelte, így válaszolt:

— Művésznő? Ó drága barátom, a kedveseim igazán nagyon fecsegők...

A vele egykoru nők irigyelték tőle rendületlen jóegészségét, a fiatalok, akiket az 1912-es divat elől-hátul domboruvá tett már, gunyos megjegyzéseket tettek Lea előnyös keblére, — de ugy ezek, mint amazok egyformán irigyelték tőle Cincit.

— Ah Istenem, — mondta Lea, — nincs mit. Vegyék el tőlem. Nem kötöm a szoknyámhoz és egész egyedül szokott kijárni.

Amiben féligmeddig hazudott, mert büszke volt erre a viszonyra — vagy mint néha komo-

lyabb pillanataiban mondta: örökbefogadásra, — amely már hat éve tartott.

— A nászajándék, — ötlött újra az eszébe. — Megházasítani Cincit... Ez lehetetlen, — ez... embertelenség. Odaadni egy fiatal leányt Cincinek, — miért nem mindjárt egy őzikét vetni a kutyák elé? Az emberek nem tudják, ki az a Cinci.

Ugy morzsolgatta az ujjai között az ágyra dobott gyöngysort, mint valami rózsafüzért. Éjszakára letette mostanában, mert Cinci, aki szerelmes volt a szép gyöngybe, és aki reggel nagyon sokat simogatta a füzért, gyakran észrevette, hogy Lea lesoványodott nyaka veszt fehérségéből és bőre alatt már elötünedeznek a merevülő inak. Csak úgy fektében összecsatolta a nyakláncot hátul a tarkóján és felvett egy tükröt az éjjeli szekrényéről.

— Olyan vagyok, mint valami kertészlány — állapította meg magáról kimélelenül. — Mint valami kapásasszony. Mint egy normandiai zöldségkertész, aki kalárral megy ki a krumpliföldre. Ugy illik nekem ez a nyaklánc, mint a strucc toll az orromba, — és ki vagyok pim-pózva.

Vállat vont, nagyon szigorú volt mindennel szemben, amit nem szeretett magán, élénk, egészséges, kissé pirosposzgás arcszínét, ezt a jó kilevegőzött arcszínét, amely igen alkalmas volt arra, hogy még jobban kiemelje a sötétebb kék karikával árnyalt kék szemek kifejező színét. A büszke haajlásu orr még Leától is kegyelmet kapott »igazi Marie Antoniette orr« erősítette meg Cinci anyja, aki soha nem feledkezett meg arról, hogy mindjárt hozzá ne tegye: »És két év múlva olyan lesz az álla ennek a derék Leának, mint XVI. Lajosnak.« S a sűrű zárt fog-sorú száj is, amely soha nem nyílt széles ka-

cagásra, de gyakran mosolygott, összhangban a ritkán és lomhán pillogó nagy szemekkel; ezt a mosolyt százszor megdicsérték, megénekelték, lefényképezték, ezt a mély és bizó mosolyt, amely nem válhatott unottá soha.

Ami a testét illeti »köztudomása — szokta mondani Lea, — hogy a jó test igen tartós. Ma is bátran mutogathatta ez a nagy, fehér, rózsás-árnyalású testet, amelyet hosszú combokkal, szép lapos háttal ajándékozott meg a természet, amilyen a nyμφfáknak van az olaszországi szökőkutakon; a rugalmas csipő a keményen feszülő mell, mondotta Lea, — « kitart még jóval Cinci házassága után is.

Főlkelt, magasra kapott egy reggeli köpenyt és maga huzta fel a redőnyöket. A déli nap besütött a rózsaszín, derűs, tulságosan is diszes szobába, melynek fényes pompáját a következő berendezés alkotta: kettős csipkefüggöny az ablakon, rózsaleveles selyem tapéta a falakon, a villamos lámpákon rózsaszín és fehér ernyők s régi butorok modern selyemhuzattal. Lea nem mondott le erről az elpuhult kényelmű szobáról sem az ágyáról, erről a figyelemre méltó, rézből és kovácsolt acélból készült remekműről, amely szigorú látvány volt a szemnek és kegyetlen a láb-szárakhoz.

— De nem, de nem, — tiltakozott Cinci anyja, — ez nem is olyan rut. Én szeretem ezt a szobát. Egész korszakot jelent és van benne sikk.

Lea elmosolyodott, hogy így eszébe jutott a »nemzeti Hárpia« miközben egészen fölemelte szétbomlott haját. Sebtében bepuderezte az arcát, mert hallotta, hogy két ajtó becsapódik és egy cipős láb durván beleütözik egy kényes butordarabba. Cinci jött vissza nadrágban és ing-

ben gallér nélkül, szappanhabos fülekkel és kisé támadó hangulatban.

— Hová tettétek a tümet? szerencsétlen flótások! Mostanában már el is csórják itt az ékszereket.

— Marcel tüzte a nyakkendőjébe, mikor a piacra ment, — mondta komolyan Lea.

Cinci, akiben egy csöpp humor sem volt, úgy csapott le a tréfára, mint a hangya egy morzsaszemre. Megállt fenyegető sétája közben és csak ennyit tudott felelni:

— Elbűvölő! — és a cipőm?

— Melyik cipőd?

— A szarvasbőr.

Lea leült a toalette elé és szeliden pillantott fel rá:

— Nem üzentettem meg neked, — vetette oda hizelgő hangon.

— Na azon a napon, mikor egy nő az eszemért fog szeretni, igazán kész leszek, — vágott vissza Cinci. — De nekem a nyakkendőtüm meg a cipőm kell.

— Ugyan minek? Zakkóhoz senkise vesz nyakkendő tüt, cipő pedig már van rajtad.

Cinci dobbantott a lábával.

— Elég volt nekem ebből. Itt senkisem törődik velem. Megelégettem ezt.

Lea letette a fésűjét.

— Hát akkor menj innen.

Cinci vállat vont és gorombán vágta oda:

— Ezt csak úgy mondod.

— Eregy csak. Mindig iszonyodtam az olyan vendégektől, akik a konyhában szaglászni és a krémsajtot összekeverik a fagylalttal. Menj csak ahhoz a szent anyádhoz és maradj is ott.

Cinci nem állta ki Lea tekintetét. Lesütötte a szemét s feleselt, mint valami iskolás gyerek.

— Elvégre, hát én már nem is szólhatok?

De az autódat csak ideadod, hogy Neuillybe mehessek.

— Nem!

— Mért?

— Mert két órákor én megyek ki és mert Philibert most ebédel.

— Hová még két órákor?

— Vallási kötelezettségeimnek teszek eleget. De ha kell három frank egy taxira?... Ostoba,

— mondta aztán szeliden. — Talán elmegyek egy kávéra Madame Mévre-hez, két órákor. Nem vagy megelégedve?

Cinci megrázta a fejét, mint egy kis makrancos kos.

— Bántanak, mindent megtagadnak tőlem, eldugják a dolgaimat, meg...

— Hát sose tanulsz már meg egyedül felöltözködni.

Kivette Cinci kezéből a gallért és ő gombolta be s a nyakkendő is maga kötötte meg.

— Na... És ez a lila nyakkendő!... Különben nagyon jó ez Marie-Laurenak és családjának... És még egy gyöngyöt is akarsz a tetejébe? Te kis raszta!... Két fülbevaló nem kellene.

Cinci szenteskedőn, puhán ide-oda ingadozva térte, hogy Lea rángassa, valami kéjes tunyaság vett erőt rajta, hogy gyönyörűségében még a szemét is behunyta.

— Nunun, drágám, — suttogta.

Lea kitörülte a fülét, megigazitotta a finom kékes választékot, mely Cinci haját kétfelé osztotta. Parfümbe mártott ujjával megdörzsölte a halántékát, hirtelen megcsókolta, mert nem tudta megállni, a csábító száját, mely ott lélekezett mellette.... Cinci kinyitotta a kezét és a száját kinyújtotta a kezét... Lea félretolta:

— Nem. Háromnegyed egy. Menj utadra és ne lássalak többé?

— Soha!

— Soha, — vetette oda Lea reszkető gyöngédséggel.

Mikor magára maradt büszkén elmosolyodott, a bágyadt vágy tört sóhaja szakadt fel a melléből s hallgatta, hogy kopognak el Cinci léptei a villa udvarán. Láta, hogy nyitja ki és hogy zárja be a rácsoskaput, hogy távozzék szinte szálló lépteivel s hogy köszönti három kis inasgyerek elragadtatása, akik kárt karba öltve haladtak el mellette.

— Jaj, mamám!... lehetetlen!... ez meg tán viaszkból van!... Meg kéne tapintani!

De Cinci közönyösen vissza se fordult.

*

— A fürdőmet Rose! A manikűr elmehet; nagyon késő van. A kék kosztümömet, az ujat, a kék kalapomat, azt amelyik fehérrel van bélelve és a kis csattos cipőmet... nem várj csak...

Lea keresztbe téve két lábát, megtapogatta meztelen bokáját és a fejét csóválta.

— Nem add a füzös cipőmet, a kék sevrót. Egy kicisit puffadt a lábam ma. A meleg teszi.

Az idősebb, fehér tüllbóbitás szobaasszony Leára emelte megértő tekintetét:

— Igen... a meleg teszi, — ismételte engedékenyen s egyet rántott a vállán, mintha azt akarta volna mondani: »Tudjuk már... Semmi sem tart örökké...

Ahogy Cinci eltávozott Lea megint élénk, pontos és könyved lett. Nem telt egészen egy órába és megfürdött, bedörzsölte magát szantal illatu szesszel, megfésülködött, cipőt és harisnyát huzott. Mig a sütővas melegegett, volt ideje arra, hogy átnézze a házvezető számadási könyvét s be

csöngesse Emilet, az inast, hogy megmutassa neki a kékes porréteget az egyik tükrön. Biztosan hordozta körül a tekintetét, amelyet ugyszólván soha nem lehetett megcsalni és jókedvűen költötte el egyedül az ebédjét, mosolyogva pillantott a vouvrayi pezsgőre és a juniusi eperre, amelyet úgy szárástól szolgáltak fel egy brüsszeli tálon, mely zöld volt, mint valami nedves levéli béka. Valami nagy gourmand vászthatta ki egykor ebbe a hosszukás négyszög alakú ebédlőbe a nagy XVI. Lajos stíli tükröket és az egykoru angol butorokat, a légies tálalót, a karcsu lábakon álló magas leszedőt, e vékony, de erős székeket, mind csak nem fekete fából egészen apró füzérekkel diszítve. A tükrök és a tömör ezüstök bőséges napvilágot kaptak s felfogták az avenue Bugeaud fának zöld visszfényét és Lea evésközben az egyik villa vésetei közé ragadt vörös szemcséket vizsgálta s behunyta félszsemét, hogy jobban lássa a sötét butorok fényét, s a háta mögött álló maitre d'hotel félve követte a tekintetét.

— Marcel, — szólt Lea, — a maguk fénymáza egy hét óta ragad.

— Asszonyom úgy hiszi?

— Igen is úgy hiszi! Keverjenek hozzá egy kis melegvizben oldott esszenciát, ezt igazán semmi megcsinálni. A vouvrayit kissé korán hozta föl. Huzza le a redőnyöket, ha majd felszolgált, igazán meleg napunk van ma.

— Igen, Asszonyom. C... akarom mondani Peloux ur itt ebédel?

— Gondolom... Estére nem kell krém, csak sorbottet készítsenek eperéből. A kávé a budoárba kérem.

Miközben felállt, magasan, sudáran s a combjai vonala kirajzolódott a formáira tapadó ruháiban, volt ideje kiolvasni a maitre d'hotel

tartózkodó tekintetéből; egy »De szép ön Aszszonyom-at, ami nem volt ellenére.«

»Szép« — gondolta magában Lea, miközben felment a budoárba. Nem. Már nem. Most a fehérenemű hava kell az arcom mellé s egész halavány rózsaszín az alsóimhoz és a kombinémhez. Szépség... Eh... alig ha van már rá szükségem...

De azért nem engedett magának hosszabb sziesztát a festett selyemmel bevont budoárban a kávé és az ujságok mellett. És csaknem harcias arccal adta ki a parancsot a sofförnek.:

— Madame Peloux-hoz.

A Bois sétányai, amelyek szárazak voltak már uj. széltől hervadt júniusi pázsitjuk alatt, a vámszedők sorompója. Neuilly, a boulevard Inkermann...« Hányszor tettem meg már ezt az utat, — kérdezte magát Lea. Próbálta össze számolni, de aztán belefáradt a számításba és meglassítva lépteit Peloux-né lépcsőjén és a házból kiszűrődő zajokat kémlelte.

— A hallban vannak, — mondta.

Mielőtt megérkezett, berizsporozta az arcát és megfeszítette állán a kék fátlyat, mely olyan volt, mint valami ködből szőtt finom rács. Az inasnak, aki azt ajánlotta neki, hogy menjen a házón keresztül, azt felelte:

— Szívesebben teszem meg az utat a kerten át.

Igazi, csaknem parknak nevezhető kert választotta külön a hatalmas villát, amely egészen fehéren vált ki a nagy párizsi külvárosbói. Peloux-ék villájára abban az időben, amikor még Neuilly csak Párizs környékéhez tartozott, azt mondták, hogy »falusi birtok«. A garázsokká alakított istállók, a cseléd lakások ólaikkal és mosóházaikkal szintén erről tanuskodtak, vala-

mint a billiárd terem, az előcsarnok és az ebédlő méretei is.

— Pélouxnének van a pénzéért, — mondogatták hódolattal a vén élősdiek, akik cserébe egy jó ebédért és egy pohár finom borért eljártak hozzá egy kis besigue-re, vagy pokerre. És mindig hozzátették: »De hol nincs Pélouxnénaak pénze?

Miközben az akácfák árnyékában haladt a lángbaborult tömör rododendronok és rózsasalgasok között, Lea jól hallotta a hangok moráját, amelyen kereszteltört Peloux-né dünnyögő trombitálása és Cinci felfelcsattanó száraz nevetése.

— Csúnyán nevet ez a fiu, — gondolta magában. Egy pillanatra megállt, hogy jobban hallja egy új női hang lágy, kellemes csengését, amelyett gyorsan elnyomott a félelmes harogás.

— Ez a kicsi lesz, — mondta magában Lea.

Néhány gyors lépést tett és ott találta magát egy üveges verenda küszöbén, ahonnan Péloux-né hangos kiáltással törtetett felé:

— Nini, a mi szép barátnőnk.

Ez a kis tonna, azaz Pelouxné önágyasága, igazában Peloux kisasszony táncosnő volt tízéves korától tizenhatéves koráig. Lea mégsem birt rájönni mi emlékeztetethetne benne a régi kis szőke, pufók Erosra, azután a gödröcskés nymphára és nem talált mást csak nagy, kifejezésteljes szemét, kíváncsú, kéménymetszésű orrát, s azt a kacér módot, amellyel lábát mindig ötödik pozícióba rakta, mint a balletkar tagjai.

Cinci fölemelkedett egy zsölye mélyéről, önkéntelen gráciával kezét csókolt Leának, de kedves gesztusát mindig el is rontotta egy csipős megjegyzéssel:

— Tutus, már megint fátylat tettél, tudod, hogy utálok.

— Nem hagyod békén, — lépett közbe Madame Peloux, — Nem szokás egy nőtől megkérdezni, miért tett fátylat. Rá se hederits, — mondta gyöngéden Leának.

Két nő állt fel a szalma roletta szőke árnyában. Az egyik, mályvaszínű ruhában elég hidegen nyujtott kezét Leának, aki tetőtől talpig végig mérte.

— Istenem milyen szép maga Marie-Laure, semmi nem fogható magához, olyan tökéletes.

Marie-Laure leereszkedően mosolygott. Barnaszemű, vörös fiatalnő volt, aki ámulatba ejtett egy mozdulat és egy szó nélkül. Mintegy kacérságból a másik fiatal hölgyre mutatott:

— De ismerjen már rá a lányomra, Edméere is, — mondta.

Lea kezét nyujtott a fiatal lánynak, de ez kissé késedelmesen fogadta el.

— Meg kellett volna magát ismernem gyermekem, de az intézeti növendékek olyan gyorsan változnak, csak Marie-Laure nem változik, legfeljebb tán annyiban, hogy minden egyes alkalommal jobban és jobban megzavarja az embert. Most már végleg kiszabadul az intézetből?

— Remélem, remélem, — kiáltotta Madame Peloux, nem engedhetjük, hogy örökké véka alatt tartsák ezt a bájat, ezt a kellemet, ezt a tizenkilenc tavaszt látott csodát.

— Csak tizennyolcat, — mondta kecsesen Marie-Laure.

— Tizennyolc, tizennyolc volna... De csakugyan tizennyolc. Lea emlékszel? Ez a kislány akkor volt első áldozó, mikor Cinci, a kollégiumból megszökött, jól emlékezhetsz. Igen, te

rossz csont megszöktél és mi majd megboldultunk kétségbeesésünkben mind a ketten.

— Nagyon jól emlékszem, — mondta Lea és a fejével intett Marie-Laure-nak. Olyanféle jelváltás volt ez, mint a loyális vivók »tus« bemondása.

— Meg kell házasítani, meg kell házasítani, — folytatta Madame Péloux, aki legalább kétszer megismételte, amit egyszer kimondott. — Mindnyájan elmegyünk a lakodalmára.

Össze-vissza hadonászott két kurta karjával és a fiatal lány szende rémülettel nézte.

— Ez igazán az anyja lánya, — gondolta magában Lea, aki élesen figyelte. Minden megvan benne letompítva, ami az anyjában feltűnő. A haja habos, hamvas, mintha be volna porozva, a szeme nyugtalanul bujkál, a szája, amely nem akar se beszédre se mosolyra nyílni... Eppen ez kellett volna Marie-Laure-nak, aki alighanem még gyűlöli is a leányát.

Madame Peloux anyai mosolya odafurakodott Lea és a fiatal lány közé:

— Bizony már egészen összebarátkozott a kertben ez a két gyerek.

Cincire mutatott, aki cigarettázva állt a veranda üvegfala mellett. A foga között tartotta a cigaretta szipkáját és hátravetette a fejét, hogy a füst ne érje. A három asszony elnézte a fiatal embert, aki hátravetett homlokával, szemét félig lehunyva, lábát összefonva és mozdulatlanul, mégis olyan volt, mintha szárnya nőtt volna s félálomban lebegne fenn a levegőben. Lea egyáltalában nem csalódott a fiatal leány felindult és lenyűgözött tekintetében. Megszerezte magának azt a gyönyörűséget, hogy összeszerezte megérintve a karját. Edméé egész testében összerázkódott, hátrakapta a karját és riadtan kérdezte, egész halk hangon:

— Mi az ?

— Semmi, — felelte Lea csak a keztyűm esett le.

— Gyerünk, Edmée, — rendelkezett Marie-Laure hanyagul.

A kislány engedelmesen, szeliden odament Madame Pelouxhoz, akinek remegett az orrcimpája?

— Már is ? De mért sietnek ? Nem sokára látjuk egymást. Eljönnek hamarosan ?

— Késő van, — mondta Marie-Laure. Aztán sok vendéget is vár vasárnap délután. Ez a gyermek még nem szokta meg a társaságot.

— Igen, igen, — mondta gyöngéden Madame Peloux, annyira el volt zárva a világtól, olyan egyedül volt.

Marie-Laure mosolygott:

— ... De nem sokára eljövünk megint !...

— Kedden, kedden ! Lea te is eljössz kedden ebédre ?

— Eljövök, — felelte Lea.

Cinci a hall küszöbén csatlakozott Edméehez s ott állt mellette anélkül, hogy bármi beszélgetésbe bocsátkozott volna vele. Mikor Lea igéretét hallotta megfordult:

— Jólesz. Nem teszünk egy kis sétát ?

— Igen, igen, ez illik a te korodhoz, — biztatta Madame Peloux ellágyulva, — Edmée majd előre megy Cincivel, majd Cinci vezet bennünket, mi pedig csendesen követjük őket a háttérben. Helyet a fiatalságnak ! Helyet a fiatalságnak ! Cinci, szívem, nem szólítanád ide Marie-Laure kocsiját.

Bár kis lábai ugyancsak bizonytalanul csetletek-bottlottak a lépcsőn, elkísérté vendégeit a fasor fordulójáig és ott rábízta őket Cincire. Mire visszatért Lea letette a kalapját és cigarettára gyújtott.

— Milyen helyes így együtt ez a két gyerek,
— lihegte Madame Peloux, Ugy-e Lea?

— Elragadó, lehelte Lea a cigaretta füsttel,

— De ez a Marie-Laure!

Cinci éppen akkor lépett be.

— Mi van Marie-Laure-ral? — kérdezte.

— Micsoda szépség!

— Ah — ah, — erősítgette Madame Peloux

is. Csakugyan, csakugyan, nagyon csinos volt.

Cinci és Lea összenevettek.

— Volt? — nyomta meg a szót Lea. —

De hiszen maga a fiatalság. Egyetlen ránc sincs rajta. És milyen jól áll neki a halvány mályvaszin, ez a ronda szín, amelyet utálok, s amely engem is utálatossá tesz.

Madame Peloux kérlelhetetlen nagy szeme és finom metszésű orra felbukkant egy pohár bor mögül.

— Maga a fiatalság! Maga a fiatalság! — rikácsolta. — Bocsánat, bocsánat. Edmée már meg volt 1895-ben nem, 94-ben. Marie-Laure éppen akkor szökött meg egy énektanárral s hagyta faképnél Khalit-Beyt, aki azt a híres rózsaszín gyémántot, amely... Nem... nem... Várjatok csak!... Az egy évvel előbb volt!...

A hangja hamisan recsegett, mint valami rossz trombita. Lea félkézzel befogta a fülét és Cinci nagyképűn megjegyezte:

— Milyen szép volna egy ilyen délután, ha a mama hangja nem volna.

Madame Peloux haragnélkül pillantott fiára, mert már szokva volt szemtelenségéhez, ott trónolt a lábával harangozva az egyik bergére mélyén, amely tui magas volt kurta lábszarához. Egy pohárka pezsgőt melengetett a kezében. Lea egy hintaszéken ringatva magát, időnkint egy-egy pillantást vetett Cincire, Cincire, aki nyitott melénnyel, szájában félig kialudt ciga-

rettacsutkával, szemébe logó hajjal hanyagul dült végig a friss szalma fonaton, — és lopva de valami boldog mámorban simogatta a tekintetével.

Igy ültek ott egymás mellett, csöppet sem erőltetve a beszélgetést, békésen a boldogság egy nemével. Egymás hosszú megszokása csöndet parancsolt rájuk s Cincit tunyává, Leát pedig nyugodttá tette. A meleg miatt, amely egyre erősödött, Madame Peloux térdig felhuzta szűk szoknyáját s mutogatni kezdte kis matróz lábikráját, Cinci pedig dühösen cibálta szét a nyakendőjét s ezt a mozdulatát Lea ócsárló nyelvcsettintésekkel kísérte.

— Oh, ne bántsд szegény kisfiamat, — szólt szinte álmában Madame Peloux. — Rettenetes meleg van... Akarsz egy kimonót Lea?

— Nem, köszönöm, nagyon jól érzem magam.

Ezekhez a délutáni elernyedésekhez nem volt bátorsága. Soha ifju kedvese nem érte ziláltan, kibomlott ruhával vagy papucsban napközben. »Meztelenül, igen, ha éppen kell, — mondotta de, — de kicsüngő mellél soha« Fogott egy képeslapot, de nem olvasott... »Peloux mama és fia... micsoda két ember, — gondolta magában, — ültessék őket egy jól megterített asztal elé, vagy vigyék ki őket falura... püff a mama mindjárt kikapcsolja a derekát, a fiu kigombolja mellényét. Két kis italmérő, aki az arany szabadságot élvezi! Lesújtó pillantást vetett az említett bormérőre és látta, hogy szempillája szépen rásimult fehér arcára és csukott szájával alszik. Felső ajkának kellemes metszésű íve alulról megvilágítva két ezüstös fénypontot csillogtatott a két hegyén és Lea kénytelen volt bevallani magának, hogy Cinci inkább hasonlít a bor istenéhez, mint valami borárushoz. Anélkül, hogy felkelt volna kecses mozdulattal kivett Cinci

ujjai közül egy füstölgő cigarettát és a hamutartóba dobta. Az alvó keze kinyílt és mint fáradt virágszirmokat úgy hullatta szét finoman metsett, kegyetlen körmökkel fegyverzett ujjait. Nem volt ez a kéz épen nőies, de kissé szebb a kelletténél s ezt a kezet, Lea százszor is megcsókolta, nem szolgai alázatból, hanem gyönyörűségéből, az illatáért...

A képeslap fölött Madame Peloux felé sandított. »Ő is alszik?« Lea szerette ha anya és fia délutáni álma egy órai erkölcsi magányhoz juttatta őt, aki nagyon is ébren volt, a hőségben fény és árny között.

De Madame Peloux egyáltalában nem aludt. Ugy trónolt a karosszékeben, mint valami Budha szobor, mereven nézett maga elé s olyan édesdeden szűrölte finom pezsgőjét, mint valami csecsemő, akinek teje a szesz.

»Mért nem alszik, — kérdezte magában Lea. — Vasárnap van. — Jól beebédelt. Vén naplopóit csak öt órára várja. Következésképp most aludnia kellene, ha tehát nem alszik, okvetlenül valami roszban töri a fejét.

Huszonöt év óta ismerték egymást. Azoknak a könnyűvérű nőcskéknak ellenséges indulatu bizalmassága volt ez, akiket az egyik férfi gazdaggá tesz és elhagy s egy másik férfi tönkretesz, az a marakodó barátság, amely irigy örömmel les a másik első ráncára és első száll őszhajszálára. A gyakorlati érzékű nők cimborasága, akik egyformán ügyesek a pénzügyi manőverekben, de akik közül az egyik fukar a másik szibarita... Ezek a szálak elég erősek. De később még ennél is erősebb száll füzte őket össze: Cinci.

Lea visszaemlékezett rá, milyen szép kis gyermek volt Cinci, valóságos kis csoda, hosszufürtű

fejével. Amikor egészen kicsi volt még nem hívták Cincinek, hanem egyszerűen Frednek.

Cinci, akiről hol egészen megfélekedtek, hol újra imádatlalt vették körül, úgy nőtt fel, megfakult szobaasszonyok és hosszú, szardonikus mosolyu lakájok közt. Bár Cinci születésekor titokzatos módon meghozta a gazdagságot, soha nem lehetett látni körülötte egyetlen miszt vagy fràuleint sem, a gyerek hangos sivalkodással tartotta magától távol ezeket a »kisérteteket«

»Charlotte Peloux, maga sem ebbe a korba való nő, — mondta meghitten a vén, kiszáradt örökké haldokló, de elpusztithatalan de Berthelley báró, — Charlotte Peloux, elragadtatással köszöntöm magában az első könnyű erkölcsű nőt, akinek volt bátorsága úgy felnevelni a fiát, mint egy ostoba lud fiához illik. Maga egy egész más világból való nő, nem olvas, nem utazik soha, csak azzal törődik aki a közvetlen közelében van és a fiát a cselédséggel nevelteti. Milyen tiszta dolog és mennyire About, sőt valamennyire Guztav Droz ez és még azt merik mondani, hogy maga semmit sem tud!

Cinci ismerte hát egy züllött környezetben töltött gyermekség minden örömet... Felszedette még selypítve a mesterség halk sugdolódzásait. Résztvett a suttyomvacsorákon a konyhában. Hol az anyja irisztejjel illatosított kádjában vett fürdőt, hol csak úgy kutya-futtában mozdott a törülköző csücskével. Egyszer elrontotta a gyomrát a sok cukorral, máskor görcsei voltak az éhségtől, mert elfeledkeztek az ebédjéről. Félmeztelenül, és fázósan unatkozott a rózsaszínűpeken, amelyeken Charlotte Peloux nedves rózsaszirmok közt ülve emelte magasra, de megtörtént vele az is, hogy tizenkét éves korában királyi módon elmulatott egy piszkos játékbarlang termében, ahol egy amerikai nő egy ma-

rok aranyat adott neki játszani és »kis remekműnek« nevezte. Ugyanez időtájt Madame Peloux egy papot adott nevelőnek a fia mellé, akinek azonban hat hónap mulva fölmondott, mert, — vallotta be, — ez a fekete ruha, amely mindenfelé ott lábatlankodik a házban, olyan érzést kelt bennem, mintha valami szegény rokont fogadtam volna magamhoz, — és Isten tudja, de nincs annál elszomorítóbb, mint egy szegény rokon a háznál.

Tizennégyéves korában belekostólt Cinci a kollegiumba is. De nem volt nagy bizalma hozzá. Kijátszotta valamennyi porkolábját és megszőkött. Madame Pelouxnak nemcsak ahoz volt ereje, hogy újból bebörtönözze, hanem még meg is szökött fia kiáltozásai és szidalmi elől s a fölére tapasztva kezét így kiabált:

— Látni sem akarom ezt! Látni sem akarom! S ez a mondása olyan őszinte volt, hogy csakugyan eltávozott Párizsból egy fiatal, de nem tulságosan lelkiismeretes ember kíséretében, hogy két év mulva egyedül térjen vissza. Ez volt az utolsó szerelmi gyöngéje.

Mire visszatért úgy találta, hogy fia hirtelen megnőtt, arca beesett, a szeme karikás, magán viseli az onánisták minden ismertetőjelét és mosdatlanabb száju mint valaha. Bűnbánón verte a mellét és kivette csemetéjét az intézetből. Cinci tüstént felhagyott minden munkával, kocsit, lovat, ékszereket akart, kerek summa zsebpénzt követelt és mikor az anyja mellét verte és ríkácsolni kezdett, mint a páva, e szavakkal szakította félbe:

— Csak sose öntse el az epe Peloux mama. Fölöttébb tisztelt anyám, ha csak én juttathatlak koldusbotra, akkor sose félj, hogy nem fogsz jó melegben meghalni az amerikai lábdunnád alatt. Bölcs tanácsokkal el vagyok látva. A te

kalácsod az én kalácsom. Bizd csak rám. A barátaid azok beérik az ebédekkel és a pezsgóval. Ami pedig ezeket a hölgyeket illeti, csak nem akarod, hogy olyan ember létemre, aminőt te faragtál belőlem, úgy bánjak velük, mint a himes tojással... vagy még annál is szebben.

És Cinci perdült egyet-kettőt, miközben az anyja örömkönnyekeket szórt és kijelentette, hogy ő a legboldogabb anya. Mikor Cinci autókat kezdett vásárolni, újra reszketni kezdett, de a fia figyelmeztette: »Fő a lényeg, Peloux mama!« és eladta a lovait. És ettől kezdve nem volt rest átböngészni a két soffőr könyveit: gyorsan, pontosan számított és a számjegyek, amelyeket papírra vetett kuszán, széthányva, görbén, de mégis elevenen szántották a papírt, elég lassu, gömbölyded írásával.

Mire tizenhétéves elmult, egész kis öreg, valóságos bogaras tőkepénzes lett belőle. Még mindig szép volt, de sovány és nehéz lélekzésű, Mme Peloux gyakran találkozott vele a pince lépcsőjén, ahol a palackokat járt megolvasni a pincetokban.

— Elhiszed, — mondta Mme Peloux Leának, — hogy ez nagyon szép?

— Tulszép, — felelte Lea, — rosszul fog végződni. Cinci mutasd a nyelved.

Cinci tiszteletlen fintorral és más csuf mozdulatokkal öltötte ki a nyelvét, de ez nem bosszantotta Leát, aki nagyon is bizalmas lábon állott a családdal, mint aféle komaasszony, akit Cinci tegezett.

— Igaz, — kérdezte tőle Lea, — hogy a mult éjszaka a vén Lilivel láttak a bárban, a térdén ültél?

— A térdén? — gunyolódott Cinci. — Már rég nincs is térd. Elnyűtte.

— Igaz, — faggatta tovább Lea szigoruan,

— hogy borsos gint itatott veled? Tudod, hogy atól rossz szaga lesz a szájnak?

Egy napon Cinci sértődötten így válaszolt Lea vallatására:

— Nem is tudom, mért kérded tőlem mind-
ezt, hiszen látnod kellett, mit csináltam, mert
te is ott voltál hátul a kis kalitkában Patronnal,
a boxolóval.

— Tökéletesen igaz, — válaszolta szenvtele-
lenül Lea. De Patron nem az a kis hengegő
ám, tudod. Van rajta egyéb szemre való is, nem
csak a nagy szája, meg a bamba fekete szeme.

Ezen a héten Cinci nagy ricsajt csapott egy
éjjel a Montmartreon néhány nőcskével, akik
»babuskámnak«, meg »bünöcskémnek« szolítot-
ták, de nem fogott tüzet sehol, csak a feje fájt
másnap és folyton krákogott. És Madame Pe-
loux, aki ilyen sirákozásokkal közölte massző-
zével, Ribot asszonnyal, a füzősnőjével, a vén
Lilivel és a szikkadt Berthelemy báróval szívének
új aggodalmait: »Ah, nekünk anyáknak, va-
lóságos kálvária az élet«. — Peloux mama min-
den nehézség nélkül siklott át a martyr-anya ál-
lapotából az anyák legboldogabbikának állapo-
tába.

Egy június este, amely összehozta Neuilly-
ben a verandán Madame Peloux, Leát és Cin-
cit, meg pecsételte az érett asszony és a fiatal-
ember sorsát. A véletlen szétszórta erre az es-
tére Cinci »barátait«, a kis likörgyáros fiát,
a Boster gyereket és Desmond vicomteot, egy
alig fölcseperedett, de már követelődző és fő-
lényes kis elősdit és — hazavezérelte Cincit az
anyai házhoz, ahol csupa szokásból megjelent
Lea is.

Husz esztendő, a hasonló bágyadt esték, az is-
meretségek hiánya, az a bizalmatlanság és er-

nyedtség, mely életük vége felé egészen elszigeteli azokat a nőket, akik csak szerelmi mestersegből szerettek, ismét összetakarta egy estére ezt a két nőt, akik másik ilyen estére várva, gyanakvón üldögéltek egymás mellett. Mind a ketten a hallgatag Cincit nézték és Madame Peloux, akinek sem ereje, sem tekintélye nem volt ahhoz, hogy fiát nevelje, egyszerűen arra szorítkozott, hogy gyűlölje Leát, valahányszor egy mozdulattal közei hajolt fehér nyakával és vérpiros arcával Cinci vértelen, áttetsző füléhez. Szerette volna véresre csikarni ezt az erőteljes női nyakat, amelyen a vénuszörv már kezdte gyötörni a húst, hogy rózsásra fesse a karcsu lilionszálat, — de még csak eszébe sem jutott, hogy ez a nyak a tettek mezejére csábíthatja forrón szeretett csemetéjét.

— Cinci, miért iszol pezsgót? — zsörtölődött a fiuval Lea.

— Hogy ne ellenkezzek Peloux mamával, aki akkor maga ihatna, — válaszolta Cinci.

— Mit csinálsz holnap?

— Tudom is én, hát te?

— Elutazom Normandiába.

— Kivel?

— Mi közöd hozzá?

— A derék Szpelejevvel?

— Mit szólsz hozzá, annak már régen vége, kissé elmaradtál. Szpelejev rég Oroszországban van.

— Cinci drágám, hol a fejed, — sóhajtott Mme Peloux, — hát elfelejtetted a finom szaktácsi vacsorát, amelyet Lea a múlt hónapban adott? Igaz, Lea, nem adtad ide nekem a langouste receptjét, amely úgy ízlett nekem.

Cinci kihuzta magát s a szeme csillogni kezdett.

— Igen, igen, az a langouste abban a krém-szószban, abból magam is ennék.

— Látod, — mondta szemrehányóan Mme Peloux, — még ő is enne belőle, akinek pedig alig van étvágya.

— Csend legyen már, — rendelkezett Cinci.
— Lea, Patronnal még nyaralni?

— Ugyan kicsikém, Patron meg én csak jó barátok vagyunk, Egyedül utazom.

— Könnyű az ilyen gazdag nőnek, — vetette oda Cinci.

— Magammal viszlek, ha akarod, egyebet se teszünk, csak eszünk, iszunk meg alszunk.

— Te odavaló vagy?

Cinci fölkelt és odaállt Lea elé.

— Meglátnád Honfleur, a grace-i partot, mi?... Ül le, te zöld gyerek! Tudod, ott van a gracei parton, ott van az a kis kapu, amelynél mindig elmondtuk, valahányszor csak elhaladtunk előtte, anyád meg én...

Odafordult Mme Pelouxhoz: de Mme Peloux eltűnt. Ez a diszkrét eltűnés, ez az észrevétlen elpárolgás annyira nem volt összhangban Mme Peloux szokásaival, hogy Lea és Cinci meglepett mosollyal néztek össze. Cinci odaült Lea mellé.

— Fáradt vagyok, — mondta.

— Egész tönkre teszed magad, — szólt Lea.
Cinci hivalkodón huzta ki magát.

— Na azért tudod, még legény vagyok a talpamon.

— Megjárja, — másoknak talán igen, ... de mondjuk ... például nekem, nem.

— Nagyon zöldnek tartasz?

— A számból vetted ki a szót. Hát jössz velem vidékre, meglátod milyen jó lesz. Pompás eper, friss tejszín, hal, gyöngye csibe roston... Szóval kitűnő koszt, nők nélkül...

Cinci odacsusztatta fejét Lea vállára és behunyta a szemét.

— Nem lesz nő... Tutuskám... Lea, mondd, te olyan vagy, mintha a fivérem volnál? Igen? Hát akkor menjünk. A nők... azokkal torkig vagyok... alaposan beléjük láttam... a nőkbe...

Suttogó, fojtott hangon mondta ezt, amelynek telt lágy csengését Lea jól hallotta, sőt meleg fuvalmát is érezte a fülén. Cinci megfogta Lea hosszú nyakláncát és ujjai közt morzsolgatta a nagy gyöngyszemeket. Lea Cinci feje alá csusztatta karját, magához huzta minden hátsógondolat nélkül azzal a bizalmas megszokással, a mely ehhez a gyerekekhez füzte és csöndesen elringatta.

— Nagyon jól érzem magam, — suttogta Cinci, — Egészen jó testvérem vagy, olyan jó így.

Lea mosolygott, mint aki igen kitüntető dicséretet kapott. Cinci pedig mintha elszundított volna. Lea egészen közelről szemlélhette ezeket a csillogó, szinte nedves pillákat, amint lezárultak a lesóványodott arcra, amely magán viselte a gyönyörtelen szerelmi kimerültség nyomait. Cinci reggel borotvált felső ajka már kékülni kezdett és a rózsaszín lámpák vért hazudtak a szájszélébe...

— Nem lesznek nők, — jelentette ki Cinci mintegy álmában... Akkor hát... Csókolj meg.

Lea nagy meglepetésében nem mozdult.

— Csókolj meg hát, ha mondom.

A parancsot még behunyt szemmel adta ki és hirtelen kinyitott szemének fénye úgy megzavarta Leát, mint valami hirelen gyújtott világosság. Vállat vont és csókot nyomott a fiu homlokára, mert azt érte legközelebb, Cinci átkarolta Lea nyakát és felhuzódott hozzá.

Lea megrázta a fejét, de éppen abban a pillanatban, mikor a szájuk összeért, erre Lea hirtelen mozdulatlanra merevedett és visszafojtotta a lélekzetét, mint aki hallgatódzik. Mikor a fiu elbocsátotta, eltolta magától és felállt, mélyen fellélekzett és megigazitotta a haját, pedig nem is volt zilált. Azután kissé sápadtan és elhomályosodó szemmel megfordult és tréfálkozó hangon mondta:

— Ügyes dolog!

Cinci elvetette magát, egy fonott zsölye mélyén, mereven rászögezte éles tekintetét s ez a tekintet annyira tele volt valami fürkésző kérdéssel, hogy Lea pillanatnyi csönd után megszólalt:

— Mi az?

— Semmi, — mondta Cinci, — csak tudom, amit tudni akartam.

Lea elpirult, meg volt alázva, de ügyesen védekezett:

— Tudod mit? Tetszik nekem a szád. Szegegy kicsikém, sokkal csunyábbakat csókoltam már. Mit bizonyít ez? Azt hitted, mindjárt a lábadozhoz borulok és úgy fogok neked könyörögni: végy el. Te nem ismertél eddig, csak fiatal leányokat! Azt hitted, mindjárt elvesztem a fejem egy csóktól?

Beszéd közben lecsillapult és meg akarta mutatni hidegvérét.

— Mondd kicsikém, — faggatta egészen föléhajolva, — azt hiszed, olyan ritka valami az emlékeim között egy jó száj?

Főlényesen mosolygott a fiura, biztos volt magában, de nem tudta mi az, ami mégis ottmaradt az arcán, valami nagyon gyöngye káprázása, valami vonzó fájdalom és a mosolya olyan volt, mint az, amely egy zokogási roham után ragyog fel.

— Nagyon nyugodt vagyok, — folytatta. — Akár újra meg is csókollak, sőt ha kell...

Hirtelen félbeszakította a szavát és megvető ajkbiggyesztéssel mondta:

— Nem, határozottan el se tudom képzelni magunkat ebben a helyzetben.

— Te nem tudtad elképzelni az előbbi helyzetet sem, — mondta Cinci nagy nyugodtan, — és mégis jóideig járt a fejedben. Most pedig a másokra gondolsz? Én ugyan egy szóval sem említettem!

Ellenséges szemmel mérték végig egymást. Félt, hogy el találja árulni vágyát, melyet nem volt ideje sem táplálni, sem eltitkolni. Haragudott érte erre a fiura, aki egy pillanat alatt lehült, sőt talán már gunyolja is.

— Igazad van, — hagyta rá könnyedén, — ne gondoljunk erre. Én, amint már mondtam, meghívlak nyaralni a villámba és az asztalomhoz... Az én asztalom, azt hiszem ezzel min-dent megmondtam.

— Lehet róla beszélni, — felelte Cinci. — Magammal vinném a nyitott Renouhard-t.

— Természetesen, csak nem is hagynád itt Charlotte-nak.

— Én fizetem a benzint, de te adsz kosztot a sofförnek.

Lea hangosan kacagott.

— Én adok kosztot a sofförnek! Ereggy, te Peloux mama fia. Te semmiről sem feledkezel meg... Nem vagyok kíváncsi, de nagyon szeretném hallani, hogy folyik le közted és egy nő között egy szerelmes beszélgetés.

Leroskadt egy székre és legyezte magát. Sok hosszú lábu szunyog keringett a lámpa körül és a kert illata, mert leszállt éj, már összeolvadt a mezők illatával. Olyan erős és olyan élesen megkülönböztethető ákácillat hullámozott feléjük,

hogy mindketten önkéntelenül hátrafordultak, hátha látják, merre halad el.

— Ez a fürtös, rózsaszín akác, — mondta Lea.

— Az, — szólt Cinci. — De mintha ma este narancsvirágot ivott volna!

Lea hosszasan ránézett, tétova ámulattal, hogy ezt ő találta ki. Cinci mint boldog áldozat szivta be a virágillatot és Lea elfordult, mert egyszerre félni kezdett, hogy a fiu hívni fogja, — de akkor már hívta is és ő ment.

Lea a bosszu és az önzés lendületével ment oda megcsókolni a fiut, magában azt gondolta, most megbünteti: »Na várj... Az már igaz, hogy jó szád van és ezuttal jóllakom vele, mert étvágyam támadt rá és azután otthagylak, annál rosszabb rád, kicsufollak, megyek...«

Olyat csókolt rajta, hogy egészen megrészegülve, süketen, kifulladásra, reszketve bontakoztak ki belőle, mintha verekedtek volna. Lea felállt a fiu előtt, aki még mindig ott hevert a karosszék mélyén és egész halkán kérdezgette: »Na? ...Na?« s már azt várta, hogy sértő visszautasításban lesz része. De Cinci feléje nyújtotta két karját, tétován kitárta két szép kezét, hátravetette sebzett fejét, két szempillája közt két könnycsepp páros gyöngye csillant, miközben szavakat suttogott, nyögdécselt, valami titokzatos állati és szerelmes éneket lihegett, amelyből nem tudott egyebet kivenni, csak a nevét, meg azt, hogy... drágám, gyere... és... sohasem hagy-lak el... s ő gyöngéden fölébe hajolva, aggódással tele szívvél hallgatta ezt a dalt, mintha vigyázatlanságból, valami nagy bajba döntötte volna Cincit.

*

Mikor Lea az első Normandiában töltött nyárra

visszagondolt, méltányosan megállapította: »Ami a rossz csecsemőket illeti, láttam már furcsábbakat is, mint Cinci. Szeretetreméltóbbakat és okosabbakat is. De azért egyik se volt olyan, mint ez.«

— Egészen vicces, — vallotta be bizalmasan ennek az 1906-iki nyárnak a végén a szikkadt Berthelley bárónak, — vannak pillanatok, mikor azt hittem, hogy egy néger, vagy egy kínai fekszik mellettem.

— Volt már dolgod kinaival vagy négerrel?

— Soha!

— Hát akkor?

— Nem tudom. Nem magyarázhatom meg neked. Ez a benyomásom.

Ez a benyomása lassankint támadt egyidejűleg valami megdöbbenéssel, amelyet soha nem tudott eltitkolni. Idilljük első emlékei egyébbel se voltak tele, mint finom kosztolások, válogatott gyümölcsök képeivel, s az ingyenc falusi asszony gondjaival. Lea itt a szabad, napsütésben még sokkal sápadtabbnak, lenyuzottabbnak látta Cincit, aki csak úgy vonzolta magát a normandiai gyertyánosokban és mindjárt elaludt a vizek forró partjain. Lea csak azért költötte fel, hogy eperrel, tejszinnel, habzó tejjel és gyöngye csibével tömjé. Csaknem egész levereve vagy tétova szemmel bámulta ebédközben a pillangók keringését a rózsakosarak körül, folyton a karkötőórájára pislogott, hogy mehet-e már aludni, mialatt Lea kissé elszontyolodva, de neheztelés nélkül az ígéretekre gondolt, amelyeket nem váltott be, a neuilly csókra és jószágosan várt.

»Ha kell, hát augusztus végéig itt hizlalom a ketrecben. Azután Párizsban! Eh, majd visszadom kedves elfoglaltságainak.«

Könyörületes szívvvel korán feküdt, hogy Cinci hozzábujva, a homlokával és az orrával bökdösve és befurva magát a legjobb helyre, kényelmesen elallasson. Gyakran, mikor a lámpát eloltotta, a holdfényt bámulta, amely mint valami tócsa, úgy csillogott a padlón. Hallgatta, hogy vegyül a nyárfák zugásába és a tücskök sem éjjel, sem nappal nem szünő lármájába a vadászkutyaszuszogás, amelytől úgy járt a Cinci melle, mint a fujtató.

»Mi van velem, hogy nem alszom? kérdezte magától tétován. Csak nem ennek a fiucskának a feje a vállamon, hordott már az sulyosabbakat is... Milyen szép így. Holnap reggelre jó erőlevest rendeltem neki. Már nem érződnek úgy a bordái. De hát mi lelt, hogy nem alszom? Ah, igen, most jut eszembe, hogy idehozattam Patronnt, a boxolót, hogy fogja egy kis tréningre a kicsikét! Van időnk bőven. Patronnak is, meg nekem is, hogy ugyancsak elképesszük Peloux mamát...«

Ugy aludt el hosszan elnyulva a friss leplek között egész hanyat fekve s a rossz kis csecsemő fekete feje a bal mellén pihent. Elaludt és csak néhányszor ébredt fel, — de csak egy-egy pillanatra, — mikor hajnal felé Cincinek szűksége támadt.

Nyaralásuk második hónapjában csakugyan megérkezett Patron nagy táskájával, kis másfélfontos sulyzóival, fekete bandázsaival, ormótlan keztyűivel, egész a lábujjakig fűzős bőrbakancsaival; — Patronnak olyan hangja volt, mint valami fiatal lánynak, hosszú szempillája s olyan szép barna bőr borította, akár a táskáját, hogy nem is látszott meztelennek, mikor az ingét levetette. És Cinci, aki eleinte zsémbesen, akaratosan fogadta a dolgot, vagy féltékeny volt Patron nyugodt hatalmára, megkezdte a lassu

és végtelenségig ismételt mozdulatok hálátlan, de termékeny tornáját.

»Egy... sssz... kettő... sssz..., Hallom a a lélekzetvételét... Három... sssz... Látom, hogy a térde hamis uton jár... sz...«

A hársfák baldachinján halkan szitált át az augusztusi nap. A kavicsos földre terített vastag szőnyeg, violaszín reflexekkel tarkázta a két mezitelen testet, a trénerét és tanítványáét. Lea figyelmes szemmel kísérte a leckéket. A tizenötperces boxolás alatt Cinci, aki valósággal megmámorosodott új erőitől, nekitüzesedett, cselvető csapásokat kockáztatott meg és egész kivörösödött a dühtől. Patron úgy fogadta a swingeket, mint egy fal és olymposzi dicsőségének magasából az ökölcsapásoknál súlyosabb bölcseségeket hullatott Cinci fejére.

— Ejha! De kíváncsi a balfüle, ha meg nem akadályozom, majdnem kitapasztalja, milyen kemény a balkezyüm.

— Megcsusztam, — dühöngött Cinci.

— Ez nem az egyensúlytól van, — folytatta Patron. — Ide erkölcs kell, az pedig nincs. Magából sohase lesz boxoló.

— Megtiltotta a mamám. Nagy a bánatom!

— Még ha nem tiltotta is meg, akkor se lesz boxoló soha, mert rossz posztó. A rosszaságot nem veri ki a boxolás. Nem igaz, Lea nagysám?

Lea csak mosolygott és élvezte a gyönyörűséget, hogy nekihevülhet és mozdulatlanul nézheti a két mezitelen fiatalember játékát és titokban összehasonlította őket: »Szép fiu ez a Patron. Olyan szép, mint egy jól megépített ház. A kicsike is csinosan fejlődik. Ilyen láb mint az övé, nem sok szaladgál az uccán, ebben szakértő vagyok. A dereka is csodálatos... azazhogy csodálatos lesz... Hol az ördögbe szedte össze

Peloux mama?... És a nyaka metszése, való-
ságos szobor. És milyen gonosz! Hogy nevet,
Isten uccse olyan, mint valami fiatal agár, amelyik
harapni akar.« Boldog, anyás öröm járta át és
valami nyugodt erő tudata dagasztotta a keb-
lét: »Szívesen kicserélném mással, — gondolta
magában, elnézve a meztelen Cincit délután a
nyárfák alatt, vagy a meztelen Cincit reggel, a
menyéttakarón, vagy a meztelen Cincit este a
langyos vízzel telt medence szélén; »Igen, akár-
milyen szép is, szívesen elcserélném, ha nem vor-
na lelkiismereti kérdés.« Patron előtt közömbös-
séget színlelt.

— Pedig — jegyezte meg Patron — nagyon
jó model. Már ugy mutatkoznak az izmai, mint-
nem is idevaló pasas volna, hanem valami színes
pasas, pedig nem láttam fehérebbet nála. Kis
izmai vannak, amelyek nem duzzadnak ki, sose
lesz olyan görcsös bicepse, mint a kantalup diny-
nye.

— Remélem, Patron, de én nem is boxolni
szerződtem.

— Na, természetesen, — nyugodott bele Pat-
ron, szemérmesen lehunyva hosszú pilláit. — Az
érzelemmel számolni kell.

Feszélyezték Lea leplezetlen célzásai a gyö-
nyörre és szemének az az unszoló mosolya, a-
mellyel rátapadt valahányszor szerelemről be-
szélt.

— Természetesen, — kezdte újra Patron, —
ha nem tudja teljesen kielégíteni...

Lea nevetett:

— Teljesen nem... de én a legjobb csilla-
pító forrásokból merítek kápótlást, mint ami-
lyen például maga, Patron.

— Oh, én...

Félt tőle és mégis kívánta a kérdést, amely
nem is maradt el.

— Maga még mindig a régi, Patron. Még mindig makacs nőkkel szemben?

— Makacs vagyok, Lea nagysád. Ma is kaptam egy Levelet Lianetól a déli postával. Azt írja ő is, hogy egyedül van, hogy semmi értelme a vonakodásomnak, hogy a két szeretője elutazott.

— Akkor hát?

— Hát azt gondolom, hogy ez nem is igaz... Makacs vagyok, mert ő is megkötö magát. Azt mondja, szégyeli magát az olyan ember miatt, akinek valami mestersége van, főképp olyan mestersége, amely arra kényszeríti, hogy jókor reggel keljen, mindennap megtartsa a tréningjét s box- és tornaleckéket adjon. Valahányszor találkozunk, előbb-utóbb kész emiatt a jelenet. »Igazán még azt hihetné valaki, — ezt szokta a szemembe vágni, — hogy én már el se tudom tartani azt a férfit, akit szeretek!« Nagyon szép érzés ez, én nem mondom, de nekem nem jár rá az eszem. Mindenkinek meg van a maga bogara. A mint kegyed igen helyesen mondja, Lea nagysád: ez lelkiismeret dolga.

Suttogva beszélgettek a fák alatt, a férfi szerelmesen és meztelenül, Lea fehér ruhában, arcán az élet pirosposzsgás színével. Élvezték kölcsönös barátságukat, amely abból a közös vonalomból fakadt, amellyel az egyszerűség, az egészség s az alacsonyabbrendű világ bizonyos gavallériája iránt mind a ketten viseltettek. Lea nem ütközött meg azon, hogy Patron a szép és magas árfolyamu Lianetól súlyos ajándékokat kap, »kölcsönbe megy«. Ő maga pedig megpróbálta az antik méltányosság érveivel eloszlatni Patron »bogarait«. Csöndes társalgásaik, amelyek kissé minden alkalommal két közös istenségüket — a szerelmet és a pénzt — bolygatták, lassacskán elkanyarodtak erről a tárgyról.

hogy visszatérjenek Cincire, eléggé nem gáncsolható nevelésére s alapjában, mint Lea monddta, »ártalmatlan« szépségére és jellemére, a melyről »tulajdonképen szó sem lehetett«, mint Lea monddta. Ezekben a beszélgetésekben kölcsönös kielégülésre talált mind a kettőjük vágya egy kis meghittség után, kölcsönös idegenkedésük az új szavaktól és az új eszméktől s ezeket a beszélgetéseket csak Cinci váratlan megjelenése zavarta meg, akiről azt hitték, hogy elaludt vagy leheveredett egy-egy forró menet után. Cincié, aki félmeztelenül bukkant eléjük, de nyitott elszámolási könyvvel felfegyverkezve, ceruzával a füle mögött.

— Nézzék ezt a pofát, — ámuldozott Patron, — akárcsak egy pénztárnok.

— Mit látok? — kiabált már messziről Cinci. Háromszázhusz franc ára spiritusz! Tán isszák azt a spirituszt! Két hét alatt mindössze négyszer voltunk kint és hetvenhét franc ára benzin fogyott el!

— Az autó mindennap kimegy a piacra, — felelte Lea. — Igaz na, a te soffőröd háromszor is vett reggel az ürücombból. Nem gondolod, hogy ez túl megy egy kicsit a konvencióján? Mikor egy számadás így megfekszi a gyomrod, olyan vagy, akár az anyád.

Mivel nem tudott hirtelen visszavágni, egy pillanatig bizonytalanul állt ott, ide-oda táncolva finom lábain a kis higanygolyóknak azzal az izgómozgó kedvességével, ami egész önkívületbe hozta Madame Peloux-t, aki tüstént így rikácsolt: »Mintha csak magamat látnám tizennyolc éves koromban. Szárnyas a lába! Szárnyas a lába!« Cinci valami orcátlanságon törte a fejét, egész arca reszketett, a száját kitátotta, a homlokát előre szegte, egész tartása megfeszült, ami halántékára fölrántott szemöldökével egészen különös

és szembeszökön sátáni kifejezést adott neki.
— Ugyan ne törd már a fejed, — mondta neki jószágosan Lea. — Tudom, gyűlölsz. Na gyere, csókolj meg. Szép kis ördög! Atkozott angyal! Kis mafla...

Cinci a hang csengésétől legyőzve, de a szavaktól sértődötten, ment oda hozzá. Patron a pár láttára ismét megcsillantotta tiszta szájában az aranyigazságot:

— Ami az előnyös fizikumot illeti, meg kell hagyni, előnyös fizikuma van. De mikor úgy elnézem magát, Cinci ur, az az érzésem, hogy ha asszony volnék, azt gondolnám magamban: »Majd tiz év múlva ráérek.«

— Hallod Lea, azt mondja, tiz év múlva, — mondta Cinci incselkedve s eltolta magától kedvesének hozzásimuló fejét. — Mit szólsz hozzá?

De Lea hallomásra sem méltatta s a kezével markolászta a fiatal testet, amely neki köszönhette ujjáéledő rugalmasságát, ahol érte, az arcán, a combján, a csipőjén egy dajka tisztelten gyönyörűségével.

— Micsoda boldogságot talál abban, ha rossz? — kérdezte most Patron Cincitől.

Cinci valami vad, kifürkészhetetlen tekintettel mérte végig a herkulest, mielőtt így válaszolt:

— Megvigasztal. Különben te ezt úgy sem érted!

Őszintén szólva, Lea három hónapi bizalmas együttlét után sem értett semmit Cinciből. És ha még beszélt róla Patronnak, aki már csak vásárnaponként jött ki és a szikkadt Barthelemy bárónak, aki jött anélkül, hogy Lea hívta volna, de megérkezése után két órával már el is távozott, ha szóba hozta is előttük, hogy

»visszaadja Cincit kedves tanulmányainak« ez csak tradícióból történt és hogy némileg mentegesse magát, amiért ilyen sokáig magánál tartotta. Mindig újra meg újra kitolt határidőket szabott. Várt.

— Az idő olyan szép... azután meg párizsi kiruccanása a mult héten úgy kifárasztotta... Azután meg jobb lesz, ha egész alaposan megcsömörlik tőle.

Most egész életében először várta hiába azt, aminek sohasem volt hijjával: egy ifju szerelmes meghitt bizalmát, elernyedését, fogadkozását, őszinteségét, leplezetlen ömlengését... a mélységes éjtszakának azokat az óráit, amikor egy gyermek ifju csaknem lányos hálaérzete minden tartózkodás nélkül ki szokta önteni könyyait, szívének bizalmas titkait, szemrehányásait egy érett és biztos barátnő keblén.

— Valamennyi az enyém volt egészen, — gondolta makacsul magában. — Mindig tudtam azt, mit érnek, mit gondolnak, mit akarnak. És ez a kölyök, ez a kölyök... Ez mégis csak sok.

Cinci egész megizmosodva, tizenkilenc évére büszkén, az asztalnál vidáman, az ágyban türelmetlenül, semmit sem szolgáltatott ki magából, csak önmagát és titokzatos maradt, mint valami kurtizán. Gyöngéd volt? Igen, ha a gyöngéd-ség az önkéntelen felkiáltásokban s a szorosra font karok mozdulatában nyilatkozhatik meg. De a szavával együtt visszatért minden rosszindulata és ébersége is, hogy mindig a titok leplébe burkolózzék. Hányszor megtörtént hajnal felé, hogy Lea karjában tartva kielégült, ellankadt, félig lehunyt szemű kedvesét, akinek tekintetébe, szájára úgy tért vissza az élet, mint-ha minden reggel szebben született volna ujjá, mint előző este, hányszor megtörtént, hogy Lea

ebben az órában legyőzve önmagát, a nagy vágytól sarkalva, hogy végre felülkerekedhessen és megszerezze magának a gyönyörűséget, hogy valomásra birja, odasimult fejével Cinci fejéhez és úgy biztatta:

— Szólj... beszélj... mondd meg nekem...

De egyáltalán nem jött vallomás az ivelt szájából, amelyet alig hagyott el más szó, mint valami makrancos vagy mámoros megszólítás, a becéző Nunun név, amelyet akkor adott Leának, mikor még egészen kicsi volt s amelyet ma úgy dobott felé a gyönyör, mélyéről, mint valami segélykiáltást.

— Igen, biztosítalak, kínai vagy néger, — vallotta be Anthime de Berthelemynek; és hozzátette: »nem tudom megmagyarázni neked«, mert lusta volt rá és ügyetlen, hogy meghatározza azt a különös, megzavaró és lenyűgöző benyomást, hogy Cinci meg ő nem ugyanazt a nyelvet beszélik.

Szeptember vége felé járt, mikor Párizsba visszatértek. Cinci kiment Neuillybe, hogy mindjárt az első estén »meglepje« Peloux mamát. A feje fölött csóválgatta a székeket, diót tört a öklével, felugrott a billiárd-asztalra és cow-boyt játszott a kertben a megrémült házőrző kutyaikat hajszolva.

— Uff! — sóhajtott fel Lea, egyedül térve haza Bugeaud-uccai lakásába. Milyen jó is egy üres ágy!

De másnap este, mikor a kávéját szűrőcsölgette tíz órakor s az ellen próbált védekezni közben, hogy ne találja hosszúnak az estét és pusztának a nagy ebédli termet, Cinci hirtelen megjelenése, Cincié, aki ott állt az ajtónyílás keretében s aki könnyű, néma lépteivel észrevétlenül surrant ide, ideges kiáltást csalt az ajkára. Nem volt se szeretetreméltó, se valami

beszédes kedvü, egyszerűen odaszaladt Leához.

— Nem vagy te bolond?

Cinci vállat vont, nem igyekezett magyarázatot adni: egyszerűen odaszaladt. Nem kérdezte egy szóval sem Leától: »Szeretsz? Már elfelejtettél?« Egyszerűen odaszaladt hozzá.

Egy perc múlva már ott hevert Lea hatalmas vasból és rézből kovácsolt ágyának közepébe süppedve. Cinci alvást színlelt, bágyadtnak tetette magát, hogy annál inkább összeszorithassa a fogát és behunyhassa a szemét mint valami hallgatási düh kerítette volna hatalmába. De Lea mégis hallotta, amint ott feküdt mellette, gyönyörűséggel hallgatta a könnyed remegést, a távoli és szinte béklyóba vert zsibongást, amelytől megremeg az egész test, ha tagadni akarja szorongását, háláját és szerelmét.

*

— Miért nem hívott meg tegnap este vacsoránál maga az anyád?

— Sokkal illőbbnek találja, hogy én hivjalak.

— Csak nem tán?

— Ő azt mondja.

— És te?

— Mit, hogy én?

— Te szintén illendőbbnek találod?

Cinci bizonytalan tekintetet vetett Leára:

— Igen.

Olyan volt, mintha meggondolná a dolgot, azután megismételte:

— Igen, jobb így kérlek.

Hogy egyáltalában ne feszélyezze, Lea az ablak felé fordult és kinézett. Meleg eső komorult ezen az augusztusi reggelen és egyenes szálakban permetezett le a három platánfára, amely-

nek már pirkadt a lombja a befásított udvaron.

— Az ember azt hinné, már ősz van — szólt Lea és sóhajtott egyet.

— Mi lelt? — kérdezte Cinci.

Lea meglepetve nézett rá:

— Nincs semmi bajom, nem szeretem ezt az esőt.

— Akkor jó, azt hittem...

— Azt hitted...

— Azt hittem, valami bánt.

Lea nem tudta megállani, hogy őszintén fel ne nevéssen:

— Mi, az bántana talán, hogy te megnősülsz? Nem... ide hallgass... te... te olyan mulatságos vagy...

Lea ritkán kacagott hangosan és vidámsága ingerelte Cincit. Rántott egyet a vállán és szokásos arcfintorgatásával, állát erősen megfeszítve és alsó ajkát előretolva, cigarettára gyújtott.

— Rosszul teszed, ha ebéd előtt dohányzol,

— szólt Lea.

Cinci valami arcátlansággal vágott vissza, a mit Lea meg sem hallott, mert egyszerre teljesen lekötötte a figyelmét, hogy a tulajdon hangjának csengését és mindennapi gépies figyelmeztetésének szinte az őt együtt eltöltött esztendő mélyéig verődő visszhangját halgassa. »Ugy tűnik fel nekem az egész, mint a tükörben sokszorozódó távlat« — gondolta magában. Aztán egy kis erőfeszítéssel visszalendült a valóságba és újra visszatért a jókedvé.

— Szerencsés kilátásom van rá, hogy nem sokára más adja majd ki neked a parancsot, hogy ne dohányozz éhgyomorral, — mondta Cincinek.

— Annak nem lesz szava a gyülekezethen, — jelentette ki Cinci. — Feleségül veszem, nem-

de? Hát csókolja meg érte isteni lábam nyomát és áldja a sorsát. Ez már így lesz.

Cinci még erősebbre vonta állának kiszögellését, összeszorította fogát cigarettája szopókáján, széthuzta két szájaszélét és hófehér selyem pyjamájában valami ázsiai herceghez hasonlított így, akit a paloták áthatolhatatlan árnya sápasztott meg.

Lea hanyag kényelemmel, rózsaszín reggeli köpenyében, melyet ő »kötelező« rózsaszínnek nevezett, olyan gondolatokat forgatott fejében, amelyek fárasztották s amelyeket egyenkint szándékozott Cinci tettetett nyugalamához vágni:

— Végre is, miért veszed el azt a kislányt?

Cinci két karjával rákönyökölt az asztalra és öntudatlanul is Peloux mama bonyolult arcát utánozta:

— Értsd meg drágám...

— Nevezz csak Asszonyomnak, vagy Leának, nem vagyok sem a feleséged, sem a cimborád.

Lea szárazon beszélt, hátradőlve karosszékeiben anélkül, hogy a hangját fölemelte volna. Cinci vissza akart vágni, dacosan belenézett a rizsportól kissé bágyadt, szép arcba, a két szembe, amelyek olyan kéken és olyan őszinte csillogással tapadtak rá, de azután ellágyult és amit teljesen szokatlan volt, egész engedékennyé vált:

— Nunun, azt kívánod, hogy magyarázzam meg neked... Ugy-e, ennek a dolognak is végét kell már szakítani. Azután meg igen nagy nagy érdekek forognak szóban.

— Miféle érdekek?

— A saját érdekeim. A kis leánynak nagy egyéni vagyona van.

— Az apjáról?

Cinci hátradőlt és a levegőbe kalimpált a lábával.

— Eh, mit tudom én. Hanem neked is van-
nak aztán kérdéseid. Különben úgy gondolom
A szép Marie Laure nem előlegez ezerötszáz
százast a saját pénztárából. Százötvenezer franc
és gyönyörű ékszer!

— És neked?

— Nekem több van, — mondta gőgösen
Cinci.

— Akkor hát nincs szükséged pénzre.

Megrázta sima fejét, amelyen habos kék raj-
zokat csillantott a napvilág.

— Szükségem, szükségem... nagyon jól tu-
dod, hogy nekünk nem ugyanazok a fogalmaink
a pénzről. Ez az a pont, ahol sohasem értjük
meg egymást.

— Meg kell hagynom neked, hogy öt éven
át megkíméltél ettől a beszédtárgytól.

Előrehajolt és egyik kezét Cinci térdére tette.

— Mondd csak kicsikém, mennyit takarított-
tál meg a jövedelmedből öt év alatt?

Cinci bohóckodni kezdett, nevetve odahempe-
redett Lea lábához, de ez eltolta a lábával.

— Őszintén mondd meg!... Ötvenezret évente
vagy hatvanat? Mondd hát, hatvanat? hetvenet?

Cinci felült a szőnyegen és fejét hátravetette
Lea térdére:

— Tán nem érem meg azt a pénzt?

Kigombolkozott fényes nappal. Fordított egyet
a nyakszirtjén, tágra nyitotta a szemét, amely
feketének látszott, de Lea jól tudta, hogy iga-
zában vöröses barna. És Lea a mutatóujjával
egyenként megbökte, hogy megjelölje és ki-
válassza, amit a legritkébbnek talált ennyi báj
között, a szempöldökét, a szempilláját, a szá-
jaszögletét. Olykor-olykor kissé megvetett ked-
vesének tökéletes formája némi tiszteletet keltett
benne. Aki ilyen szép tud lenni, abban van va-
lami nemesség, — gondolta magában.

— Mondd csak kicsim... És annak a fiatal személynek mi a szerepe ebben az egész dologban? Hogy van veled?

— Szeret. Bámul. Különben nem szól semmit.

— És te, hogy vagy te vele?

— Én sehogy se vagyok, — felelte a legtermészetesebben Cinci.

— Csinos kis szerelmi kettős, — mondta Lea álmatagon.

Cinci félig felemelkedett és törökülésbe ült.

— Ugy találom, hogy nagyon is sokat foglalkozol azzal a lánnyal, — mondta szigorúan. — Hát magadra nem is gondolsz ebben a nagy felfordulásban?

Lea meglepetve bámult Cincire, magasra vont szemöldökkel, tátott szájjal, ami egészen megfiatalította.

— Igen, te Lea. Te az áldozat. Te, aki a rokonszenvesebb fél vagy az esetben, mert hisz én a faképnél hagyalak.

Cinci kissé elsápadt és olyan volt, mint ha Leát piszkálva, önmagát sebeznie meg. Lea mosolygott.:

— De kedvesem, nekem egyáltalában nincs szándékom semmit se változtatni az életemen. Egy héten keresztül egyre-másra találok majd a fiókjaimban, hol egy pár harisnyát, hol egy nyakkendőt, vagy zsebkendőt... És ha egy hetet mondok... tudod milyen rend van az én fiókjaimban. Na és azután az a tervem, hogy átalakítom a fürdőszobát. Valami üvegmasszára gondolkodom...

Elhallgatott. Inyenc arcot vágott és az újjával valami homályos tervet kanyarított a levegőbe. Cinci nem szerelte le bosszuálló tekintetét.

— Nen vagy megelégedve? Mit szerettél volna? Hogy visszatérjek Normandiába elrejtetni a bánatomat? Hogy ne gondoljam tovább a hajam?

Hogy Peloux mama odajöjjön az ágyamhoz?

Utánozni kezdte Peloux mama trombitáló hangját s közben az alsó karjával hadonászott.

— »Árnyéka már csak magának! Árnyéka már csak magának! A szerencsétlen száz évet öregedett, száz évet!« Ezt szeretnéd?

Cinci nyers mosollyal hallgatta, az orrcimpája remegett, talán az izgalomtól:

— Ezt, — kiáltotta.

Lea Cinci vállára tette sima, meztelen, nehéz karját:

— Szegény kis pulyám. Ezen a réven már négyszer-ötször meghallhattam volna! Elvesztetni egy szeretőt... Kicserélni egy komisz polyás gyereket...

És halkabban, könnyedén hozzátette:

— Szokva vagyok hozzá.

— Köztudomásu, — mondta Cinci csipősen,

— És én füttyölök rá. Ugy van. Igenis füttyölök rá, hogy nem én voltam az első szeretőd. Amit szerettem volna, vagyis inkább ami illendő... rendes lett volna... az, hogy én legyek az utolsó.

Egy vállrándítással lerázta magáról a pompás karokat.

— Alapjában, az amit most mondtam, a te érdekedben áll, nemde?

— Tökéletesen megértem. Te, te velem foglalkozol én meg a mennyasszonyoddal törődöm, mindez nagyon jól van így, nagyon természetes. Meglátszik, hogy nagy szívek vannak itt a játékban.

Lea felállt és várta, hogy Cinci valami bárdolatlansággal válaszol, de Cinci hallgatott és Leának fájt, hogy először lát Cinci arcán némi elbátortalanodást.

Előre hajolt és kezét Cinci hóna alá dugta.

— Na, gyere, öltözködj fel. Nekem már csak

ruhát kell vennem. Különben alul kész vagyok, mihez volna kedved, mit csináljunk ebben a rossz időben? hacsak el nem megyünk Schwabéhoz, hogy valamit válasszunk neked. Csak kell tán vennem valami nászajándékot.

Cinci csillogó arccal ugrott fel.

— Tutus! Oh de guzi, egy szép gyöngy ingombot. Egy kissé rózsaszínezet, én tudom milyet.

— Soha az életbe, fehérret, valami férfiasat! Én is tudom milyen kell! Most még csak pusztíts! Azután majd takarékoskodom én is nélküled.

Cinci újra gunyos arcot öltött:

— Az az utódomtól függ.

Lea megfordult a budoár küszöbén és legvidámabb mosolyával nevetett rá erős, inyenc fogait és ügyesen árnyalt szemének üde kékségét mutatva neki.

— Az utódod? Negyven sou és egy csomag dohány! És egy pohár ribizke bor vasárnap, ennyit, ez az egész. És majd a te gyerekeidre halok.

*

Mindaketten nagyon felvidultak a következő hetek alatt. Cinci hivatalos vőlegénysége mindennap elválasztották őket néhány órára, néha vagy két éjszakára is. Bizalmat kell kelteni, — erősítette Cinci. Lea, akit Peloux mama távoltartott Neuillytől, engedett a kíváncsiságnak és száz kérdést intézett Cincihez, aki fontoskodva járt kelt a titkoktól sulyosan, amelyeket már a küszöbötől kezdve árasztott magából s aki mindig valami csinyen törte a fejét, valahányszor Leával találkozott.

— Barátaim, — kiáltotta egynapon a kalapját

Lea mellszobrának fejére téve, — Barátaim, mi látható tegnap óta a Peloux-palotában?

— Először is vedd le onnan a kalapod. Azután meg ne emlegesd itt söpredék barátaidat. Mi van már megint?

Pattogott. De magában már előre nevetett.

— Háboru van, Nunun. Kitört a háborúság a hölgyek közt. Marie-Laure és Peloux mama hajbakaptak a házassági szerződésemen.

— Csak nem?

— De igen. Valami nagyszerű látvány. (Vigyázz a horsd'oeuvre-re, mert be akarom mutatni, hogy jár a Peloux mama keze...) »A hozományi szabályzat, a hozományi szabályzat! Mért nem mindjárt bírósági döntés? Ez személyes sértés, igen is személyes! A fiam vagyoni helyzete!... Tudja meg Asszonyom!

— Asszonyomnak szölitotta?

— Olyan szélesen akár egy esernyő! Tudja meg asszonyom, hogy a fiam egy vas adósságot sem csinált nagykorúsága óta. És tudja milyen értéket képvisel »az 1910 óta vásárolt értékek kimutatása...« Ezt képviseli, meg azt képviseli, az orrom és a hátulsó részem is ott szerepel az értékképviselőben... Medici Katalin nem volt ilyen diplomata, mi?

Lea ugy nevetett, hogy a könny csorgott a kék szeméből.

— Ah Cinci nem voltál ilyen mulatságos, mióta ismerlek. És a másik, a szép Marie-Laure?

— Az? Hát az rettenetes, Nunun! Amögött a nő mögött fontszámra lehet a hulla. Zöld az epétől mindene, még a vörös haja is, a bőre, — s hozzá az a tizenhétéves mosolya. Tiszteletre méltó anyám harsonájától még a szempillája sem rezzen meg. Végig hallgatta az egész szözuhatagot, aztán így válaszolt:

— Talán jobb lenne kedves Asszonyom, nem

olyan hangosan emlegetni azokat a megtakarításokat, amelyeket kedves fia 1910-ben és a következő évek folyamán tett...»

— Püff neki, a szemébe mondta... és a tiedbe? Hol voltál te ez alatt az idő alatt?

— Én? A nagy bergérebén.

— Te ott voltál?

Lea abbahagta a nevetést és az evést.

— Te ott voltál? És mit csináltál?

— Egy szellemes szóval elintéztem... Peloux mama már megragadott valami értékes tárgyat, hogy megbosszulja a becsületesemet, de én viszont tartottam anélkül, hogy felálltam volna: »Imádot, jóságos mamuskám. Tégy úgy, mint én, és mint igéző anyósom, aki olyan mint a csöppentett méz... csupa cukor!« Erre azután szép csöndesen rámutattam a szerzemények közös alapjaira.

— Nem értem.

— A híres cukornád ültetvényekre, amelyeket a szegény Ceste herceg végrendeletileg hagyott Marie-Laure-ra...

— Igen...

— Hamis végrendelet. Nagy felháborodás a Ceste családban. Pörök a láthatáron! Kezded már érteni?

Cinci sugárzott a diadaltól.

— Értem. De honnan tudod te ezt a történetet?

— Honnan? Hát a vén Lili egész súlyával lecsapott a kisebbik Ceste fiúra, aki tizenhétéves és igen jámbor lélek...

— A vén Lili. Micsoda borzalom.

— ... És az ifjabb Ceste csókok közt sutogta el neki ezt a kis idyllt.

— Cinci fáj a szívem.

— ... És a vén Lili az egészséget a fülembe sugta a mama fogadó napján. Imád engem a

vén Lili. Nagy tekintélyem van előtte, mert soha nem akartam lefeküdni vele.

— Remélem is, — sóhajtotta Lea. Különben mindegy...

Lea elgondolkozott és Cinci úgy találta, hogy nem lelkesedik eléggé.

— Mi, na mondd, úgy-e ámulatba ejtő vagyok? Nos?

Cinci ráhajolt az asztalra és a fehér aborszra, az ezüst evőeszköz, amelyen visszaverődött a nap úgy megvilágította, mint a rivalda fény.

— Igen...

— »Mindegy, — gondolta Lea, — az a méregkeverő Marie-Laure tisztára úgy kezelte, mint strigót.

— Van egy kis krémsajt, Nunun?

— Van.

»... És ez éppen úgy nem ugrott a levegőbe, mintha csak valami virágot dobált volna neki.

— Nunun, úgy-e megadod nekem a barackmagkrém receptjét az új szakácsom számára, akit októberre fogadtam fel.

— Azt gondolod, hogy itt csinálják. Egy szakács mást se tud, csak csigaszószot és leveles hasét.

»... Igaz, öt év óta ugyszólván én tartom ezt a gyereket... De azért háromszáz ezer franc évi jövedelme van. Na hát, Strigó az, akinek háromszáz franc évi jövedelme van? Ez különben nem a számtól függ, hanem a gondolkodástól... Vannak emberek, akiknek akár egy fél milliót is adhattam volna s akik még se lennének azért Strigók... Hanem azért...

— Hanem azért, — tört ki most belőle, — mégis csak selyemfiunak nevezett.

— Kicsoda?

— Marie-Laure!

Cinci arca felderült, mint valami gyereké.

— Na ugy-e, na ugy-e, Nunun! Hát ugy-e, hogy ezt akarta mondani.

— Ugy gondolom.

Cinci felemelte Chateau-Charlonnal telt poharát, amelyben olyan színű volt a bor, mint a pálinka.

— Éljen Marie-Laure! Micsoda bók, mi. Nem kívánok mást, csak hogy akkor is ezt mondják rám, ha a te korodban leszek.

— Ha ez is elég neked a boldogsághoz...

Lea szórakozottan hallgatta Cincit egész az ebéd végéig. S Cinci aki már szokva volt okos barátnőjének hallgatásához, beérte mindennapi anyai figyelmeztetésével: »A legpirultabb kenyeret vedd... Ne egyél annyi félérett gyümölcsöt. — Sose tudod az érettet kiválogatni... de közben forrt benne titkon valami és így ösztökölte magát: »Mégis meg kell tudnom azt, amit akarok. Mit is szerettem volna tulajdonképpen? Azt, hogy a sarkára álljon: »Asszonyom« ön sérteget! nem vagyok az, aminek hisz.« Alapjában én vagyok a felelős érte. Én tartottam úgy mint valami kakast és tömtem tele mindennel... De kinek jutott volna az eszébe, hogy egy szép napon kedve kerekedik családapává lenni. Nekem bizony eszembe nem jutott. És föltéve, ha eszembe jutott volna is, mint Patron mondaná: — a vér nem tagadja meg magát!« Még ha elfogadta volna is Gladys ajánlatát, bizony csak felforrt volna a Patron vére, ha füle hallatára beszéltek volna a fertőről. De Cinci, benne csak Cinci vér folyik. Benne.

— Mit mondtál kicsi!? — szakította most félbe gondolatait, — nem hallottam jól.

— Azt mondtam, hogy soha, érted, soha semmin olyan jól nem mulattam, mint ezen az eseten Marie-Laure-ral.

— Tessék; — fejezte be magában Lea. — ezen ő jól mulat.

Fáradt mozdulattal kelt föl. Cinci átkarolta a derekát, de Lea eltolta magától.

— Tudod már, mikor lesz az esküvőd?

— Kedden, egy hét múlva.

Cinci olyan ártatlan, olyan közömbös képet vágott, hogy Lea felfortyant.:

— Ez fantasztikus.

— Mért fantasztikus, Nunun?

— Igazán olyan, mintha egyáltalán nem is gondolnál rá.

— Hát nem is gondolok, — mondta a legnyugodtabb hangon. Minden rendben van. Szer-tartás két órákor, akkor nem kell megbolondulni a nagy ebéd miatt. Five o'clock Charlotte Pelouxnál. Azután hálókocsi, Olaszország, nagy tavak...

— Szóval visszatérnek a tavak?

— Visszatérnek. Villák, szállók, autózás, finom éttermek... Monte Carló, mi kell még!

— De ő! Ott van ő is...

— Természetes, ott van ő is. Nem nagyon van ott, de ott van.

— És már nem én vagyok.

Cinci nem várta ezt a rövid mondatot és meg is látszott rajta. Betegesen forgatta a szemét és a szája hirtelen elsápadása egész kivette a formájából. Ovatosan visszatartotta a lélekzetét, hogy Lea ne hallja szuszogni és ismét visszatért a régi valójára:

— Nunun, te mindig ott leszel.

— Uram, tulhalmoz.

— Te mindig ott leszel, Nunun... — Cinci esetlenül nevetett, — valahányszor szükségem lesz rá, hogy szolgálatot tégy nekem.

Lea nem válaszolt semmit. Lehajolt, hogy fölvegyen egy földrehullott diszhajtút, amelyet

dudolva tűzött vissza a hajába. Tetszelegve folytatta tovább a dalt a tükör előtt s büszke volt rá, hogy ilyen könnyű szerrel fékezni tudja magát s félre tudott siklani válásuk egyetlen érzékeny perce mellett, büszke volt rá, hogy magában tudta tartani azokat a szavakat, amelyeket nem szabad kimondani: »Beszélj... könnyörögj, követelj, csimpaszkodj belém... most tétől boldoggá...«

Madame Peloux igen soká és igen sokat beszélhetett, mielőtt Lea belépett. A két arca tűzelt és nagy szemében, amelyben sosem volt más kifejezés csak a fürkésző éberség és a hév, most valami fecsegő és mégis áthatolhatatlan figyelem fényét gyújtotta föl. Ezen a vasárnapon fekete délutáni ruha volt rajta, igen szűk szoknyával, úgy hogy senki előtt nem maradhatott titok, milyen kicsi a lába és hogy a hasa is fel van nyomva a gyomrába. Abbahagyta a beszédet, ivott egy kortyot az apró kehelyből, melyet a tenyerében melengetett s boldog elbágyadás-sal bólintott Lea felé.

— Hiszed, hogy milyen szép! Ez az idő, ez az idő! Ki mondaná, hogy október van.

— Oh, senki... bizonyára senki, — felelte két szolgai hang.

Vörözsálya patakja fordult lágyan az állé kanyarulatai mentén a szürkébe játszó mályvaszín puszpángok partjai közt. Fehér pillangók szállongtak akár nyáron, de a napsütötte krikantémok szaga beáradt a nyitott verandára. Egy sárga nyírfa reszketett a szélben egy bengáliai rózsabokor fölött, amely magához csalogatta az utolsó méheket

— De mi ez, — kiáltott fel az egyszerre lirává lágyult Madame Peloux, — mi ez az idő

ahoz képest, amilyen most Olaszországban lehet!

— Csakugyan... Jól mondja, — felelték rá szolgálai hangok.

Lea egy pillantást vetett a hangok felé özszeráncolva szemöldökét.:

— Csak legalább ne beszélnének, — mondta alig hallhatóan.

Egy játékasztalnál ülve de la Berche bárónő és Madame Aldonza pikétezett Madame Aldonza egy igen kivénült táncosnő, akinek be volt polyázva a lába, mert zsugorító reuma kinozta, s akinek ferdén állt a fején a lakkfekete paróka. Vele szemben s egy félfejjel magasabban nála de la Berche bárónő meredt föl szögletes, hajlithatatlan falusi plébános vállával s nagy arcával, amelyet ijesztően férfiassá tett a sok éjszakázás. A füléből szőrök álltak ki, az orrában egész bozótok voltak s az ajkán sűrű borostafalanx sorrakozott. —

— Bárónő nem rontja el a kilencvenesemet, — mekegte Madame Aldonza.

— Irja fel, irja fel kedves barátnóm. Szeretem, ha mindenki megvan elégedve.

Szünetnélkül áldást osztott és valami vadkegyetlenséget rejtegetett. Lea úgy nézte, mint aki először látja, utálattal, azután visszatért Madame Pelouxhoz a tekintetével.

Na, Charlotte-nak legalább emberi formája van...»

— Mi lett téged Lea? Rá se nézel a tányérodra, — kérdezte gyöngéden Madame Peloux.

Lea meghajtotta szép derekát és úgy válaszolt:

— De igen Lolottom, — Olyan jó nálad minden, hogy egész átadom magam az élvezetnek! Közben ezt gondolta: »Vigyázat... mert e mögött valami gonoszság lappang...« a boldog, gondtalan jólét s a jóalkott rest ábrándo-

zás kifejezését öltve arcára ezt még egy sóhajjal is aláhuzta.

— Nagyon sokat ettem... pedig fogyni szeretnék. Holnap meg is kezdem a fogyókurát.

Madame Peloux hadonászni kezdett és így sapitozott:

— Hát a bánat nem elég neked!

— Ah, ah, ah, — vakkantott bele Madame Aldonza és de la Berche bárónő, — ah, ah, ah!

Lea fölállt, alakja megnyult tompazöld, őszi koszütijében szép volt vidrával szegélyezett selyem kalapjában és egész fiatal ezek között a roncsok közt, akiken szelid pillantással siklott végig a szeme:

— Ah gyermekeim, — adjatok nekem egy tucatot abból a bánatból, hadd adjak le egy kilót.

— Ámulatba ejtő vagy Lea, — vetette oda egy egy füstfelhőben de la Berche bárónő.

— Lea asszony, tán a fejéhez nőtt az a kalap, mikor teszi már le? — kérdezte a vén Aldonza, — Charlotte asszony, emlékszik még a kék kalapjára? Én még két évig hordtam. Bárónő, ha majd befejezte Lea asszony bámulását, majd legyen szives és osszon nekem.

— Tessék drágám, minden vágyam az, hogy boldoggá tegyem.

Lea egy pillanatig a hall küszöbén állt azután lement a kertbe. Leszakított egy bengáli rózsát, amelynek mindjárt lehullt a szirma, hallgatta a szél zugását a nyirfalomb közt, a villamosok dübörgését az avenuekön és az erődítési öv vonatainak füttyét. A pad, amelyre leült, langyos volt és Lea lehuntya a szemét és sütette a nappal a vállát. Mikor újra kinyitotta a szemét, gyorsan a ház felé fordult abban a biztos tudatban, hogy Cincit látja állni a hall küszöbén vállát az ajtófélfának vetve.

— Mi van velem? — kérdezte magától.
Éles nevetés csattant fel s a vendégfogadás lármája a hallban kissé remegve állította fel a padról.

— Mi az, csak nem leszek tán ideges?

— Ah, itt jönnek ők, itt jönnek ők, — harsonázat Madame Peloux.

És a bárónő mély basszusa kontrázott hozzá:

— Az ifju pár, az ifju pár.

Lea összerezte, odafutott a hall bejáratához és megállt: a vén Lili állt előtte és ifju kedvese Ceste herceg, akik most érkeztek.

Talán már hetvenéves is volt, eunukszerű hasa fűzőkbe préselve. — azt szokták mondani a vén Liliről, hogy már »tul van a határon« anélkül, hogy bárki pontosan megjelölte volna miféle határokról van szó. Elpusztíthatatlan gyermeki vidámság sugárzott derült, kerek, rózsásra festett arcáról, amelyből nagy szeme és igen pici szája minden szégyenérzet nélkül kacérogott ki. A vén Lili botrányosan követte a divatot. Egy csikós szoknya — forradalmi kék és fehér, — préselte be térde alsó részét, egy kis kék spencer tátotta a száját meztelen mellén, amelyen lötyögött a bőr, mint valami inas, vén pulyka nyakán; az ezüst róka nem rejtette el meztelen nyakát, amely valami virágcserepre emlékeztetett, széles és dagadt volt ez a nyak, mint a has s az áll csak lehellet szerűen rajzolódott ki rajta...

— Förtelmes, — gondolta Lea. És lé nem tudta venni tekintetét néhány különösen szerencsétlen részletről... a »breton sapkáról« például, amely legényesen hátra volt csapva a kurtányirt gesztenyerózsaszín parókára, vagy a gyöngynyakláncról, amelyet egészen eltemetett egyik mély árok, amelyet valamikor vénuszörvnek neveztek...

— Lea, Lea, kis pajtikám, — kiáltozott a vén Lili Lea felé sietve.

Nehezen járt egész kerekre hizott és megpüf-fedt lábán, amelyre kothurnus-szerű cipő volt felkötözve drágaköves csattu spanglikkal. Ő maga dicsérte meg először a járását.

— Ugy tipegek, akár egy kis kacsa, nagyon illik nekem ez. Guido, tébolykám, nem ismersz rá Madame de Louval-ra. Csak aztán nagyon rá ne ismerj nekem, mert kikaparom a szemed.

Egy olaszos arcu, nagy üres szemü elmosódott gyöngé állu vékony fiu gyorsan kezét csókolt Leának és szónélkül visszahúzódott a háttérbe. Lili elcsipte utközben és lötytyed melléhez szorította a fejét a jelenlévők szemeláttára.

— Tudjátok ki ez hölgyeim, tudjátok ki ez? Ez az én nagy nagy szerelmem, hölgyeim.

— Türtőztessd magad Lili, — tanácsolta férfias hangján Breche bárónő.

— Ugyan miért? ugyan miért, — mondta Peloux mama.

— Mert úgy illik, — szólt a bárónő.

— Bárónő nem vagy kedves. Olyan helyes ez a párocska. Ah, — sóhajtott, — a gyermekeimre emlékeztetnek.

— Én is arra gondoltam, — mondta Lili elragadtatott nevetéssel. — Nekünk is most vannak a mézes heteink. Kettőnknek, Guidóval. Azért jöttünk, hogy friss híreket halljunk a másik fiatal párról. Azért jöttünk, hogy kivalassuk őket.

Madame Peloux szigoruvá vált:

— Lili, remélem nem számítász rám, hogy holmi latorságokat meséljek el neked, ugy-e?

— De igen, igen, igen, — kiabálta Lili a kezével hadonászott.

Ugrálni próbált, de csak a vállát és a csipőjét sikerült kissé felrándítania: »Már én ilyen

vagyok, vegyenek úgy, ahogy vagyok. A fülem is szomjas a bűnre. Engem már nem fognak megjavítani. Ez a kis komisz itt mondhatna róla valamit.

A szóban forgó néma fiatalember nem nyitotta ki a száját. Fekete szemgolyója ide-oda járt szemefehérjén, mint valami riadt bogár, Lea ellágyulva szemlélte.

Pelouxné önagysága elmondta, hogy folyt le a szertartás, — bégetett bele Madame Aldonza. A fiatal Pelouxné olyan volt a narancsvirág koszoruval, mint egy álom.

— Mint egy madonna, mint egy madonna, — igazította helyre Peloux mama tele tüdővel, amelyet valami szent mámor dagasztott. — Soha, soha nem volt még ehez hasonló látvány. A fiam... szinte a felhőkön járt, a felhőkön... Micsoda pár... micsoda pár!...

— Narancsvirág koszoruval!... hallod butikám? — suttogta Lili... Ugyan mondd csak Charlotte, hát az anyósunk? Marie-Laure?

Peloux mama kérlelhetetlen szeme villámokat szórt:

— Oh az a... kirívó volt, teljeséggel kirívó... Egész testhez álló feketében, mint az angolna, amit most huztak ki a vízből, a melle a hasa, mindene, de mindene látszott.

— Reggel! — dörmögte a bárónő olyan dühvel, mint egy bakakáplár.

— És az az arc, mintha szemébe akart volna nevetni az egész világnak, az az arc, tudjátok mintha egész idő alatt ciangáz lett volna a zsebében, vagy egy féltce kloroform a retiküljében. Igen, deplaszirt, ez a helyes szó rá. Azt a benyomást tette rám, hogy alig van öt perce a lánya számára, — alig jött ki a száján, hogy: Viziontlátásra Edmée, viziontlátásra Fred, — és már el is párolgott.

A vén Lili egy fotel szélén csimmedve, rancos szögletű vén száját kítátva lihegett:

— És a tanácsok? — szólt közbevetőleg.

— Miféle tanácsok?

— A tanácsok, — ó butikám, fogd meg a kezem, — hát a fiatal házásoknak járó tanácsok. Ki látta el őket tanácsokkal?

Charlotte Peloux sértődött pillantással mérte végig.

— Ez talán szokás volt a te idődben, de ma már kiment divatból.

A vén nő kackiásan csipőjére csapta a kezét:

— Kiment? Hát ha kiment, ha nem ment, honnan tudod te azt, szegény jó Charlotte-om? A te családotban olyan ritkán kötnek házasságot.

— Ah, ah, ah, — vakkantott fel oktalanul a két helota.

De Peloux mamának egyetlen pillantása megdermesztette őket.

— Békesség, békesség, angyalokaim. Mindakettőtök számára van egy földi paradicsom. Mit akartok még?

Erre de la Berche bárónő békitőleg nyújtotta erős csendőrkézét a két hölgy közé, akinek fejét előntötte a vér. De Charlotte Peloux harcot szagolt, mint a nemes paripa.

— Velem kezdesz ki, Lili, hát én tölem könnyen megkaphatod. De tudod, hogy tekintettel vagyok rád, bizonyos okból, különben...

— Különben férjhez mennél csak azért, hogy ráncáfolj. Na bizony, olyan nagy dolog az a házasság. Én is férjhez mennék Guidóhoz, ha nagykoru volna.

— Ne mondd, — kiáltotta Charlotte, aki erre egész elfeledte haragját.

— De igen... Ceste hercegné lennék drá-

gám, a *Piccoló principessa*. Csak *Piccola principessának* hív már most is az én kis hercegem.

Megrántotta a szoknyáját és csavart egyet rajta s közben kitakart egy aranycsattot a térde csak sejtető tájékán.

— Csak éppen, — folytatta titokzatosan a vén Lili, — az apja.

— Elhallgatott és egy mozdulattal odaintette magához a hallgatag fiút, aki most halkán és hadarva kezdett beszélni, mint aki ledarál valami betanult dolgot.

— Atyám Parese hercege, kolostorba akar dugni, ha elveszem Lilit...

— A kolostorba? — rikácsolta Peloux mama, — kolostorba egy férfit?

— Egy férfit kolostorba! — nyeritette mély basszusán de la Berche bárónő. A teremfáját, ez felháborító!

— Embertelenség, — sipitozott alaktalan kezét összecsapva Madame Aldonza.

Lea olyan hirtelen állt fel, hogy egy telepohár kiesett a kezéből.

— Fehér üveg volt, — állapította meg elégtétellel Peloux mama. — Ez szerencsét fog hozni a fiatal párnak. Hova szaladsz, talán ég valamid otthon?

Leának volt ereje egy kis, sokat sejtető nevetést villantani az arcára.

— Ég? Talán... Csitt. Ne kérdezősködj, titok...

— Ne mondd, Már megint? Lehetetlen!

Peloux mamának majd kifurta az oldalát a kíváncsiság.

— Láttam is minjárt, milyen hamiskás kékpet vágsz...

— Igen, igen, mondj el mindent, — kiáltotta egyszerre a három vénasszony.

Lili párnás tenyere, Aldonza anyó alaktalan

csonkjai és Charlotte Peloux csontos ujjai egyszerre ragadták meg Lea kezét, ruhaujját és arany retiküljét. Lea kitépte magát ezekből a patákból és még mindig sikerült ingerkedőn nevetnie.

— Nem még nagyon korán van. Mindent elrontanék vele, ez az én titkom.

— Kiugrott az előcsarnokba. De az ajtó megnyílt előtte és egy összeszáradt aggastyán, aféle lábon járó mumia kapta a karjába.

— Lea, szépségem, egy csókot a te kis Bertelemydnek, különben nem eresztelek ki.

Lea ijedten és türelmetlenül sikoltott fel, rácsapott a keztyübe bujtatott csontokra és elfutott.

Sem Neuilly utcáin, sem a Bois sétányain, amelyeket kékes árnyba vont a hirtelen szürkület, nem akaródzott neki gondolkozni. Enyhe borzongás futott végig rajta és felhuzta az autó ablakát. Csinos lakásának, rózsaszín szobájának s tulzsufolt és felvirágozott budoárjának látása egy kicsit helyrehozta.

— Gyorsan, Rose, egy kis tüzet a szobámba.

— Bizony a hőmérő annyit mutat, akár télen. A Nagysága rosszul teszi, hogy csak egy ilyen hitvány állatot akaszt a nyakába. Az esték még nagyon csalókák.

— Gyorsan be az ágyba a melegítő palackot s vacsorára egy nagy csésze csokoládét jó sürin, felvert tojással, egy kis sültet és szőlőt... Gyorsan kicsikém, majd megfagyok. Átfáztam abban a Neuilly bazárban.

Mikor lefeküdt összeszorította a fogát, hogy ne vacogjon. Az ágy melegében felengedtek özségemberedett inai, de Lea még nem adta át magát a nyugalomnak és Philibert soffőr elszámolási könyve elfoglalta a csokoládéig, amelyet forrrón és habosan ivott meg. Egyenként csi-

pegette le a sasszla szemeit ide-oda himbálva kezében a venyigéjén lógó fürtöt, a hosszú zöld-ambraszínű fürtöt a lámpa előtt.

Azután eloltotta ágya fejénél a lámpát végig nyújtózott, úgy, ahogy legjobban szeretett — a hátán és szabadjára engedte gondolatait.

— Mi lelt engem?

Ujra szorongás fogta el, dideregni kezdett. Egy üres ajtó képe kísértette: a hall ajtaja, amelyet két vörös zsályabokor szegélyezett.

— Ez beteges dolog, — gondolta magában, — egy ajtó csak nem döntheti ilyen állapotba az embert.

Ujra látta a három vénasszonyt, Lili nyakát, a vastag plédet, amelyet Madame Aldonza husz év óta mindenfelé magával vonszolt.

— »Ehez a háromhoz fogok hasonlítani én is tiz év múlva?«

De az a kilátás nem rémitette. A szorongó érzése mégis nőttön-nőtt. Képről-képre tévedezett emlékről-emlékre s megpróbált szabadulni a vörös zsályabokroktól szegélyezett ajtótól. Unatkozott az ágyában és kissé reszketett. Egyszerre csak valami hirtelen rosszullett fogta el, mely annyira heves volt, hogy először fizikai rosszszületnek képzelte. Ez a roham fölemelte, öszszeszorította a száját s rekedt hörgés közben egy zokogó sikoly egy név szakadt fel a kebléből:

— Cinci!

A sikolyt könnyek követték, amelyeket nem tudott tüstént elfojtani. Mikor újra visszanyerte önuralmát, felszárította könnyeit, felült az ágyban és újra meggyújtotta a lámpát.

— »Ah, így jó, — mondta, — most látok.

Az éjeli szekrényről levett egy hőmérőt és a hóna alá tette.

Harminchét. Szóval nem vagyok beteg. Látom.

És mégis szenvedek. Rendbe kell magamat szednem.

Ivott. Fölkelt. Megmosta gyulladt szemét, be-
rizsporozta magát megpiszkálta a fahasábokat és
visszafeküdt. Ugy érezte, hogy most résen van
tele bizalmatlansággal egy ellenséggel szemben,
akit nem is ismert eddig; a fájdalmat. Har-
minc évi könnyű kellemetes élet, amely alatt
gyakran volt szerelmes olykor epekedő, csak-
nem nyomtalanul suhant el fölötte, úgy, hogy kö-
zel az ötvenedik évéhez is fiatal maradt s fel-
se vette azt a kis időt. Kinevette saját magát
s nem is érezte már fájdalmát és mosolygott:

— Azt hiszem egész bolond voltam az imént.
Már kutya bajom.

De balkarjának egy mozdulata, amely önkén-
telenül is ölelésre tárult és úgy görbült be,
mintha egy alvó férfit akarna átfogni és ma-
gához szorítani, újra fölidézte baját úgy, hogy
hirtelen felült az ágyban:

— Na hát ez egész jól indul, — mondta fen-
hangon, szigoruan.

Megnézte az órát és látta, hogy még alig van
tizenegy. Fölötte a vén Rose cammogó léptei
dobogtak el, melyek a manzardlépcsőnek tartot-
tak s azután elhaltak... Lea ellentállt a vágy-
nak, hogy segítségül hívja ezt a szolgálatkész
vén lányt.

— Ah, nem, csak semmi hókusz-pókusz a
személyzet előtt!

Fölkelt, melegen felöltözött egy gyapjuval át-
szőtt selyemruhába, megmelegítette a lábát. Az-
után kinyitott egy ablakot és fülelni kezdett,
hátha valami zajt hal, maga se tudta mit. Egy
nedves és langyos szél felhőket terelt és az egé-
szen közeli, még leveles Bois lombzugása el-
elhalóan verődött hozzá. Lea becsukta az abla-
kot, fogott egy ujságot és megnézte a keltét.

— Október 26. Éppen egy hónapja, hogy Cinci megnősült.

Soha nem mondta azt, hogy Edmée férjhez ment.

Cincit utánozta és nem számította még az élők sorába ezt az ifju árnyat, amely nő formáját öltötte magára. Gesztenye barna szem, hamvas haj, nagyon szép, kissé göndörkés, — a többi úgy homálylott emlékezetében, mint valami álmában látott arc körvonala.

»Éppen szerelmeskednek most Olaszországban, az biztos. De hát mit bánom én...«

Nem volt ez üres hengegés. A kép, melyet az ifju párról alkotott, a meghitt helyzet, amelyben maga elé idézte, sőt még Cinci arca is, amely egy pillanatra felrémllett előtte, a fény fehér villanása erőtlen szempillái közt, mindez nem izgatta sem a kíváncsiságát, sem a féltékenységet. Viszont valóságos állati vonaglás fogta el és gémbertette össze a gyöngyszürke faburkolatnak egy csorbája előtt, mely Cinci brutalitásának nyomát őrizte.

»A szép kéz, amely itt hagyta nyomát, örökre elfordult tőled...«

— Mit beszélek itt össze-vissza. Na tessék, a bánat még egész költőivé tesz.

Fel és alá járkált, leült, vissza lefeküdt és várta, hogy megvirradjon. Rose reggel nyolc órakor már ott találta az íróasztalánál ülve. Lea valamit irt és ez a látvány nagyon nyugtalanította az öreg szobaasszonyt.

— A Nagyságos asszony beteg?

— Ugy valahogy, Rose. A kor teszi, tudod... Vidal levegőváltozást javasol. Eljössz velem te is? A tél rossznak ígérkezik itt, jót fog tenni egy kis olajos konyha, egy kis nap.

— Hová mennénk?

— Nagyon kíváncsi vagy. Te csak gondos-

kodj a málha kiszállításáról. Jól nyomkodd be a prémtakaróimat...

— A Nagyságos asszony magával viszi az autóját is?

— Azt hiszem. Sőt biztos. Minden kényelmet meg akarok magamnak szerezni, Rose. Képzeld csak, egyedül utazom; ez igazi kényutazás.

Lea öt napon át Párizst járta, irt, táviratozott, táviratokat kapott és délről érkező leveleket. Azután elutazott Párizsból és csak egy rövid levelet hagyott hátra, Mme Pelouxnak, amely tevelébe mégis háromszor kezdett bele:

Kedves Charlotte-om!

Nem haragszol meg rám, ha elutazom anélkül, hogy elbucsúztam volna tőled és felfedeztem volna előtted kis titkomat. Mégis csak nagy bolond vagyok én... Bah, az élet rövid, hát legalább éljek jól.

Szeretettel csókollak. A fiacskádnak, ha majd visszajön, add át baráti üdvözlétemet.

A te javithatatlan

Leád.

U. i. Ne fáraszd magad azzal, hogy a házmesteremnél, vagy a maitre d'hotelnél kérdezősködj utánam, senki nem tud a háziak közül semmit.

*

— Tudod, egyetlen kincsem, nem találom, hogy nagyon jó színben volnál.

— Az éjjeli utazás teszi, — felelte röviden Cinci.

Peloux mama nem merte egészen kimondani, amit gondolt. Ugy találta, hogy fia megváltozott.

Ez a fiu... ugyan, szerencsétlen, — állapi-

totta meg magában és némi entuziazmussal hangosan így fejezte be:

— Olaszország teszi!

— Ahogy gondolod, — hagyta rá Cinci.

Anyja és fia együtt költötték el reggelijüket és Cincinek méltóztatott néhány hízogó lesajnálásal üdvözölni ezt a »házmester kávét«, anyja sürü, zsíros tejjel készített, szöke, igen cukros kávéját, amelyet másodszor melegítettek fel lassu paráztüzön, miután vajon jó ropogósra pirított kenyeret aprítottak bele, amely péppé málolt és azt a látszatot keltette, mintha a kávé jó tápláló föle volna.

Cinci fázott fehér vászon pyjamáájában és két karja közé szorította a térdét.

Charlotte Peloux kacéran öltözött ki fia tiszteletére s felszentelt egy sárga reggeli köpenyt s egy halántékára feszülő hálósapkát, a mely baljós jelentőséget kölcsönzött csupasz arcának.

Mikor látta, hogy a fia erősen szemügyre veszi, kellelni kezdte magát:

— Látod, már egészes az ősanyáink divatját öltöm fel. Még csak a fehér paróka van hátra. S ez a sapka tetszik? Nem egész rokokó, mi? Dubarrry vagy Pompadour? Melyikhez hasonlítok?

— Egy vén gályarabhoz, — vágta oda neki Cinci. — Ilyet nem tesz az ember, vagy előkészíti rá a másikat.

Peloux mama nyögött egyet; majd hahotázni kezdett:

— Ej ha, de harapós fogad van!

De Cinci nem nevetett és a vékony havat nézte a kertben, amely az éjszaka hullott a gyeprre. Csak állizmainak görcsös, alig észrevehető megduzzadása árulta el idegességét. Peloux mama megriadva utánozta szótlanságát. Ekkor éles csöngetés hasított a csöndbe.

— Edmél csönget a reggeliért, — mondta Peloux mama.

Cinci nem válaszolt.

— Mi lelte azt a fütőtestet, nagyon hideg van itt, — mondta pillanatnyi hallgatás után.

— Itália után, — ismételte dallamosan Peloux mama. — Most jöttél haza, a szemed, meg a szived még tele van napfénnel. S egyszerre idepottyantál az északi sarkra, A dáliák nem viritottak, csak nyolc napig. De légy nyugodt, már készül neked a jó puha fészek. Ha az építésznek nem lett volna paratífusza, már kész is volna. De én figyelmeztettem; ha nem mondtam neki legalább huszszor, hát egyszer se: Savaron ur...

Cinci, aki az ablakhoz ment, hirtelen hátrafordult:

— Mikor kelt az a levél?

Peloux mama nagy szemet meresztett fiacskájára:

— Miféle levél?

— Leának az a levele, melyet az előbb mutattál nekem.

— Nincs keltezve, szerelmem, de a legutolsó októberi vasárnap előtt való este kaptam.

— Jó. És tudod, hogy ki az?

— Kicsoda, szememfénye?

— Ugyan kérlek, hát az az alak, akivel elutazott!

Peloux mama csupasz képe hirtelen rosszindulatu kifejezést öltött.

— Nem. Képzeld, senki nem tudja! A vén Lili Siciliában van, és ezek közül a hölgyek közül egyiknek sincs halvány sejtelme sem az egészsről. Titokzatos ügy, aggasztóan titokzatos. De ismersz engem, én azért innen-onnan összedegtettem néhány apró értesülést.

Cinci fekete szembogara kilángolt szeme féhéréből.

— Miféle hülye pletykák azok?

— Állítólag valami fiatalemberről van szó...
suttogta Peloux mama... Egy fiatalemberről, aki... nem a legkifogástalanabb uriember, hiszen érted?... De ami a személyét illeti, nagyon is kifogástalan, hogy mást ne mondjak...

Hazudott s a legaljasabb lehetőségeket eszelte ki. Cinci vállat vont:

— Ah tudom már... a személye kifogástalan. Ez a szegény Lea, szinte látom azt a fiatal bajvivót a Patron iskolájából, fekete szőrök állnak ki a keze fején s a keze mindig nedves... Egész elálmosítottál, megyek és újra lefekszem.

Papucsaiiban csoszogva, visszament a szobájába, meg-megállt a folyosón s a ház széles lépcsőkanyarulatánál, amelyeket mintha csak most fedezett volna fel. Egy hasas almáriumra bukant, amely egészen meglepte:

— Az ördögbe, alig emlékszem rá, hogy itt azelőtt almárium állt.... De igen, homályosan rémlik nekem... És az az alak, ugyan ki lehet az?

Azután egy nagyított fényképre meredt kérdőleg, mely fekete keretében gyászosan lógott egy tarka faiance mellett. Cinci ezt sem ismerte.

Madame Peloux huszonöt év óta nem változtatott lakást és gondosan megőrizte régi helyükön hagyva izlésének és gyűjtő szenvedélyének egymást követő botlásait. »Olyan a háza, mint valami megkeveredett hangyáé«, vetette szemére a vén Lili, aki szenvedélyesen szerette a képeket, főleg az ultramodern festőket. Mire Pelox mama így vágott vissza:

— Miért nyulnék ahoz, ami jó helyen van.

Ha egy viz-zöld folyosó vagy kórház-zöld folyosó — mondta rá Lea — megkopott, Char-

lotte Peloux megint zöldre festette és féltékenyen vigyázott rá, hogy egy chaislounge gránátszín bársonyhuzatát ugyanazzal a gránátszín bársonnyal cserélje ki...

Cinci megállt egy nyitott fürdőszoba küszöbén. Egy vörösmárvány asztalba monogrammos mosdótálak voltak beeresztve, két elektromos lámpa falikarja gyöngyszínű liliomokat tartott. Cinci a füléig felhuzta a vállát, mintha légynat bántaná.

— Te jó Isten! milyen rút ez a bazár!

Nagy léptekkel ment tovább. Az ablakot a folyosó végén, amely felé lépteit irányította, kis vörös és sárga üvegek szegélyezték.

— Még csak ez kellett nekem, — zsörtölődött magában.

Balra fordult és benyitott egy ajtón, — régi szobája ajtaján, — durván, kopogtatás nélkül. Egy halk sikoly rebbent fel az ágyból, ahol Edmée éppen reggelijét fejezte be.

Cinci becsukta az ajtót és merőn nézte fiatal feleségét, anélkül, hogy közelebb ment volna az ágyhoz.

— Jó reggelt, — mondta ez neki mosolyogva.

— Miért nézel rám ilyen meglepett arccal?

A hó visszfénye kékes és egyenletes világítást vetett a fiatal asszonyra. Göndörkés, hamvas, gesztenyeszín haja, amely alig ért lapos, elegáns válláig, ziláltan állt szanaszét. Fehér arcával, amelyen cjjeli pongyolájához hasonló színű rózsák nyíltak, rózsás szájával, melyet a fáradtság kissé megsáppasztott, olyan volt, mint valami üde, még egészen be nem fejezett, kissé távoli kép.

— Hát nem is kívánsz nekem jó reggelt, Fred? — unszolta férjét a fiatal asszony?

Cinci leült a felesége mellé és megölelte. A fiatalasszony szeliden hátradőlt és magával

huzta férjét. Cinci lekönyökölt és fölébe hajolva, egész közelről szemlélte ezt a friss, fiatal teremtest, akit a fáradtság nem hervasztott meg. Az alsó szemhéj, mely duzzadt és telt volt anélkül, hogy körömmel piszkálták volna s az ajkak ezüstös szendésege is egészen megbüvölte.

— Hány éves vagy te? — kérdezte hirtelen.

Edmée kinyitotta szemét, melyet gyöngéden behunyt. Cinci látta szembogarának mogyorósnét, az apró négyszögű fogakat, melyeket a nevetés kivillantott.

— Oh kérlek... tizenkilenc leszek január ötödikén, de mért kérded?

Cinci nyersen visszahuzta karját és a fiatalasszony visszacsuszott az ágy mélyére mint valami leoldott kendő.

— Tizenkilenc éves, ez csodálatos. Tudod, hogy én nem vagyok több huszonötnél?

— Igen, tudom, Fred...

Cinci felvett az éjjeliszekrényről egy tükröt és megnézte magát benne:

— Huszonöt év!

Huszonöt év s hozzá szinte fehér márványból faragott arc, amely győzhetetlennek látszott. Huszonöt év, de a szem külső szögleténél, azután meg a szem alatt finoman megkettőzve a szemhéj antik metszésű rajzát két, csak teljes világításban látható vonal, két halk bevágás, egy retentő félelmes és mégis csodakönnyű kéz műve... Cinci letette a tükröt.

— Te fiatalabb vagy, mint én, — mondta Edméének, — ez bánt engem.

— Engem nem.

Csipős hangon mondta ezt, tele mindenféle hátsógondolattal. De Cinci ügyet sem vetett rá.

— Tudod, mért olyan szép a szemem? — kérdezte Edméétől a legkomolyabban.

— Nem, — mondta Edmée. — Talán azért, mert én szeretem?

— Költészet, — mondta megvetőn Cinci és vállat vont. — Azért, mert olyan alaku a szemem, mint egy hal.

— Mint egy?...

— Mint egy hal.

Leült Edmée mellé, hogy megmagyarázza neki:

— Nézd csak, itt a szemnek ez asarka az orromnál a hal feje. Aztán elindul fölfelé, ez a hal háta, majd alul sokkal egyenesebben folytatódik: ez a hasa. És végül a szem másik szöglete, amely erősen megnyulik a halánték felé, a hal farka.

— Ne mondd?

— De igen, ha olyan volna a szemem formája, mint egy léniáé, alul-felül egyenlő nyílásu, akkor egészen bamba képem volna. Na. Te tanárjelölt vagy, hát tudad te ezt?

— Bevallom, nem...

Edmée elhallgatott és tanácstalanul bámult, mert Cinci fölényes bölcsességgel beszélt, mint valami pedáns tudós.

»Vannak percek, — gondolta magában, — mikor szinte a vademberhez hasonlít. Mintha a dzsungelből jött volna. De nem ismeri sem a növényeket, sem az állatokat, sőt néha olyan, mint-ha nem ismerné az embereket sem.

Cinci ott ült szorosan mellette. Félkeze a vállát fogta át, a másik szabadon álló keze Edmée nyaklancának kis, igen szép, igen kerek és tökéletesen egyenlő gyöngyeivel babrált. Edmée möhön szívta be a parfümöt, amellyel Cinci szinte tékozlón visszaélt és megbódulva, egészen ellankadt, mint a rózsza a meleg szobában.

— Fred, — gyere aludni... olyan fáradtak vagyunk.

Cinci mintha nem is hallotta volna. A nyak-

lánc gyöngyeire meredt makacs és szorongó tekintete.

— Fred...

Összerázkódott, fölállt, dühösen letépte magáról pyjamáját és egészen meztelenül vetette bele magát az ágyba, helyet keresve fejével az ifju vállon, amelyből a finom kulcscsont még hegyesen érződött elő. Edmée egész testével engedelmeskedett, öllé görbitette az oldalát, kitérte a karját, Cinci behunyta a szemét és mozdulatlaná vált. Edmée óvatosan ébren tartotta magát, kissé pihegve a teher alatt, azt hitte, Cinci elaludt. De ez egy pillanat múlva egy nagyot rándított magán s az alvó ember nyögését utánozva megfordult s a takaróba csavarodva az ágy másik szélére gurult.

»Ez a szokása« — állapította meg Edmée.

Itt kellett felébrednie egész télen ebben a négyszögletes, négyablakos szobában. A rossz idő késleltette az új ház befejezését a Henri-Martin avenuen s oka volt a késedelemnek Cinci szélye is, aki fekete fürdőszobát akart, kínai szalont, a pincehelyiségben egy halasmedence elhelyezését kívánta s egy tornaterem is kellett neki. Az építész megjegyzéseire azt felelte: »Fütyülök rá! Fizetek, azt akarom, hogy kiszolgáljanak! Az árra nem nézek.« De néha savanyuan nézegette a költségvetést és kijelentette, hogy »a Peloux gyereket nem lehet megkoppasztani«. És csakugyan olyan hallatlan könnyedséggel beszélt a folyó árakról, a vasbetonról, a színes stuccóról és olyan pontosan emlékezett a számokra, hogy méltán felkeltette a vállalkozók bámulatát.

Nagyon ritkán kérdezte meg fiatal feleségét, bár szerette fitogtatni előtte tekintélyét és szokása volt, alkalom adtán kurta parancsokkal leplezni

bizonytalanságát. Edmée észrevette, hogy bár ösztönösen tud is játszani a színekkel, ügyet sem vet a szép formákra és a stílus jellegzetességeire.

— Te egészen belegabalyodol ebbe a sok mindenfélebe, te, izé... na.... Edmée. El kell dönteni, milyen legyen a dohányzó? Hát már meg is van. Nos a fal kék, de olyan kék, amely nem fél semmitől. A szőnyeg ibolyaszín, olyan ibolyaszín, amely megfutamodik a falak merész kékje előtt. Ebben az interieurben aztán ne féltsd se a butorok feketéjét, se az apró disztárgyak aranyát.

— Igen, igazad van Fred. De kissé kiabálós lesz ez a sok szép szín. Hiányozni fog belőle a kellem, a világos árnyalat, egy fehér váza vagy szobor...

— Dehogy is, — vágott bele Cinci elég nyersen. — A fehér váza én leszek egész meztelenül. És nem szabad megfélelkeznünk egy vánkorsról, kell ide egy izé, valami sültökvörös vacak arra az alkalomra, ha majd egész meztelenül sétálgatok a dohányzóban.

Edmée titkos lázadozással és mégis elragadtatva dédelgette magában ezeket a képeket, amelyek jövődöbeli lakásukat holmi bűvös palotává, aféle Cinci dicsőségének emelt templommá változtatták át. De nem küzdött ellene, szeliden csak »egy kis zugot« kért a drága és filigrán fehér butor számára, amelyet Marie Laure ajándékozott neki.

Ezzel a szelidséggel, amely ifju, de már is jól fegyvelmeztetett akaraterőt takart, elérte azt, hogy négy hónapig tanyázott az anyósánál és ezalatt a négy hónap alatt kijátszotta az állandó leleselkedést és a sok csapdát, amelyet szinte naponta állítottak a szerénységének, vidámságának és ügyességének: Charlotte Peloux, akit egészen kihozott a sodrából ennek a gyöngéd áldozatnak

a közelsége, kissé elvesztette fejét, hiába iövöldözte ki nyilait és összevissza mart csak úgy vaktában.

— Hidegvér, Pelouxné nagysága, — vetette oda Cinci. — Kit fog regulázni a jövő télen, ha én nem állok kötélnek?

Edmée férjére emelte szemét, amelyben együtt remegett a félelem és a hála és megpróbálta, hogy ne is igen gondolkozzék és tegyen mindent láthatatlanná, hallhatatlanná. Egy este Charlotte három izben is Lea nevét ejtette el Edmée neve helyett a felöltő krizantémjeivel kapcsolatban, mintha csak véletlenül csuszott volna ki a száján. Cinci összeráncolta sátáni szemöldökét:

— Peloux nagysád, azt hiszem egy kicsit zavaros már az emlékezőtehetsége. Talán szükségé volna egy kis elkülönítő kurára?

Charlotte Peloux egy hétig hallgatott, de Edmée soha nem merte megkérdezni a férjét: »Miattam haragudtál meg? Csakugyan engem védelmeztél meg? Nem azt a másik nőt, akid előttem volt?«

Gyermekkorra, ifjusága megtanította a türelemre, a reményre, a hallgatásra, a rabok fegyvereinek és erejének igen ügyes kihasználására. Marie-Laure soha nem szidta össze a leányát, beérte a büntetéssel. Soha egy durva, soha egy gyöngéd szava nem volt. A magánosság, az intézet, aztán ismét az egyedül töltött szünidők, a gyakori száműzetés egy félreeső szobába, végül a házassággal való fenyegetés, a legelső kínálkozó házassággal, attól a pillanattól kezdve, hogy a feltűnő szépségű anya szeme észrevette leányán egy másik szépség hajnalhasadását, egy másik félénk és elnyomott, de annál megindítóbb szépségét. Emellett az érzéketlen, márványból és aranyból faragott anya mellett, Charlotte Pe-

loux gömbölyded gonoszsága szinte rózsás színben tünt föl...

— Te félsz tiszteletreméltó anyámtól? — kérdezte egy este Cinci.

Edmée mosolygott és lekicsinylőn biggyesztette az ajkát.

— Félni éppen nem félek. Az ember össze-rezzen, ha egy ajtót becsapnak, de nem fél tőle. A kigyótól félünk, amely besiklik alatta.

— Marie-Laure hires kigyó, ugy-e?

— Hires.

Cinci olyan bizalmas választ kapott, aminőt nem várt. Magához ölelte felesége keskeny vállát, mint valami jópajtását:

— Olyanok vagyunk mi, mint az árvák, mind a ketten, hát nem?

— Bizony, árvák vagyunk. Olyan kedves ez!

Odatapadt a férjéhez. Ketten voltak a hallban. Madame Peloux, mint Cinci mondta, föngyűjtötte a mérgét másnapra. Az éjszaka, mely még hidegen ólálkodott az ablaktáblák mögött, úgy tükrözte a butorokat és a lámpákat, mint valami fekete tó. Edmée úgy érezte, langyos melegségre, oltalomra és meghittsége talál ennek az idegennek a karjában. Fölpillantott rá és majdnem fölsikoltott elfogódottságában, mert Cinci hátravetett arcán valami nagyszerű kifejezés csillant a lámpafényben, volt ebben a kifejezésben egy kis kétségbeesés is, amint behunyta a szemét, hogy elrejtse két visszatartott könnyet, amely mégis megcsillant szempillái közt:

— Cinci, Cinci! Mi lelt téged? — Önkéntelenül is ezt a kis becéző nevet adta neki, amelyet soha nem akart kiejteni. Cinci révetegen engedett a megszólításnak és visszapillantott Edméeere.

— Cinci, Istenem, ugy félek... Mi lelt?

Cinci kissé eltolta magától és a két karját fogva nézett a szemébe:

— Na lám, a kicsike!... a kicsike... Hát mitől félsz?

Cinci egészen kiszolgáltatta neki bársonyos, könnyekre nagyon is szép, békés derűjü, tágranyitott és mégis kifürkészhetetlen szemét. Edmée éppen kérni akarta, hogy hallgasson, mikor megszólalt:

— Milyen ostobaság... Ez a gondolat, hogy árvák vagyunk.... Ez hülyeség. És annyira igaz...

Cinci újra magára öltötte komikusan fontoskodó arckifejezését. És Edmée meg volt nyugodva, hogy nem beszél tovább. Cinci gondosan oltogatni kezdte a kandeláber lángjait s valami rendkívül naiv vagy rendkívül erőltetett hiúsággal fordult oda Edmééhez:

— Mondd, mért van az, hogy nekem nincs szivem?

*

Mit csinálsz ott?

Jöllehet a megszólítás egészen halkan történt, Cinci hangja mégis annyira hatott Edméére, hogy előre tántorodott, mintha hasba lökte volna. Edmée egy tágranyitott íróasztal előtt állt és a szétszórt papirokra tette a kezét.

— Rendezgetek, — mondta lány hangon.

Fölemelte a félkezét, mely megállt a levegőben, mintha megmeredt volna. Azután úgy látszott magához tért és abbahagyta a hazugságot.

— Nézd csak Fred... Te azt mondtad nekem, küszöbön álló átköltözködésünkre vonatkozólag, hogy már előre borzadsz tőle rendbeszedni azt, amit magaddal akarsz vinni: ezt a szobát, ezt a butort... Csupa jószándékból egy kis rendet akartam itt csinálni, megnézni a fiókokat... és közben jött a méreg, a kísértés, a rossz gondolat — a rossz gondolat... Bocsánatot kérek tő-

led. Olyan dolgokhoz nyultam, amelyekhez semmi közöm.

Ugyancsak reszketett és várt. Cinci lehajtott fővel, ökölboszorult kézzel, fenyegető tartással állt ott, de mintha nem is látta volna a feleségét. A tekintete olyan fátyolozott volt, hogy Edméében úgy élt ennek a párbeszédnek az emléke, mintha egy fakó szemű emberrel folytatta volna...

— Ugy, igen... szólalt meg végre Cinci. — Te... te szerelmes leveleket kerestél.

Edmée nem tagadta.

— A szerelmes leveleimet kerested!

Cinci ajkán megjelent az ügyetlen elkényszeredett mosoly. Edmée sértődötten elpirult:

— Te nyilván ostobának találsz. Te nem vagy az az ember, aki idejében el ne égetted, vagy biztos helyre ne tetted volna. És különben is, semmi közöm hozzá. Megkaptam, amit megérdemeltem. De ugy-e, tovább nem neheztelsz rám, Fred?

Egy kis nyomatékot is akart adni a kérésének, csinos kifejezést adott az arcának, az ajka megfeszült s az arca felső részét kedvesen árnyalta a göndörkés haj. De Cinci tovább is úgy állt ott, ugyanabban a helyzetben és Edmée most először vette észre, hogy minden árnyalat nélkül való szép archőre olyan áttetszővé vált, mint a téli fehér rózsza és ovális arca lesoványodott.

— Szerelmes levelek... ismételte Cinci, — Milyen unalmas vagy.

Azzal egyet lépett, belemarkolt a papirokba és szanaszétszórta őket. Levelezőlapok, éttermi számlák, szállítók levelei, éjjel fölszedett kis barátrnök értesítései, élősdí barátok kölcsönkérései, három sor, négy sor, Madame Peloux kusza írásaival.

Cinci odafordult a feleségéhez:

— Nincsenek szerelmes leveleim.

— Oh, — tiltakozott Edmée, — hát miért akarod...

— Nincsenek, — szakította félbe Cinci. — Nem tudod megérteni. Hát nem látszik meg rajtam? Nem is lehetnek szerelmes leveleim, mert...

Félbeszakította a szavát:

— Ah, várj csak, várj csak... Egyszer mégis megtörtént, emlékszem már, hogy nem akartam elmenni a Bourboule-ba és akkor... Várj, várj csak...

Fiókokat rángatott ki és idegesen dobálta a papirokat a szőnyegre.

— Az ördögbe! Ez bosszantó! Hát hová is tettem? Megesküdtem volna, hogy itt van a bal felső fiókban... Nincs.

Keményen lökte be az üres fiókokat és sulyos tekintettel meredt Edméere:

— Te nem találtál semmit? Nem vettél el egy levelet, amelyik így kezdődött: — De nem, nem unatkozom. Minden hónapban el kellene válni legalább egy hétre... és aztán már nem is tudom mi volt a folytatása, valami télizöldről volt szó, amely felfutott az ablakba...

Csak azért hallgatott el, mert az emlékezete cserben hagyta és türelmetlen mozdulatot tett. Edmée feszesen állt előtte és nem sápadt el:

— Nem, én nem *vettem* el semmit, — nyomta meg a szót száraz indulattal. — Mióta tartasz képesnek rá, hogy *elvegyek* valamit? Hát elhagyta hányódni egy levelet, amely ennyire kedves neked? Nincs szükségem az eféle levélre, főképp ha Lea írta.

Cinci gyöngén összerezzent, de nem annyira, mint Edmée várta. Téveteg mosoly-féle rohant végig zárkózott szép arcán és félrehajtott fejjel, figyelmes pillantással, szájának kellemes ívét

kissé meglazítva, talán egy név visszhangját hallgatta... Edmée egész szerelmes és rosszul fegyelmezett fiatal ereje egy sikolyban halt el. Könnyekre fakadt, a kezét tördelte, azután olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná ragadni Cincit:

— Menj innen, utállak! Soha nem szeretttél engem. Nem is törődöl már velem, mintha a világon sem volnék! Megvetsz, sértegetsz, goromba vagy velem... te... te... Nem gondolsz, csak erre a vén nőre. Beteges, degenerált izlésed van... az... az... Te nem szeretsz engem. Hát miért vettél el akkor, kérdem már magamtól is... te... te...

Rázta a fejét, mint egy állat, amelyet torokon ragadtak. És mikor hátravetette a fejét, hogy fuldokolva kapkodjon levegő után, látni lehetett, hogy csillognak nyaklancának egyenletes tejfénnyű gyöngyei. Cinci elképedve bámulta ennek az igéző, hullámosan hajladozó nyaknak rendetlen mozdulatát, az összekulcsolt kezek könnyögését és legfőképpen a könnyeket, a könnyeket... Ki sirt még előtte, érte? Senki... Peloux mama?... »De hiszen — gondolta — Peloux mama könnyei nem számitanak...« »Lea?... nem sirt.« Legrejtettebb emlékei homályos mélyén két őszinte szemet fürkészett, de ez a két szem mindig csak a gyönyörtől, vagy a rosszindulatu gúnytól s a kissé csufondáros gyöngédségtől csillogott... Miféle könnyek ezek itt ennek a fiatal asszonynak a szemében, aki itt vergődik előtte? Mitévő legyen ennyi könnyel? Nem tudta. Hirtelen kitérta a két karját és mivel Edmée, talán valami durvaságtól félve, hátrálni kezdett, Cinci lágyan a fejére tette szép kezét, amelyet egészen átitatott a parfüm és úgy simogatta ezt a kócos fejecs-

két s megpróbált utánozni egy hangot és néhány szót, amelynek hatalmát ismerte.

— Na... na... Mi lelt?... Ugyan hát mi lelt?... Na...

Edmée hirtelen zokogásra fakadt és leroskadt egy székre, ahol egészen összezsugorodott és zokogott szenvedélyesen, szinte frenetikusán olyan zokogással, amely az öröm görcsös csukló nevetéséhez hasonlított. Összegörnyedt kecses teste dobálta magát a fájdalomtól, a féltékeny szerelemtől, a haragtól, az önmagát megvető szolgaságtól rázva, de közben, mint a birkózó a küzdelem hevében, mint az úszó a hullámok ölén, érezte, hogy valami új, természetes és keserű elembe fürdik.

Edmée sokáig sirt és lassan szedte össze magát görcsös rándulásoktól és reszkető csuklásoktól megszaggatott csitulás után. Cinci ott ült mellette és tovább simogatta a haját. Túl volt már a saját izgalmának forrópontján is és már kezdte untatni a dolog. Végigsiklott a pillantásával Edméen, aki keresztbe vetette el magát a pamlagon és sehogysem volt kedvére, hogy ez az elnyult test felhuzódott ruhájával, lecsuszott vállkendőjével még növelje a szoba rendetlenségét.

Akármilyen halkan sóhajtott is bosszuságában, Edmée észrevette és felegyenesedett.

— Igen, — mondta, — kifárasztalak... Ah, sokkal jobb volna...

Cinci, aki hirtelen szóáradattól félt, közbevágott:

— Nem arról van szó, — de nem tudom, mit akarsz.

Edmée ráemelte könnyektől fátyolos arcát:

— Gyere velem, jó?

Cinci megfogta Edméé kezét. Ez ki akarta szabadítani magát:

— Nem, nem, ismerem ezt a hangot. Most mindjárt egy értekezést tartasz itt nekem valami másról. Mikor ezen a hangon kezded és ilyen arcot vágasz, akkor már tudom, hogy azt akarod nekem bemutatni, hogy a szemed olyan mint egy diszöszvérenek, és hogy a szád olyan alakú, mint a hátára fektetett hármas szám. Nem, nem, nem akarom.

Egész gyerekesen tette ezt a szemrehányást, és Cinci most érezte igazán, milyen fiatalok mind a ketten, megrázta a meleg kezecskét és nem eresztette el.

— De hallgass meg hát! A jó Istenre kérek, azt szeretném tudni, mit vethetsz a szememre? Talán nélküled járok ki este? Nem. Gyakran magadra hagylak napközben? Talán valami titkos levelezést folytatok?

— Nem tudom... Nem hiszem...

Cinci ide-oda forgatta Edméét, mint valami bábut.

— Külön hálósobám van talán? Takarékoskodom a szerelemmel?

Edméé nem felelt midjárt, finom mosolyában ott settenkedett a gyanu:

— Te ezt szerelemnek nevezed, Fred?

— Vannak más szavak is rá, de te azokat nem érted.

— Az amit te szerelemnek nevezel, nem lehet, hogy ez... éppen csak... aféle alibi?

Aztán hirtelen hozzátette:

— Általánosságban mondom, Fred, érted... Azt mondom, hogy *lehet* bizonyos esetekben...

Cinci eleresztette Edméé kezét.

— Ez, — mondta hidegen, — butaság.

— Miért? — kérdezte Edméé gyöngye hangon.

Cinci, állát a levegőbe feszítve, füttyörészett s eltávolodott Edméetől néhány lépésnyira. Majd visszament a feleségéhez s egész különös módon mérte végig. Egy rettenetes fenevadnak nem kell az emberre ugrania, hogy rémületet keltsen, — Edmée látta, hogy Cinci orrcimpája megduzzad és az orrahegye elfehéredik.

— Pfuj, — szisszent fel a feleségére nézve.

Vállat vont és egy félkört irt le a szobában. A szoba végéről visszajött.

— Pfuj, — ismételte. — Ez a beszéd!

— Mi az?

— Hogy beszél ez? És még hozzá mit mond? Mit meg nem enged, szavamra...

Edmée dühösen pattant fel:

— Fred, nem fogsz beszélni velem még egyszer ezen a hangon! Minek tartasz te engem?

— Butának, már volt szerencsém az előbb megmondom neked.

Kemény mutatójja hegyével megbökte Edmée vállát s ennek úgy fájt ez, mint valami súlyos csapás.

— Te, aki tanárjelölt vagy, bizonyosan tudod, hogy van valahol valami bölcs mondás, amely így szól: »Ne játsz a késsel, törrel...« na mi is a vége?

— Bárddal, — mondta Edmée gépiesen.

— Ez az. Nos, hát igen, kicsikém, nem kell a bárddal játszani. Azaz nem szabad sértegetni egy férfit ott... ahol kegyet gyakorol, ha szabad magamat így kifejeznem... És te engem éppen az ajándékaim révén sértegetsz. Azt sértegeted bennem, amivel kegyet gyakorolok...

— Te... te úgy beszélsz, mint valami kokott, — dadogta Edmée.

És elpirult, elvesztette az erejét és a hidegvérét. Gyűlölte a férjét, amiért ez sáppadt maradt, megőrizte fölényét, amelynek minden tit-

kát ott rejtegette a fejtartásában, a járása arányos könnyedségében, a válla és a karja fesztelenségében.

A kemény mutatóujj ismét megbökte Edmée vállát.

— Bocsánat, bocsánat. Nagyon megdöbbsz, ha azt állítom, hogy ellenkezőleg, te beszélsz úgy, mint egy macska. Az életpályák tekintetében nem lehet becsapni a Peloux gyereket. Ebben én vagyok a tanár. Én aztán tudom, ki a »kokott«, ahogy te mondod. Ehez értek egy kicsit. »Kokott« az olyan hölgy, aki általában arra rendezkedik be, hogy többet kapjon, mint amennyit ad. Ért engem nagysád?

Edmée főképp azt értette meg, hogy Cinci már nem tegezte.

— Tizenkilenc év, fehér bőr, vaníliaszagú haj, azután az ágyban a hunyt szemek és a kalimpáló karok. Mindez nagyon szép, de nem olyan rendkívül ritka. Vagy azt hiszi, olyan nagy ritkaság?

Edmée minden szóra összerázkódott és mincspés jobban ösztönözte a férfi és a nő párbajára.

— Lehetséges, hogy ritka, — mondta szilárd hangon, — de honnan tudhatnád azt te?

Cinci nem felelt és Edmée sietett kihasználni az előnyét.

— Én, — mondta, — láttam Olaszországban sokkal szebb férfiakat, mint te. Csöstül szaladgálnak az uccán. Az én tizenkilenc évemet pótolhatja a szomszédomé, de egy csinos fiú helyett is könnyen kerül másik, hagyd csak, mindent rendbe lehet hozni... A házasság csak aféle üres formáság ma már. Ahelyett, hogy ilyen nevelés jelenetekkel keserítjük egymást...

Cinci csaknem könyörületos fejrázással szakította félbe;

— Ah, szegény kis lány, az nem olyan egyszerű...

— Miért? Vannak igazán gyors válóperek, csak meg kell fizetni.

Edmée olyan megindító arccal beszélt, mint egy szökött intézeti növendék, hogy szinte fájt az embernek. A haja felcsuszott a homlokáról, arcának lágy és burkolt körvonalai még szomorubbá tették szorongással tele értelmes szemét, egy szerencsétlen asszony szemét, két szemet, mely egyedül volt befejezett és végleges egy egészen vázaltszerű arcban.

— Az nem hoz rendbe semmit, — mondta Cinci.

— Miért?

— Mert...

Cinci lehajtotta a fejét, amelyen a szemöldök két hegyes szárnyá vékonyodott, behunyta a szemét, azlán megint kinyitotta, mint aki valami keserű kortyot nyel le:

— Mert szeretsz.

Edmée nem figyelt másra, csak hogy ismét tegeznek és hogy Cinci hangja ismét telten, kissé fátyolozottan cseng. A legszebb órák hangja volt ez megint. És Edmée már meg is békült magában. »Igaz, szeretem, erre most nincs orvosság.«

Az ebédre hívó csengő megszólalt a kertben; aféle kis harang, amely még a Peloux mama előtti időből maradt itt, olyan volt, mint egy vidéki árvaház harangja, szomorú és tisztacsengésű. Edméeen borzongás futott végig.

— Oh, nem szeretem ezt a harangot.

— Nem? — szólt Cinci szórakozottan.

— Nálunk majd bejelentik az étkezéseket csöngetés helyett. Nálunk nem lesznek ilyen szokások, mint valami családi pensióban. Majd meglátod, nálunk...

Folyton beszélt a kórház-zöld folyosón végig, hátra se fordult s így nem látta azt a vad figyelmet, melyet Cinci utolsó szavainak szentelt, sem férjének félig elrejtett néma mosolyát...

*

Cinci könnyed léptekkel haladt, felhangolva a fojtott tavasztól, melyet csak a nedves, egyenetlen szélén s az utak és kertescskék bódult földszagán lehetett érezni. Egy tükör olykor-olykor eszébe juttatta egy-egy átjárónál, hogy selymes nemezkalap van rajta, amelynek szélét letűrte jobbszemére, egy könnyű, bő felöltő, nagy világos keztyű és téglaszin nyakkendő. A nők néma hódolata kísérte, a legtisztábbak megajándékozták azzal a futó bámulattal, amelyet nem tudtak sem letagadni, sem leplezni. De Cinci soha nem nézte a nőket az uccán. A Henri-Martin-uccai háztól jött, ahol néhány ellentmondó, de az ur ellentmondást nem tűrő hangján odavetett rendelkezést hagyott a kárpitosoknak.

Az avenue végén hosszan szivta be a növényi illatot, amely a Boisból jött a nyugati szél nehézkes, ázott szárnyán, azután elsietett a Dauphine-kapu felé.

Néhány perc múlva elérte az Avenue-Bugeaud végét és hirtelen megállt. Hat hónap óta először taposta most a lába ezt a meghitt ösvényt. Kigombolta a felöltőjét.

— Nagyon gyorsan jártam, — mondta magában.

Ujra nekiindult, azután még egyszer megállt és ezuttal egy meghatározott pontra irányította a tekintetét; ötven lépésnyire hajadonfővel, kezében egy zergebőrrel, Ernest, a házmester, Lea házmestere állt és a rezeket tisztogatta a rácson Lea villája előtt. Cinci dudolni kezdett mentében,

de a hangja csengésén észrevette, hogy soha nem szokott dudolni, ezért elhallgatott.

— Hogy vagyunk, Ernest, mindig munkában?

A házmester arca kiderült, de némi tartózkodással mondta:

— Ah, Peloux ur. El vagyok ragadtatva, hogy Peloux urat láthatom. Peloux ur semmit sem változott.

— Maga sem, Ernest. Hogy van a Nagyságos Asszony?

Beszéd közben oldalt pislogott és a ház zárt redőnyeit figyelte.

— Azt hiszem, Peloux ur, csak néhány levelezőlapot kaptunk tőle.

— Honnan? Biarritzból? Ugy gondolom.

— Nem hinném, Peloux ur.

— Hát hol a Nagyságos asszony?

— Nagy zaavarban vagyok, ha erre kell felelnem a Nagyságos Urnak. A Nagyságos Asszony postáját. — különben semmiség az egész, — mindig átvisszük a Nagyságos Asszony ügyvédjéhez.

Cinci előhuzta a tárcáját és csábító arccal nézett a házmesterre.

— Oh Peloux ur, nem kell nekem a pénze. Ne haragudjék, de ezer franc-kal sem lehet szóra bírni azt az embert, aki valamit nem tud. Ha a Nagyságos Ur a Nagyságos Asszony jegzőjének a címét akarja?

— Nem, köszönöm, nincs rá szükségem. Mikor jön haza az urnője?

Ernest szabadkozón tárta ki a karját:

— Ez megint olyan kérdés, amelyre nem tudok válaszolni. Talán holnap. Talán egy hónap múlva... Láthatja, hogy tisztogatok, mert a Nagyságos Asszonyban nem lehet bízni. Ha most a Nagyságos Ur azt mondaná nekem: »Nini,

ott fordul be a sarkon!« — hát nem is volnék nagyon meglepve.

Cinci megfordult és az uccaszöglet felé pillantott.

— Nincs más kívánsága Peloux ur? Csak úgy sétaközben tévedt erre a Nagyságos Ur? Szép napunk van ma...

— Nincs, köszönöm, Ernest. A viszontlátásra, Ernest.

— Alázatos szolgálója, Peloux ur!

Cinci felment egész a Victor Hugó-térig, botját az ujja közt forgatva. Kétszer is megbotlott és majd elesett, mint azok az emberek, akik azt hiszik, hogy élesen nézik őket hátulról. Mikor a metro rácsához ért, rákönyökölt és a földalatti helyiség sötét és rózsaszín árnya fölé hajolva úgy érezte, hogy egész összetörte a fáradtság. Mikor felegyenesedett, látta, hogy már gyujtogatják a tér gázlámgjait és hogy az est már mindent kékbe vont.

— Nem, ez lehetetlenség? — Beteg vagyok!

Valami komor ábrándozás mélyére süllyedt, ahonnan most fájdalmasan tudott csak kikászálódni. Végre megtalálta a szükséges szavakat:

— Gyerünk, gyerünk, te jó Isten!... Peloux fiam, hol az ördögbe mászkálsz barátom? Nem gondolod, hogy itt az ideje, hazatérni?

Ez az utolsó szó eszébe juttatott egy látomást, amelyet egy óra képes volt száműzni a gondolat köréből: egy négyszögű szobát, Cinci nagy gyermekszobáját s egy aggódón várakozó fiatal asszonyt, aki ott áll az ablak mellett és Charlotte Pelouxot, aki egy Martini aperitiffel édesíti a lét keserveit...

— Ah, nem, — mondta egész halk hangon.

— Nem... ennek vége!

Felemelt botjának intésére egy taxi állt meg.

— Egy étterembe... izé... a *Kék sárkány* vendéglőbe.

Végigment a hegedük zenéjére lépve, a metsző elektromos fényben uszó grill-roomon, amelynek hangulatát pezsdítőnek találta. Az egyik főpincér ráismert és Cinci kezét szorított vele. Egy hórihorgas sovány fiatalember állt fel előtte és Cinci gyöngéden sóhajtott:

— Ah, Desmond, már úgy vágytam rá, hogy lássalak és most egyszerre idepottyansz!

Az asztal, amelyhez leültek, rózsaszín szegfűkkel volt felvirágozva. Egy kis kéz s egy nagy kócsagbokréta integetett Cinci felé az egyik szomszéd asztaltól.

— Ez a kis Loupiote, — figyelmeztette Desmond vicomte.

Cinci nem emlékezett a kis Loupiotera, de rá mosolygott a nagy kócsagtűzékre, megérintette a kis kezét anélkül, hogy felállt volna, egy reklámlegyező hegyével. Azután a hódító legkomolyabb arcával mért végig egy ismeretlen párt, mert az asszony elfelejtett enni, mióta Cinci a közelükben leült.

— Olyan feje van, hogy csak szarv kell már rá, annak az alaknak, nem?

Hogy ezeket a szavakat elsuttogja, odahajolt barátja füléhez és az öröm úgy csillogott a szemében, mint a könnyek zománca.

— Mit iszol mióta megnősültél, — kérdezte Desmond, — kamillateát?

— Pommeryt, — mondta Cinci.

— És Pommery előtt?

— Előtte és utána is Pommeryt.

És emlékében tágra nyílt orrlyukkal szimatolta egy 1889-ből való régi pezsgő rózsaszín gyöngyözésének illatát, amelyet Lea kizárólag az ő számára tartogatott.

Olyan vacsorát **rendelt**, mint egy emancipált

masamódlány, halat hideg portóiban, sült szárnyast s egy forró habfelfujtat, amelynek belseje savanykás vörös fagylaltot rejtett.

— Ej ha! — kiáltotta a kis Loupiote, egy rózsaszín szegfűt himbálva Cinci felé.

— Ej ha, — felelte Cinci, megemelve a poharát.

Egy angol ingaóra a falon nyolcat ütött.

— Oh teringtét! — dörmögte Cinci. — Desmond kérlek, adj le nekem egy telefonüzenetet.

Desmond fakó szeme nagy fölfedezéseket remélt.

— Menj és kérd a Wagram 17—08-at, kapcsolják az anyámat és mondd meg neki, hogy együtt vacsorázunk.

— És ha a fiatal Pelouxné önagysága jön a telefonhoz?

— Mindegy. Nagyon szabad vagyok, amint látod. Így idomítottam.

Sokat ivott és evett és nagy gondja volt rá, hogy komolynak és blazirtnak lássék. De a legkisebb kacaj csengése, egy pohárcsörrenés, egy ringó valcer valóságos elragadtatássá fokozta gyönyörűségét. A fényes faburkolat kemény kék színe rivierai emlékeit idézte föl azokban az órákban, mikor az azurkék tenger déltájt egész feketére vált egy-egy belésülyedt naptallér körül. Megfeledkezett a szép férfi szertartásos hidegségéről s elkezdte söpörni a barna hölgy arcát szakértő pillantásaival úgy, hogy az egész belere-megett.

— És Lea? — kérdezte hirtelen Desmond. Cinci nem rázkódott össze. Leára gondolt.

— Lea? Ő délen van.

— Vége van már vele a históriádnak?

Cinci a mellénye kivágásába akasztotta hüvelykujját.

— Oh, természetesen, érthető. Nagyon kedve-

sen váltunk el egymástól, a legjobb barátságban. Nem tarthatott az egész életen át. Micsoda elragadó, intelligens hölgy az, öregem... Különben te is ismerted! Az a széles ismeretkör... Egészen különös dolog, de bevallom, öregem, ha a korkülönbség nem lett volna... De ott volt sajnós a korkülönbség, ugy-e?...

— Nyilvánvaló, — vágott közbe Desmond.

Ez a fakult szemű fiatalember alaposan ismerte nehéz és kemény elődsí mesterségét, engedett kíváncsiságának s szemrehányást is tett magának érte, mint aki ostobaságot követett el. De Cinci, aki óvatos és kissé mámoros is volt, egyszerre, tovább beszélt Leáról. Nagyon okos dolgokat mondott, átítatva igazi férfiúi jóakarattal. Dicsérte a házasságot, de azért elismeréssel adózott Lea kiválóságának is. Valóságos dicsőhimnuszt zengett fiatal felesége kedves odaadásáról, csak hogy alkalma legyen Lea határozott jellemének bírálatára: »Ah, a kitanult, mondhatom neked, hogy mindig megvolt a maga eszméje!« Kissé túlzásba vitte a bizalmaskodást és Leával szemben a szigorúságig, sőt a nemtelenségig ment el. És miközben beszélt az ostoba szavak mögül, melyeket az üldözött szerelmes bizalmatlansága sugott neki, élvezte a kivételes gyönyört, hogy minden veszély nélkül beszélhet róla. Ha még kissé tovább megy, beszennyezte volna, bár lelkében ünnepelte az emlékét, melyet róla őrzött, édes és könnyen csendülő nevét, amelynek kimondásától hat hónapja meg volt fosztva már, Lea egész irgalommal tele képét, amely két vagy három mély, nagy és eltűntethetetlen ránc mögül hajolt fölé s szép volt és rá nézve elveszett, de azért — mindig vele maradt.

Tizenegyóra felé fölálltak, hogy távozzanak, mert szinte fáztak már a csaknem üres étteremben. De a szomszéd asztalnál a kis Loupiote

szokott társalgási módjához folyamodott és néhány kékhasut követelt. A két barátira emelte ártalmatlan szőke birka-képét, mikor elhaladtak mellette:

— Nos, még csak jóestét sem kívánnak?

— Jóestét, — hagyta rá Cinci.

A kis Loupiote barátnőjét hívta tanunak, hogy mennyire csodálja Cincit:

— Elhiszed, mi és gondold meg, mennyi gubája van. Vannak pasasok, akiknek mindenük megvan.

De Cinci csak nyitott cigarettatárcáját kínálta oda neki, mire a kis Loupiote szigorubban fogta a dolgot.

— Meg van mindenük, csak jó modoruk nincs, hogy használni tudják... Menj vissza a mamuskádhoz, gyöngyöm!...

— Nézd, — mondta Cinci, mikor kiérték az uccára... — Éppen kérni akartalak... De várj, míg kijutunk ebből a tömegből, ahol összetaposák az embert...

A langyos és párás este kinn tartotta a sétálót, de a boulevard a rue-Caumartin után még a színházi közönség kiözönlésére várt.

Cinci karonfogta barátját:

— Nézd, Desmond, szeretném, ha még egyszer a telefonhoz mennél.

Desmond megállt:

— Még egyszer?

— Felhivod a Wagram...

— ... 17—08-at!

— Imádlak. Azt fogod mondani, hogy rosszul lettem nálad... Hol is lakol?

— A hotel Morrisban.

— Pompás... És hogy csak reggel megyek haza és hogy te mentholos teát csinálsz nekem... Ereggy öregem, Nesze, ezt add oda a telefonos gyerekeknek, vagy ha akarod, meg is tarthatod...

Gyere vissza gyorsan, a Weber-terraszon várlak.

A szolgálatkész és kapzsi fiatalember zsebre-gyűrte a bankjegyeket, eltávozott anélkül, hogy megjegyzést engedett volna meg magának. Mikor visszatért, Cincit egy érintetlen oranzsád fölé hajolva találta, amelyből mintha csak sorsát akarta volna kiolvasni.

— Desmond... ki válaszolt neked a telefon-nál?

— Egy hölgy, — jelentette ki lakonikusan a kiküldött.

— De melyik?

— Nem tudom.

— És mit mondott?

— Hogy jól van.

— És milyen hangon?

— Azon a hangon, amelyen én most mon-dtam el.

— Ah, jól van, köszönöm.

»Edmée volt«, gondolta Cinci. A Concorde-tér felé haladtak és Cinci újra belekapaszkodott Desmond karjába. Nem merte bevallani, hogy nagyon fáradtnak érzi magát.

— Hová akarsz menni? — kérdezte Des-mond.

— Ah, öregem, — sóhajtott hálásan Cinci, — a Morrisba, még pedig azonnal. Egész össze-vagyok törve.

Desmond megfeledkezett érzéketlenségéről:

— Mi az, hát csakugyan? A Morrisba me-gyünk? Mi keresni valód van ott? Csak sem-mi tréfa, hé! Csak nem akarsz talán...

— Aludni akarok, — felelte Cinci. — És be-hunyta a szemét, mintha mindjárt el akarna esni. Azután újra felnézett... — Aludni, alud-ni, megértetted?

Nagyon erősen szoritotta barátja karját.

— Hát gyerünk, — mondta Desmond.

Tíz perc múlva a Morrisban voltak. A háló szoba égszínkéék és elefántcsontszínű mennyezete egy kis szalon ampir utánzata, mint barátok mosolyogtak Cincire. Megfürdött, kölcsönkért a barátjától egy selyeminget, amely nagyon szűk volt neki, lefeküdt és két nagy puha vánkos közé befuródva, álomtalan, boldog kábulatba merült, sűrű, sötét álomba, amely mindenfelől véddön borult rá...

*

Szégyenletes napok teltek el. Cinci számolta őket. »Tizenhat... tizenhét! ... Három hét elteltével visszamegyek Neuillybe.« Nem ment vissza. Világos fővel mérlegelte a helyzetet, amelyen nem volt már ereje változtatni. Éjjelenként vagy reggel néha azzal hízelt magának, hogy néhány óra elteltével vége a gyávaságának... Nincs több erőm? Bocsánat, bocsánat... Még nincs erőm. De majd megjön. Mire deit üt, mibe fogadjunk, hogy ott leszek a boulevard Inkermannon az ebédlőben? Egy, kettő és...! De a dél a fürdőben találta vagy az autó volántjánál Desmond mellett.

Az étkezés órája mindig a házastársi optimizmus pillanatát jelentette számára, ez olyan pontosan jött, mint egy lázroham. Mikor leült az aggregényi asztalhoz Desmond-nal szemben, mindig Edmée képét látta megjelenni és csendben fiatal felesége megfoghatatlan engedékenységre gondolt: »Hát bájos is ez a kicsike! Láttak már valaha nőnél olyan szerelmet, mint az övé? Soha egy szava, egy panasza nincs. Ha haza megyek, kap tőlem egy szép karperecet... Ah, a nevelés... ki mondaná, hogy Marie-Laure így ért a leányneveléshez!« De egy napon a Morris grill-room-jában egy chinchilla galléros zöld ruha meg-

jelenése, amely Edmée egyik ruhájához hasonlított, a legsötétebb rémület minden jelét Cinci arcára rajzolta.

Desmond szépnek találta ezt az életet és kissé meghízott. Csak olyankor bocsájtotta szabadjára arroganciáját, mikor Cinci, akit nagyon bizgatótt, hogy látogasson meg vele »egy csodálatos, a legsötétebb bűnökre kész angol nőt«, vagy »egy hindu herceget ópiumpalotájában«, tömör kitételekkel utasította vissza, vagy egyáltalában nem értett már Cinciből semmit, de Cinci fizetett, még pedig jobban, mint ifjuságuk legjobb idejében. Egy éjszaka újra találkoztak a szőke Loupiote-tal a barátnőjénél, akinek szintelen nevét mindig elfelejtették: »Izé... tudod jól... a Loupiote pajtása«.

A pajtás kokainszívó volt és nála is lehetett szívni. Szerény félemeleti lakása a rosszul elzárt gáztól és a növény kihült füstjétől volt bűdös s a kis nő siránkozó szívélyességével a szomorúság állandó provokálásával bódított s ez a szomorúság egyáltalában nem volt olyan ártalmatlan. Desmondot úgy kezelte, mint »kétségbeesett nagy gyereket« és Cinci volt »a szépség, akinek megvan mindene, s aki csak annál szerencsétlenebb«. De Cinci soha nem szívott, a leforrázott macska ellenszenvével nézett a kokainos ládikára és csaknem egész éjszakán át szótlanul ült a gyékényen, hátát az alacsony fali kerevetnek vetve az alvó Desmond és Pajtás között, aki nem hagyta abba a szívást. Csaknem egész éjszaka óvatosan és gyanakvón szívta ezt a szagot, mely lecsillapítja az éhséget és a szomjúságot és tökéletesen boldognak látszott, leszámítva, hogy gyakran nézegetett fájdalmasan és kutatón szögezve tekintetét a Pajtás fonnyadt nyakára, erre a kivörösödött és ripacsos nyakra, melyen egy hamisgyöngy nyaklánc csillogott.

Egy percre Cinci kinyújtotta a kezét, megsimogatta az ujjahegyével Pajtás nyakán a hennával festett haját, megemelgette az üres és könnyű nagy gyöngyszemeket, azután annak az embernek ideges remegésével huzta vissza a kezét, akinek a körme megakadt valami bolyhos selymen. Nem sokkal azután fölkel és távozott.

*

— Nem elégtel meg még, — kérdezte Desmond Cincitől, — ezeket a kis lebujokat, ahol esznek, isznak s ahol te nem fogyasztasz nőket és ezt a hotelt, ahol folyton csapkodják az ajtókat? És azokat a lyukakat, ahová esténként járunk; nem tennéi inkább egy turát a hatvan lóerősöddel Páris és Rouen, Páris és Compiègne vagy Párizs és Ville d'Avey között... Beszélj nekem a Rivieráról. Nem december vagy január az elegáns szezon lenn, hanem március és április, nem?...

— Nem, — vágott közbe Cinci.

— Akkor hát nem szóltam semmit.

Cinci látszatra egész kedves lett és azt a kifejezést öltötte fel, amelyet Lea valamikor »művelt műkedvelő pofának» nevezett el.

— Kedvesem... te nem tudod felfogni, milyen szép Páris ebben az évszakban... Ez... ez a határozatlanság, ez a tavasz, amely nem tud kiderülni, ez az enyhe világítás... Mi ehhez képest a Riviera banalitása... Nem, nekem látod nagyon tetszik itt.

Desmond mintha elvesztette volna lakájtürelmét:

— Igen és talán, hogy a Peloux válópör is...

Cinci érzékeny orrcimpája elfehéredett:

— Ha talán már felbízattál valami ügyvédet,

hütsd le tüstént a kedvét. Szó sincs Peloux válopörről.

— Kedvesem, — tiltakozott Desmond, aki megpróbálta a sértettet adni, — egész különös módon reagálsz egy gyermekkori barátságra, a mely minden alkalommal...

Cinci oda se hallgatott. Miközben Desmondra sandított, az álla egész elkeskenyedett s a száját fősvény szájja csucsortította. Most hallotta első ízben, hogy egy idegen próbál rendelkezni a vagyonával.

Elgondolkozott. A Peloux válopör. A nap és éj minden órájában ez jár a fejében és ezek a szavak akkor a szabadságot jelentették, a gyermekség visszakapartását, vagy talán még ennél is jobbat... De Desmond vicomte kellemtelen orrhangja felidézte a hozzátartozó képet is: »Edméet, amint elhagyja az ő házukat Neuillyben, elszántan ül kis kalapjában és hosszú fátyolával az autóban s elindul onnan egy ismeretlen ház felé, melyben valami ismeretlen férfi lakik«. »Nyilvánvaló, hogy ez mindent rendbe hozna«, ismerte be a bohém Cinci. De ugyanakkor egy egészen más, egészen rendkívüli módon aggályos lelkiismeretű Cinci huzódott a dolgotól: »Ilyesmit mégse lehet tenni!« A kép határozottabb körvonalatokat öltött, színesebbé és mozgalmasabbá vált. Cinci hallotta a rácsos kapu komoly és harmonikus hangját, s a rács tulsó oldalán egy kis kezet látott s a csupasz kis kézen szürke gyöngyöt és fehér szémántot...

— Adieu — intett felé a kis kéz.

Cinci felugrott és hátralökte a széket.

»Az enyém mindez. Az asszony, a ház, a gyűrűk, minden az enyém.«

Nem beszélt hangosan, de az arca valami olyan barbár erőszakosságról tanuskodott, hogy Des-

mond azt hitte, ütött a végórája gyarapodásának. De Cinci megszánta, bár nem jóságból.

— Szegény tutus, elöntött az epe? Ah, ez a régi nemesség, mindjárt a kardjához kap! Gyere, veszek neked néhány alsónadrágot, olyat, mint az én ingeim és a te alsónadrágjaidhoz hasonló ingeket. Desmond, ugy-e ma tizenhetedik van?

— Igen, miért?

— Március tizenhetedik. Egyszóval tavasz. Desmond, ugy-e az elegáns emberek, de úgy értsd, hogy az igazán elegáns emberek, nők és férfiak, egy percet sem várhatnak tovább, hogy a küszöbön álló évszakra felöltözködjenek?

— Nehezen.

— Tizenhetedik, Desmond... Gyere, minden rendben van. Veszünk egy nagy karperecet a feleségemnek, egy óriási cigarettaszípkát Peloux mamának és egy egészen kis nyakkendőtűt neked!

Ugyanigy két vagy három izben is az a vilámcsapásszerű előérzete támadt, hogy Lea hazajön, megérkezik a lakásába, hogy az első emelet felhuzott redőnyei látni engedik. hálószobája virágos rózsaszínjét, a nagy himzett függönyök hálóját és a tükrök aranykereteit... Elmult április 15-ike is, de Lea nem tért vissza. Aggasztó események szakították meg Cinci életének egyhangu folyását. Meglátogatta Peloux mama, aki azt hitte, menten szárnyet hal, mikor látta, hogy Cinci olyan girhes, mint egy agár, s a szája zárva van, csak a szeme mozog. Levelet kapott Edméetől, egy egészen sima és megkapható levelet, amelyben Edmée közölte vele, hogy »ujabb rendelkezésig« Neuillyben marad és átadta Cincinek de la Berche bárónő »legszívélyesebb üdvözléteit«... Cinci azt hitte, gúnyt

üznek belőle, nem tudott válaszolni s végül is eldobta ezt az érthetetlen levelet... De Neuillybe nem ment. Mennél inkább elárasztotta illatával Párist a zöldbeborult és hűvös április, amely egymásután virágoztatta ki a paulowinákat, tulipánokat, jácintokat s a fürtös dögfát, Cinci annál jobban elmerült a magánosság komor árnyába, Desmondnak, akit szüntelen piszkált, bántalmazott és keserített, de jól fizetett, az volt a feladata, hogy hol a tulságos bizalmas nőcskétől és tulkiváncsi fiatalemberektől védelmezze meg Cincit, hol meg ezekből meg azokból válogasson ki egy bandát, amely evett-ivott és végig ricsajozta a Montmartret, a Bois vendéglőit és a balparti korcsmákat.

Egy éjtszaka a Pajtás, aki egyedül szitta a kokót és ez este barátnőjének, a szőke Loupiote-nak súlyos hűtlensége fölött siránkozott, egyszerre csak látta, hogy belép hozzá egy fiatal ember, démonikus szemöldökével, amely a halántéka felé egész elkeskenyedett. Cinci, egy pohár »jó hideg vizet« kért szenvedő, szép szája részére, melyet valami titkos belső hőség egészen kiszáritott. A legkisebb érdeklődést sem tanusította a Pajtás balsorsa iránt, amelyet ez elbeszért neki, miközben Cinci felé lökte a lakk-tálcát és a pipát. Cinci nem fogadott el mást, csak a gyékényből, a csendből és félhomályból neki járó részt és ott maradt reggelig. Olyan takarékosan bánt mozdulataival, mint aki fél, hogy ha megmoccan, felszakít egy sebet. Napkeltekor megkérdezte Pajtást: »Mért nem volt ma rajtad a gyöngynyakláncod, tudod, azokkal a nagy gyöngyökkel? — s azzal udvariasan eltávozott.

Azt az öntudatlan szokást vette fel, hogy éjjel egyedül barangolt az uccákon. Gyors, megnyújtott léptei határozott és mégis elérhetetlen cél felé vezérelték. Éjfél után megszökött Desmondtól,

aki hajnal felé szállodai ágyában talált rá, hason fekve, fejét két karja közé furva olyan helyzetben, mint valami siránkozó gyermeket.

— Hála Istennek, itt van, — mondta Desmond megkönnyebbülve. — Micsoda pofa, az ember soha nem tudja...

Egy éjszaka, amint Cinci így tágra nyitott szemmel bandukolt a homályban, felment az avenue Bugeaud-n, mert egész álló nap nem engedelmeskedett furcsa fetisizmusának, amely legalább negyvennyolcóráról negyvennyolcórára visszahozta ide. Mint a mániákusok, akik nem tudnak aludni, ha nem érintettek meg háromszor egy ajtókilincset, végigsimitotta a rácsot, ujjahegyét a csengő gombjához érintette s egész halkán kiáltotta, ahogy a levélhordó szokta: »Hé-hó...« azután eltávozott.

De egy éjszaka, ez éjszaka úgy érezte, hogy a szíve egész a torkáig dobban: az udvar elektromos gömbje mint valami mályvaszinű hold csillogott a feljárat fölött, a szolgaszemélyzet bejáratának nyitott ajtaja megvilágította a kövezetet és az első emeleten a redőnyökön át kiszűrődő belső fényben egy aranyfésű rajzolódott ki.

Cinci nekitántorodott a legközelebbi fának és lehajtotta a fejét.

— Nem igaz, — mondta. — Ha újra felnézek, fekete lesz megint minden.

Ernestnek, a házmesternek a hangjára egyenesedett fel újra, aki így kiáltott a folyosón:

— Holnap reggel kilenc órákor majd felhozom Marcellel a nagy fekete bőröndöt, aszszonyom!

Cinci hirtelen megfordult s egész az avenue du Bois-ig futott, ahol leült. Az elektromos gömb, amelyet látott, ott táncolt előtte aranszegélyes biborával a még gyér lombzat fekete hátterén. Cinci szívére szorította kezét és mélyet sóhajtott.

Az éj illatos volt a nyiló orgonától, Cinci ledobta kalapját, kigombolta a köpenyét, neki vetette hátát a pad támlájának, kinyújtotta a lábát és két kitárt karja ernyedten lehullt.

Valami összemorzsoló és mégis édes suly nehezedett rá.

— Ah, mondta egészen halkan, — ez a boldogság... Nem is tudtam...

Volt ideje rá, hogy szánakozzék magán és megvesse magát mindazért, amit nem élvezett míg a gazdag, de érzéketlen fiatalember nyomoruságos életét folytatta, majd egyáltalában nem gondolkozott egy pillanatig vagy egy álló órahosszat. Azt hihette, ezután, hogy nem vágyik már semmire, még arra sem, hogy Leához menjen.

Mikor a hideg borzongatni kezdte és hallotta, hogy a rigók már jelzik a hajnalt, fölkelt, csetlőn-botlón és mégis könnyedén és visszaindult a hoteli Morrisba anélkül, hogy Lea uccáját utba ejtette volna. Kinyújtózkodott, mély lélekzelet vett és valami egyetemes szelidség áradt tui egész lényén:

— Most aztán, — sóhajtotta, mint akiből az ördögöt kiűzték, — most... ah, most olyan kedves leszek a kicsikéhez...

Cinci nyolc órakor kelt fel, megborotvákozott, cipőt húzott és a kinemaludottságtól fázósan megrázta Desmond-t, aki ólomszinűre válva aludt és fürtelem volt ránézni, mert az álom felpuffasztotta, mint valami vízbefultat.

— Desmond! hep! Desmond!... Elég volt. Nagyon csuf vagy, ha alszol!

Az alvó felült s amint rámeredt barátjára, a

szeme olyan színű volt, mint a zavaros víz. Tetette a kábultságot, hogy tovább folytathassa Cinci figyelmes vizsgálatát, Cinciét, aki kékbe öltözve, ünnepélyes és előkelő volt és sáppadt az ügyesen szétdörzsölt rizspor bársonyától. Voltak órák, mikor Desmondnak valósággal szenvedést okozott keresett rúttságában Cinci szépsége. Szántsándékkal nagyot ásitott. »Na mi lett már megint?« kérdezte önmagától ásitva, »ez a hülye még szebb, mint tegnap, különösen a szemöldöke, micsoda szemöldöke van«... Elnézte Cinci derűs, tisztavonalu szemöldökét, és az árnyat, melyet sötétlő szembogarára és a szem kékes fehérjére vetett. Desmond azt is észrevette, hogy a megvető száj ive ezen a reggelen nedvesen, új életre kelve, kissé lihegőn nyílik meg, mint valami futó gyönyör után.

Azután viaszozította irigységét a szentimentális gondok legmesszebb síkjára és az ernyedti engedékenység hangján kérdezte Cincitől:

— Szabad tudnom, hogy most mégy el hazulról, vagy most jöttél haza?

— Megyek, — mondta Cinci. — Ne törődj velem. Van néhány utam. Elmegyek a virágkereskedésbe. Aztán megyek az ékszerészhez, az anyámhoz, a feleségemhez, a...

— El ne felejtsd a nunciust, — szólt közbe Desmond.

— En értek az élethez, — vágott vissza Cinci. — Majd viszek neki rangját megillető inggombokat és egy nyaláb orchideát.

Cinci ritkán válaszolt egy-egy tréfára és mindig hidegen fogadta, ha tréfáltak vele. Ennek a fanyar visszavágásnak jelentősége mindjárt tisztázta Desmond előtt, milyen szokatlan állapotban van barátja. Szemügyre vette Cinci képét a tükörben, észrevette kitágult orrcimpáinak szokatlan sáppadtságát, téveteg tekintetének nyug-

talanságát s ezért a legtapintatosabb kérdést kockáztatta meg:

— Reggelizni még? ... Hopp, Cinci, mondd valamit! Reggelizzünk együtt.

Cinci csak a fejével intett; Nem. Füttyörészni kezdett, megnézegetve képét a hosszukás tükörben, amely épp úgy a természetéhez volt szabva, akár a másik, Lea szobájában, a két ablak között. Csakhogy ott, abban a másik tükörben sulyos aranykeret fogta körül verőfényben fürdő rózsaszín alapon, meztelen, vagy áruló lágy selymekbe burkolt képét, a boldog, ragyogó szerelemmel körüldédelgetett fiatalember képét, aki kedvesének nyakláncával és gyűrűivel játszik...
»Talán ismét ott van már Lea tükrében a fiatalember képe? ...« Ez a gondolat olyan eleven erővel villant át izgult képzeletén, hogy azt hitte, valaki mondta neki.

— Te szóltál? — kérdezte Desmondtól.

— Én nem szóltam semmit, — mondta szeliden a tapintatos barát. — Lenn az udvaron beszélnek.

Cinci kiment Desmond szobájából, becsapta az ajtót és visszatért a saját lakosztályába. Az ébredő rue Rivoli kellemes és állandó zajjal töltötte be szobáját és Cinci jól láthatta a nyitott ablakon keresztül a tavaszi leveleket, amelyek kemények és áttetszők voltak, mint jadekő lemezek a napsugárban. Becsukta az ablakot és leült egy haszontalan kis székre, amely egy szomorú sarokban huzódott meg a fal mellett az ágy és a fürdőszoba közt.

— Hogy is van csak ez? ... kezdte egész halk hangon.

Azután elhallgatott. Nem értette meg, hogy hat és fél hosszú hónap leforgása alatt miért nem gondolt ugyyszólván soha Lea szeretőjére.

»Nagy bolond vagyok én« — így szólt Lea

levele, melyet Charlotte Peloux kegyelettel megőrzött.

»Nagy bolond!« — Cinci a fejét rázta. »Furcsa, de én nem látom ilyennek, Ki az akit szeret, miféle ember lehet? Az a fajta, mint Patron. Inkább, mint valami ilyen Desmond féle, természetesen... Valami jól kikent, kifent argentiniai! Még az is megjárja... Hanem azért mégis...

Bambán mosolygott. »Ki tetszhet neki rajtam kívül?«

Felhő futott el a márciusi nap előtt és a szoba sötétbe borult, Cinci a falnak támasztotta fejét: »Nunukám!... Nunukám!... megcsaltál?... Csúful megcsaltál?... Ezt tetted velem?

Szavakkal korbácsolta fájdalmát és képekkel, amelyeket gyötrődve idézett föl, de inkább meglepetve, mint haraggal. Megpróbálta maga elé idézni a reggeli játékokat, Leánál, a hosszú gyönyör tökéletes csöndjében eltöltött rest délutánokat Leánál — a kellemes téli álmokat a forró ágyban s az üde szobában, Leánál... De sose látott mást Lea karjában a cseresznyeszínű világitásban, mely Lea függönyei mögött lobogott délutánonkint, soha nem látott mást, csak egyetlen kedvest: Cincit. Valami hirtelen támadt hit mozdulatával szinte ujjászületve ugrott föl.

— Nagyon egyszerű. Ha nem sikerült nála mást látnom, mint magamat, ez annyit jelent, hogy nem is volt ott más.

Megragadta a telefonkagylót s már majdnem hívta a számot, de aztán csendesen visszaakasztotta a hallgatót.

— Csak semmi tréfa...

Határozott léptekkel ment ki, jól kihuzva magát. Nyitott kocsija egy ékszerészhez vitte, itt egészen meg volt hatva egy finom kis diadémtól, amely tüzes kék zafirokkal volt kirakva lát-

hatatlan acélkék foglalatban, — »éppen az Edmée hajába való«, — és magával vitte. Kissé banális és szertartásos virágokat vásárolt. Mivel még alig ütötte el a tizenegyet, egy félórát elidőzgetett itt-ott, volt egy bankban, ahol pénzt vett föl, megállt egy kirakat előtt, ahol az angol illusztrált lapokat nézegette, járt egy keleti dohányárudában, egy illatszerkereskedőnél. Azután újra felült a kocsijába, elhelyezkedett, a virágcsokor s a szalaggal átkötött csomagok közt:

— Haza...

A soffőr megfordult ülésén.

— Nagyságos ur... azt tetszett mondani, hogy...?

— Haza, azt mondtam, a boulevard Inkermannra! Talán mellékeljem Páris térképét is?

A kocsi röpült a Champs-Élysées felé. A soffőr egész buzgalommal feküdt neki, a háta valósságai meggömbült a gondolatok terhe alatt és nyugtalanul meredt a mélységbe, amely az elmúlt hónapok hanyag fiatalemberét, az »ahogy akarják-k...« és a »na egy kupicával Antoninnek« fiatalemberét a személyzettel szemben tulkövetelő s mindenre kiterjedő figyelmű ifju Peloux urtól elválasztotta.

Ifju Peloux ur pedig az autó marokin bőrpárnájának dülve, kalapját térdén tartva, itta a friss tavaszi szelet és egész akaraterejét megfeszítette, hogy ne gondolkozzék. Gyáván behunyta a szemét a rue Malakoff és a porte Dauphine közt, hogy ne lássa, mikor haladnak át az avenue Bougeaud-n s gratulált hozzá magának: »Volt hozzá bátorságom!«

A soffőr túlkölt a boulevard Inkermannon, hogy nyissanak neki kaput, amely mély és dalamos nyikorgással fordult a sarkvasán. A ház-mester sapkával a fején futott oda, a házőrző kutya csaholva üdvözölte az érkező jólismert sza-

gát. Cinci, a nyirott gyep illatát szagolgatva, könnyű szívvel lépett be a házba és a parancsoló ur lépteivel ment fel fiatal feleségéhez, akit jó három hónapja úgy hagyott itt, mint egy európai tengerész a világ másik felén egy színes kis feleséget.

*

Lea messze eldobta magától a nyitott íróasztalra a fényképeket, melyeket legutolsó bőrröndjéből szedett elő. »Milyen csufak az emberek, Istenem! És volt merszük ide adni nekem ezt. És azt gondolják, hogy majd odateszem emlékül a kandallómra nikkelezett keretben vagy egy kis fali fényképtartóba. A papiroskosárba velük, még pedig négy darabra tépve.«

Újra felvette a fényképeket, de mielőtt szét tépte volna őket, a legkeményebb pillantást vetette rájuk, ami csak kék szemétől telt. Egy levelezőlap sötét hátterén egy füzőbe préselt testes hölgy igyekezett lesimitani a haját és lefogni tüllszoknyája szélét, amelyet felkapkodott a szél. »Az én kedves Leámnak, a Guetharyban töltött feledhetetlen órák emlékére. Anita.« Egy csunya, gyűrött kartonlap közepén, amely mintha csak agyagból lett volna, egy másik fénykép soktagu és komor családot ábrázolt, aféle fegyenctelepet egy kurtalábu vénasszony igazgatása alatt, aki jól kifestve, valami régi cotillonból maradt csörgős dobos emelt magasra s a lábát egy tagbaszakadt, sunyi nézésű mészárosféle fiatalember térdén nyugtatta.

— Ez nem éri meg, hogy éljen, — döntötte el Lea, összetépve az agyagos kartont.

Egy fel nem ragasztott kópia, amelyet úgy göngyölt ki maga elé, két excentrikus, lármás, pörlekedő, vidéki vénkisasszony-párt ábrázolt. Ez a két vén lány minden reggel ott ült a déli sé-

tány egyik padján s minden este egy pohárka ribizkebor mellett hajolt egy selyemdarab fölé, amelyre fekete macskát, varangyos békát vagy pókot himzett. A képen ez a felírás diszelgett: »A mi szép tündérünknek trayasi kis barátnői. *Miquette és Riquette.*«

Lea megsemmisítette utazásának ezeket az emlékeit és végigsimitotta a homlokát:

»Ez rettenetes. És ezek után és ezek előtt a többi... a többi, aki mind szakasztott olyan, mint ezek. De ki tehet ellene? Ez már így van. Talán az a rendje, hogy mindenütt, ahol egy Lea akad, a földből nőnek ki. Kibujnak a Charlotte Peloux, de la Berche és Aldonza fajta rút vénségek, akik valaha mind szép fiatalok voltak, egyszóval hát lehetetlen emberek, lehetetlenek, lehetetlenek, lehetetlenek...«

Még egészen friss emlékezetében szinte hallotta a hangokat, amelyek a szállodák terraszairól kiáltották felé: hé, hó, a szőke plázsokon és elborult, ellenséges mozdulattal szegte le a fejét.

Hat hónapi távollét után kissé lesoványodva, elernyedve, még kevésbé nyugodtan tért haza. Olykor ideges rángatódzással kapkodta le az állát a nyakához és az egymásra halmozódó festékrétegek kissé túlvörös lángolást gyújtottak a hajában. De ambraszin arca, amelyet kicserzett a napsütés és a tenger, úgy nekivirult, mint valami szép tanyai asszonyé és egyáltalán nem volt szüksége festékre. Csak a petyhüdt nyakat kellett okosan elburkolnia, sőt egészen elrejtienie, mert a nagy ráncok mélyére, amelyek körülszegték, nem tudott behatolni a nap.

Csak ült hosszadalmasan elmerülve az aprólékos rendezgetésbe és mintha valami eltűnt butordarabot keresne, olyan kémlelő pillantással nézett körül régi, friss tevékenységét keresve,

azt a tüzről pattant gyorsaságot, amellyel kis birodalmát egyszerre bejárta.

— Ah, ez az utazás, — sóhajtotta. — Hogy is adhattam rá a fejem? — Milyen fárasztó!

Összeráncolta szemöldökét és ismét haragos mozdulatot tett, mikor észrevette, hogy összetörték egy kis rózsás és ezüstös színekbe csillanó leányfejnek, egy kis Chaplin-képnek az üvegét, amelyet Lea elragadónak talált.

»Nini, egy akkora szakadás a himzett függönyön, mint a két kezem... És ezt még nem is láttam... Hová tettem az eszemet, hogy ilyen hosszú időre elmentem? És ugyan kinek a tiszteletére?... Mint hogyha itt nem éppen olyan nyugodtan tul estem volna a bánatomon!

Főlkelt, hogy csöngetni menjen és összefogta reggeli köpenyének lángselymét s közben nyersen rászólt magára:

— Ereggy, te vén debella!...

A szobaasszony fehérneművel és selyem harisnyával megrakodva jött be.

— Tizenegyóra Rose és még az arcom nincs rendben, el vagyok késve.

— Nem kergeti senki a Nagyságos Asszonyt. Nincsenek már itt a Végzet kisasszonyok, akik örökösen kirándulásokra hurcolták a Nagyságos Asszonyt és minden reggel beállítottak, hogy leszedjék a kert összes rózsáit. Nincs már Roland ur sem, aki mindig azzal bosszantotta fel a Nagyságos Asszonyt, hogy kavicsokat dobált be a szobájába...

— Rose, van ám tenni való bőven ebben a lakásban és nem tudom hogy fel ér-e három hurcolkodás egy tüzvészszel, de abban bizonyos vagyok, hogy hat hónapi távollét egy árvízzel felér. Láttad már a csipkefüggönyt?

— Az semmi... De a Nagyságos Asszony nem látta a fehérneműt... egér piszokkal van tele

a lakás, még a parkettet is megrágták. És az is egészen érdekes, én itt hagyok Emerenciának huszonnyolc pohártörlőt és csak huszonkettőt talállok.

— Ne mondd?

— De igen, ha mondom a Nagyságos Asszonyoknak.

Egyforma méltatlankodással néztek össze, mert mind a ketten egyforma szeretettel csüngtek ezen a kényelmes lakáson, amelyben szőnyegek és selyem drapériák tompították a zajt, amelyek szekrényei tele voltak és pincéi duzzadtak mint a kaptár. Lea csattanósat ütött a térdére erős kezeivel:

— Változtatni fogok ezen, fiam. Ha Ernest és Emerencia nem akarnak egy héten belül repülni, megtalálják a hat pohártörlőt. Hát Marcell, az a nagy mafla, irtál neki, hogy jöjjön vissza?

— Már itt is van Asszonyom.

Lea, öltözésre készen, kinyitotta az ablakokat és kikönyökölt, hogy elégedetten szemlélje utcájának új életre ébredő fáit. Nincsenek már itt a hizelgő vénlányok és nincs már Roland ur sem ez az atlétai termetű, nehézkes cambói fiatal ember...

— Ah az ostoba... sóhajtott föl Lea.

Megbocsátotta ennek a futó ismerősének ügyetlenségét, csak azért neheztelt rá, mert nem tudott megtetszeni neki. Feledékeny testü egészséges női emlékezésében nem volt más Roland ur, csak egy erőteljes, kissé nevetséges állat, aki igazán nagy ügyetlenséget árult el... Lea most már szívesen tagadta volna, hogy — olyik esős estén, mikor a zápor illatosan perdült a rózsás geraniumokra, — a könnyek megvakító omlása nem egyszer rejtette Cinci arca mögé csak a Roland urét.

Ez a futó ismeretség nem hagyott Leában sem bánkódó sem feszélyező emléket. Az a »hülye« és elhízott vén anyja pompás ebédeket ettek nála Camboban bérelt villájában, élvezték az uzonnákat a villa fa erkélyén és a pazar kényelmet, amelynek megteremtéséhez Lea ugyancsak értett, s amire igen büszke is volt. De az az ostoba fickó sértődötten ott hagyta Leát, egy szép és rugalmas, de már öszülő tisztgondjaira, aki feleségül akarta venni »Madame de Louvalt«.

— A korunk, a vagyonunk s az hogy mindketten szeretjük a függetlenséget és a nagyvilági életet, mintha csak egymás számára teremtetten volna bennünket, — mondogatta az ezredes, aki megőrizte fiatalos karcsuságát.

— »Az én hibám. Nem lehet úgy bánni egy ezredessel, akit Ypoustégnenek hívnak s régi baszk család sarja, mit holmi Roland urakkal.

... Akkor lett volna igazán fölényes ur és szellemes ember, ha másnap eljött volna hozzám kis hajtókocsiján elszívni egy szivart és ugratni két vénkisasszonyomat...«

Elfelejtette, hogy egy érett férfi elviseli a visszautasítást, de nem tűr bizonyos pillantásokat, amelyek a fizikumát mérik fel és félremagyarázhatatlanul mással, egy ismeretlennel, egy láthatatlan valakivel hasonlítják össze...

Lea, egész váratlan zavarában nem tudta viszatartani annak a nőnek ezt a rettenetes és tartós tekintetét, aki nagyon jól tudta, hol kezd ki a kor a férfiakat: a pillantása felsiklott az ezredes száraz és jól ápolt kezéről, meglankadt állára és ráncoktól barázdás homlokára azután kegyetlenül visszatért a ráncocskák egész hálójától övezett szájához... és egész de Louval

bárónői előkelősége ebben a felkiáltásban robant ki:

— Ah — la, la! — ami annyira bántó, annyira kifejező s annyira poriasan nyers volt, hogy a szép Ypoustégne ezredes utoljára lépte át az nap a küszöbét.

*

— Utolsó idilljeim, — gondolta magában Lea, az ablakban könyökölve. De a szép párizsi idő, a tiszta és visszhangos udvar, a zöld kádakban álló sötét bóbítafejú babérfák láttára a langyos és illatos fuvalmak, amelyek a nyakat simogatva tódultak ki a szobából, lassanként aranyozott kedvel és jóhangulattal töltötték el. Női alakok haladtak el előtte a Boisnek tartva. »Hiába a szoknyák csak rövidülnek és a kalapok nyulnak, — állapította meg Lea.« Mindjárt el is határozta, hogy megy a szabónőjéhez, Lewishez, hirtelen újra feltámadt benne a vágy, hogy szép legyen.

— Szép? Úgyan kinek? Hát csak magamnak és hogy Peloux mamát bosszantsam.

Lea előtt nem volt titok Cinci szökése, de egyelet nem tudott, csak hogy megszökött hazulról. Mert bár a legnagyobb mértékben gáncsolta Peloux mama kémkedéseit, ő maga el-
túrta, hogy egy fiatal divatárusnő, akit meglehetősen elkényeztetett, azzal rójja le összes háláját, hogy próba közben tele duruzsolta a fülét, vagy »a pompás csokoládét ezerszer megköszönuve« egy egész nagy üzleti levélpapírt firkáljon tele a legfrissebb mende-mondákkal. Egy levelezőlapot is kapott Lea Cambóban a vén Lilitől, amelyen a bolond vén skatulya pont és vessző nélkül reszketeg írással zagyvált össze valami érthetetlen szerelemi történetet. Cinci szö-

késéről s a fiatal asszonykáról, aki ott maradt zár alatt Neuillyben...

— »Éppen ilyen idő volt, — emlékezett vissza Lea, — mikor a vén Lili levelezőlapját olvasta Cambóban fürdőközből...«

Ujra maga előtt látta a sárga fürdőszobát a víztükren és a szoba mennyezetén táncoló napsugarat. Hallotta, hogy a kedves kis Anita villa echói elég kegyetlen és nem egészen önkéntelenül jött kacagás csengését, verik vissza, az ő hangos hahotáját, s a kacagást követő hívó szavakat: »Rose!... Rose!...«

Vállával és mellével kiemelkedve a vízből úgy, hogy még jobban hasonlított mint valaha, — víztől csepegő erőteljes testével és kinyújtott földégs karjával, — egy kutat diszitó szoborhoz, ujja hegyével fogva lengette a nedves kartonlapot:

— Rose, Rose! Cinci... Peloux ur kerekét oldott! Ott hagyta a feleségét!

— Egy csöppet sem vagyok meglepve Nagyságos Asszony... A válás még mulatságosabb lesz, mint a házasság volt, amikor mindegyiknek a földig lógott az órra.

Ezen a napon valósággal kényelmetlen jókedv kísérte Lea minden lépését.

— Ah az én kis méregdudám! Ah ez a vásott kölyök! No lám, lám.

És halkán nevetve rázta a fejét, mint egy anya, akinek fia először halt házon kívül...

*

Egy fényesre lakkozott plaeton robogott el a rács előtt, csak megvillant és eltűnt. Csaknem nesztelenül suhant el gummi kerekén, halk léptű trapperjeitől vonva.

— Nini, Spelieff, — állapította meg Lea. —

Derék legény. És ott megy Merguilier is pejlóván: tehát tizenegyóra. Mindjárt követni fogja a szikkadt Berthelley is, megy az Erény Örvényére, hogy fagyos csontjai kissé felengedjenek... Érdekes, hogy képesek az emberek folytonosan ugyanazt művelni egész életükben. Azt kellene hinnem, hogy nem is voltam oda Párizsból, ha Cinci itt volna. Szegény kis Cincim, most már vége van. A házasság, a nők, a rendszertelen étkezés, a sok ital... kár érte... Ki tudja, nem vált volna-e derék ember belőle, ha csak valami jó pirosposzsgás henteskepe és ludtalpa van?...

Ott hagyta az ablakot, megdörzsölve elszibbadt könyökét és rántott egyet a vállán: »Egyszer megmenti Cincit az ember, de kétszer nem.« A körmét fényesítette, rálehelte egy behomályosodott gyűrűre, közelről megnézte a tükörben hajának rosszul sikerült vörös színét, amely a hajtónél már világosodni kezdett és néhány sort jegyzett egy füzetbe. Nagyon fürgén tett-vett és kevésbé pózossan, mint máskor, hogy küzdeni tudjon a szorongó érzések egy alattomos rohama ellen, amelyet jól ismert, s amelyet — bánatának még emlékét is megtagadva, — erkölcsös szivbájának nevezett. Pillanatnyi változatossággal össze-vissza, hol egy magas viktoriára vágyott, amely elé fejedelmi ló van fogva, hol egy rendkívül gyors automobilra, azután meg egy directoire stillü szalonbutorra. Arra is gondolt, hogy megváltoztatja fésülködését s a haját, mely eddig a tarkójáig ért egészen rövidre nyíratja...»Lenn egy kis fürt, mint Lavalliérenek?... Ezzel közelebb jutnák a tág övű ruhákhoz, amelyek egy kis ügyességgel s ha a hajfestésemet jól rendbehozom, számíthatok még tiz, — na, mondjuk csak ötévre...«

De egy kis erőfeszítéssel ismét visszanyerte

teljes józanságát és egész éleslátásu büszkeségét.

— »Hát egy ilyen nőnek, mint én ne volna bátorsága hozzá, hogy végezzen a régi étellel? Ugyan, ugyan, pedig ahoz volt, hogy idáig jussunk.

Tetőtől-talpig végig mérte a szépszáll Leát, aki csipőre tett kézzel állt előtte és nevetett rá.

— »Egy ilyen nő, mint ez, nem végezheti valami vén ember karjában. Egy ilyen nő, mint ez, akinek meg volt az a szerencséje, hogy soha nem kellett beszenyeznie sem a kezét, sem a száját holmi hervadt legénnyel!... Igen itt a »kisértet« akinek nem kell csak friss hus...»

Felidézte emlékezetében vén emberektől megkimélt fiatalságának futó viszonyait és szerelmet és tisztának és büszkének találta magát, aki harminc év óta csak sugárzó fiataloknak és törékeny ifjaknak szentelte odaadását.

És én vagyok az, akinek sokat köszönhet a fiatalság. Hányan vannak, akik nekem köszönhetik egészségüket, szépségüket, az egészséges fájdalmakat, a cukros tojástartékonyságukra s azt a szokást, hogy ne legyenek hanyagok és egyhanguak a szerelemben. És én most menjek és gondoskodjam, csak azért, hogy semmire hiányozzék az ágyamból, valami öreg urról, egy-egy...

— Kereste a megfelelő szót s végre méltóságteljes öntudatlansággal kibökte:

— Egy negyvenéves öreg urról?

Összedörzsölte két formás hosszú kezét és utálkozó perdüléssel fordult el:

— Fúj! Mondjunk bucsut mindennek, így sokkal helyesebb. Gyerünk, vásároljunk játékkártyát, jó borokat, bridge-jelzőtáblákat, kötőtüket és mindenféle apróságot, ami ezt a nagy rést betömheti, minden, amivel leplezni lehet azt a szörnyet, amelynek »vénasszony« — a neve...»

*

Ezeket a kötöttüket aztán úgy intézte el, hogy számtalan ruhája volt s olyan reggeli pongyolákban járt, mint a hajnali pára. A kínai pedikűr egyszer járt hozzá hetenként, a manikűr kétszer, és a masször mindennap. Gyakran látták Leát színházban is és színház előtt azokban az éttermekben, ahová egyáltalában nem járt Cinci idejében.

Elfogadta, hogy fiatal hölgyek és barátaiak és Kühn, az üzlettől visszavonult régi szabója meghívják a páholyukba vagy az asztalukhoz. De a fiatal hölgyek előzékenységet tanusítottak iránta, amit nem követelt és Kühn, »kedves barátnőmmek« szolította, mire mindjárt az első vacsora alkalmával így válaszolt:

— Kühn, határozottan nem áll jól magának, ha kliens.

Újra fölkereste, mint valami menedékhelyet Patron-t is, aki most egy bokszoló vállalat igazgatója volt. De Patron már megnősült, egy rettenetes kis bártulajdonosnőt vett el, aki olyan féltékeny volt, mint egy rattler. Lea egészen a place d'Italie-ig elmerészkedett aranytól sulyos sötét zaphírszín ruhájában, paradicsom madár tollaival, impozáns ékszereivel és akácszinre festett hajával, hogy feltalálja az érzelmes athlétát. Beszívta a veríték az ecetes terpentinszagot, amelyet Patron tréningjének »reménységei« árasztottak és azzal a biztos tudattal távozott, hogy soha nem látja viszont ezt a tágas és alacsony termet, ahol sipolva égett a gáz.

Ezek a kísérletek, amelyeket azért tett, hogy visszatérjen a semmittevők világába érthetetlen fáradságába kerültek.

— »De vajjon mi lett?

Megtapogatta bokáit, melyek estére kissé megpuffedtek, megnézte a tükörben erős fogait, melyeket nem igen kellett meglazulástól féltetni,

megkopogtatta az öklével, mint ahogy a hordót megdöngetik széles, boltozatos mellét, és rugalmas gyomrát. Volt benne valami kimondhatatlan ami lejtőre rántotta s egy hiányzó támasztól megfosztva egészen magával sodorta. De la Berche bárónő, akivel valami söntésben találkozott, ahol ez egy kis fehér kocsis borral öntött le vagy két tucat csigát, tudomására hozta végre Leának a tékozló fiu visszatérését a jászolhoz s az új mézeshetek hajnalát a boulevard d'Inkermannon... Lea közömbösen hallgatta ezt az erkölcsös történetet. De szinte fájdalmas izgalom sápasztotta el egy nap mulva, mikor ráismert egy kék limousinera rácsa előtt és látta, hogy Charlotte Peloux jön át az udvaron.

— Végre, végre! Csakhogy rádtalálok! Leám! Öregem! Szebb vagy mint valaha! És karcsubb, mint a múlt évben! Vigyázat Leám! nem szabad nagyon lefogyni a te korodban. Így nagyon jó, de többet nem. Sőt még... De mennyire örülök, hogy látlak!

Soha nem találta ezt a fülsértő hangot Lea ilyen lágynak. Csak hagyta hadd beszéljen Peloux mama, és hálát adott ennek a szóáradatnak, mely időt adott neki, hogy összeszedje magát. Leültette Charlotte Peloux-ot egy alacsony lábu fotelbe, a selyemtapétás kis szalon enyhe világításában, éppenugy, mint azelőtt. Köztük az asztalon, amely régi görcsös himzésű terítővel volt leterítve, ott állt mint régen, az ó pálinkával félig telt nagy metszett palack és a két csillogó, kehelyalaku pohárka, karcsu, mint egy-egy csillámvirágszirom, a jeges víz és a porhanyos biscuit...

— Öregem! Most igazán nyugodtan viszontláthatjuk egymást, igazán nyugodtan, — sirta el magát Charlotte; — Ősmered a jelszavamat, hagyjátok békén a barátaitokat, ha bosszuság-

tok van s ne osszátok meg velük, csak az örö-
mököt. Egész idő alatt, míg Cinci a házasság
csemeteiskoláját járta, célzatosan alig adtam élet-
jelt magamról, hiszen értesz. De most, hogy min-
den jól megy, most, hogy gyermekeim boldogok,
a fűledbe kiáltom, a karodba vetem magam és
megint újra kezdhethük régi jó életünket.

Félbeszakította a szavát, rágyújtott egy ciga-
rettára, mert nagyon ügyes volt az eféle szünetek
rendezésében, akár csak egy színésznő:

— Cinci nélkül, természetesen.

— Természetesen, — nyugtatta meg moso-
lyogva Lea.

Bámész elégtétellel szemlélte és hallgatta régi
ellenségét. Ez a két embertelen nagy szem, ez a
fecsegő száj, ez a rövid, hájas, izgó-mozgó test
s mindaz, ami itt ült vele szemben, csak azért
jött ide, hogy szilárdságát próbára tegye, hogy
megalázza, akárcsak azelőtt mindig. De akárcsak
azelőtt, Lea most is tudott felelni, lenézően moso-
lyogni s büszkén felegyenesedni. Az a szomorú
teher, amely tegnap és az előző napokon rá ne-
hezedett, mintha elolvadt volna. A szalon most
is a jól ismert egyenletes fényben fürdött.

»Ime, — gondolta Lea vidáman, — két nő,
akik valamicskével öregebbek, mint egy évvel
ezelőtt; a megszokott gonoszság, a biztosan ta-
láló szavak, az együgyű bizalmatlanság, az ét-
kezések egymás társaságában; a tőzsdei lapok
reggel, a botrányos pletykák délután, — újra
kell kezdeni mindezt, mert ez az élet, mert
ez az én életem. Az Aldonzák, a de la Berchek,
a Lilik és néhány öreg ur, akinek nincs ottho-
na, egész életsors odaláncolva egy játékasztal-
hoz, ahol a pezsgőspoharak és a kártya szom-
szédtságába talán egy kis cipőcske is kerül, ame-
lyet már elkezdenek egy kis gyermek számára,
aki hamarosan élni fog... Kezdjük hát újra,

mert ez a rendje. Menjünk neki vidáman, hiszen könnyű haladni már a járt uton...»

És kényelmesen elhelyezkedett s derűs tekintettel és mosolygó szájjal hallgatta Charlotte Peloux, aki mohón beszélt a menyéről.

— Te tudod legjobban, Leám, hogy életem egyetlen becsvágya mindig a béke és nyugalom volt. Nos hát most végre elértem. Cinci szökése hazulról olyan volt, mint a gyereken az ótvar, már leszáradt. Távol legyen tőlem még a gondolata is, hogy neked tegyek érte szemrehányást, Lea, de beismerheted, hogy tizennyolc éves korától huszonöt éves koráig nem igen volt ideje, hogy egy kis legényéletet éljen. Nos hát csinált magának három hónapig egy kis legényéletet. Nem nagy eset.

— Sőt még jobb így, — mondta Lea anélkül, hogy komolyságát elvesztette volna. — Ez biztosíték fiatal felesége számára.

— Éppen, éppen ezt a nőt kerestem, — rikácsolta sugárzón Peloux mama. — Biztosíték. Azóta olyan az életünk, mint az álom. És te tudod, ha egy Peloux hazatér, miután kitombolta magát, sohasem megy el újra hazulról.

— Ez családi tradíció? — kérdezte Lea.

De Charlotte hallatlanná tette a kérdést.

— Különben otthon nagyon jól fogadták. A kis felesége, ah, az ám az asszony, Lea... Te tudod, hogy láttam-e én asszonyokat? Nos hát egyetlen egyet se láttam, aki csak a kis körmével felérne Edmének.

— Az anyja is igen kiváló nő, — mondta Lea.

— Gondold meg, gondold meg drágám, hogy Cinci csak úgy ott hagyta a karjaimban három hónapra, — magunk közt szólva, nagy szerencséje volt szegénykének, hogy én ott voltam!

— Pontosan ezt gondoltam magam is, —
mondotta Lea.

— Nos hát, kedvesem, — nem volt egy panaszsó, sem egy jelenet, sem egy ügyetlen lépés, semmi, de a világon semmi. Leám, az a fiatal asszony maga a türelem, a megtestesült szelidség, egy szentkép, egy szentkép!

— Bámulatraméltó, — mondta Lea.

— És hiszed-e, hogy mikor az a haramia fiunk egy szép reggelen, hazajött, mosolyogva, mintha csak egy sétát tett volna a Boisban, hiszed-e, hogy nem engedett volna meg magának egy megjegyzést sem? Semmit. Bizony nem. Még ő is, aki alapjában kissé feszélyezve érezhette magát..

— Miért? — kérdezte ártatlan arccal Lea.

— Mit is akartam az előbb mondani? Igen... még ő is bájosnak találta a fogadtatást. És a békét megpecsételték a hálósobájukban azon melegeben, nem vártak soká. Ah, biztosítalak, nincs az egész világon ebben a pillanatban boldogabb nő mint én.

— Talán Edméet kivéve, — sugalmazta Lea.

De Peloux mama csupa lelkeség volt és egy büszkén szárnyaló mozdulatot tett:

— Hová gondolsz? Én csak a családi tűzhely helyreállítására gondoltam.

Azután megváltoztatta a hangját, összehunyorította a szemét és a száját ráncolta:

— Különben el sem tudom képzelni ezt a kicsikét a nagy mámor elragadtatásában, ajkán a nagy sikollyal. Képzeld, husz éves és csupa ösztövérség... ebben a korban még dadog az ember. Azután meg azt hiszem, az anyja is nagyon hideg nő.

— Ez a hited a családban egész félrevezet,

— mondta Lea.

Charlotte Peloux világosan feltárta két nagy

szeme mélyét, de semmit sem lehetett olvasni benne.

— Nem, nem! Az átöröklés, az átöröklés! Én hiszek benne. Ott van a fiam is, aki maga a fantázia... Mi az, te nem tudod, hogy maga a fantázia?

— Majd elfelejtettem, — mentegetődzött Lea.

— Nos hát, hiszek a fiam jövőjében. Szeretni fogja az otthonát, mint ahogy én szerettem, okosan fog bánni a vagyonával, úgy fogja szeretni a gyermekeit, mint ahogy én őt szerettem... —

— Ne jósolj hát előre ennyi szomorú dolgot! — kérlette Lea. — Különben milyen a fiatalok lakása?

— Rémületes! — sápitozott Peloux mama, — rémületes! Lila szőnyegek! Lilák! Egy fürdőszoba feketével és arannyal! Egy szalon butor nélkül, tele akkora kínai vázákkal, mint én! És hogy is lehetne másképp: nem mozdulnak Neuillyből. Különben, tulzás nélkül, a kicsike imád engem.

— Nincsenek ideges zavarai? — kérdezte Lea gyöngéden.

Charlotte Peloux szeme megcsillant:

— Neki? Attól ne félj, nagyon erős féllal van dolgunk.

— Mi az, hogy dolgunk?

— Bocsánat, drágám, a megszokás... Olyan valakivel állunk szemben, akit aztán nevezek koponyának, igazi koponyának. Hogy micsoda hangon tudja kiadni a parancsokat anélkül, hogy a szavát felemelné és hogy fogadja Cinci szélsőséges ötleteit, úgy nyeli le ez a békát, mintha cukros tej volna; sokszor igazán azt kérdezem magamtól, nem lesz-e veszedelmes a jövőben fiam számára. Attól félek Leám, attól félek, hogy

nem sikerül neki tulságosan tompítani ezt az eredeti természetét, ezt...

— Mit? Cinci szelid hurokat penget? — szakította félbe Lea. — Még egy kicsit ebből az édes pálinkából, Charlotte, ez a Szeleüef-féle, már hetvennégyéves, csecsemőknek is lehetne belőle adni...

— Szelid hurokat penget, ez nem helyes szó, hanem olyan... lendít... akarom mondani rendit...

— Rendíthetetlen?

— Ugy van, jól mondod. Akkor is, mikor megtudta, hogy eljövök téged meglátogatni...

— Hogyan, hát tudja?

A vér hevesen szökött Lea arcába, aki átkozta hirtelen indulatát és a szalon derüs világítását.

Peloux mama éles szeme rögtön észrevette Lea zavarát.

— De hát hogyan tudná, persz, hogy tudja! Nem kell ezért pirulni, öregem! Ne légy gyerekek!

— Először is, hogy tudta meg te, hogy hazajöttem?

— Na nézd, Lea, ne intézz hozzám ilyen kérdéseket. Láttak mindenfelé...

— Igen, de Cinci, te mondtad meg neki, hogy hazajöttem.

— Nem, drágám, én tudtam meg tőle.

— Ah, ő volt az, aki... Ez furcsa.

— Lea hallotta, hogy a szíve ott dobog a hangjában és nem mert hosszabb mondatokat megkockáztatni.

— Sőt még azt is hozzátette: »Peloux mama, nagy örömet szerezne nekem, vele, ha elmenne és hirt hozná Nunun-ról.« Még most is ilyen vonzalommal viseltetik irántad ez a gyerekek!

— Nagyon kedves.

Madamme Peloux nekivörösödött és mintha egészen átadta volna magát a vén pálinka hatásának, úgy beszélt, mintha álmában beszélne, ide-oda ingatva fejét. De ármányos szeme acélos éberséggel figyelt és Leát leste, aki keményen, önmaga ellen is felvértezve várta a csapást, amelyről maga sem tudta, honnan éri...

— Nagyon kedves, de nagyon természetes is, egy férfi nem felejt el egy olyan nőt, mint te vagy, Leám. És... megmondjam neked őszintén, mi az érzésem? Csak egyet kellene intened, hogy...

Lea Charlotte Peloux vállára tette a kezét:

— Nem vagyok kíváncsi az őszinteségedre,
— mondta szelíden.

Peloux mama lefittyentette a szája sarkát:

— Oh! Megértelek, sőt helyeslem is a dolgot, — sóhajtott komor hangon.

— Ha valaki másképp rendezte be az életét, mint te... De rólad még egyáltalán nem is beszéltünk!

— De nekem úgy tetszik, hogy...

— Boldog vagy?

— Boldog.

— Nagy Szerelem? Szép ut?... Csinos fiu? Hol az arcképe?

Lea megnyugodva, éles mosollyal rázta meg a fejét:

— Nem, nem, nem fogsz megtudni semmit! Kutasd ki!... Hát nincs már meg a hires rendőrséged, Charlotte?

— Nem bizom meg semmiféle rendőrben,
— vágott vissza Charlotte. — Nem azért, mert ez meg az azt beszélte nekem... hogy újabb csalódás ért... hogy nagy kellemetlenségeid voltak még pénzügyi téren is...

— Nem, nem, tudod mit adok én az ilyen fecsegésre!

— Senki nem tudja jobban, mint én! Lolottom, ne okozz magadnak semmi nyugtalan-ságot. És oszlasd el a barátainkét is. Kivánom nekik, hogy csak a felét vágják zsebre, annak, amit decembertől februárig a petróleumon nyer-tem.

Az alkoholos felhő, amely szelid fátylat vont Peloux mama vonásaira, egyszerre eltűnt s elő-került kemény, száraz józanságra ébredt áb-rázata.

— Mi az, te petróleumon játszottál? Sejt-hettem volna! És nem mondtad meg nekem!

— Nem kérdezted... Nem gondoltál, csak a családra, ez nagyon természetes...

— Szerencsére gondoltam az Egyesült Téglára is, — fuvolázta a rekedt trombita.

— Ah és te sem mondtad meg nekem.

— Megzavarni egy szerelmi álmot, soha! Leám most megyek, de majd újra eljövök.

— Szerdán vizionlátjuk egymást, mert ezidő szerint, Lolottom, a te vasárnapjaid Neuillyben ... meghaltak számomra. Akarod, hogy szerdán itt kint csináljunk kis összejöveteleket? Csak jó ba-rátnők lesznek, Aldonza mama, tisztelendő atyánk, a bárónő, — a te pokered és az én kötéseim...

— Te kötsz?

— Még nem, de majd megjön az is. Mi?

— Ugrálok örömben! Nézd, hogy ugrá-lok! És tudod, hogy a szám ki sem nyitom sen-kinek a házban. A fiu még képes lenne el-jönni hozzád egy pohár portóit kérni szerdán! Még egy kortyot, drágám... Istenem, milyen jó szagod van! Észre vetted, mikor az ember-nek nem olyan feszes a bőre, a parfüm jobban megragad rajta? Ez nagyon kellemes.

*

»Ereggy, ereggy« ... Lea remegve követte tekintetével Peloux mamát, aki az udvaron haladt át... Siess csak, gonosz terveid felé. Senki sem gördít akadályt utadba. Bicsaklik a lábad? Igen, de azért nem fogsz elesni. A sofföröd, aki okos ember, nem fog megszökni veled és nem viszi neki a kocsidat egy fának. Megérkezel Neuillybe és kiválasztod az alkalmas pillanatot — ma, holnap vagy a jövő héten, — hogy véletlenül elejtsd a szavakat, amelyeket soha sem volna szabad kimondanod. Megpróbálsz megzavarni azokat, akik talán most nyugton élnek. A legkevesebb, amit elérhetsz, hogy egy kissé megremegteted őket, mint most engem, átmenetileg...

Reszketett a lába, mint a lónak, ha partot mászott, de nem érzett fájdalmat. Az a gond, amellyel magán uralkodott és találó válaszai — örömet szereztek neki. Valami kellemes élnékség maradt az arcán, a tekintetében és a zsebkendőjét gyömöszölte, mert volt még elég tékozolni való ereje. Nem tudta eltéríteni a gondolatait Peloux mamáról.

»Ugy találtunk egymásra, mint két kutya a papucsra, melyet cibálni szokott. Milyen különös is! Ez a nő ellenségem és mégis tőle jön számomra az enyhülés. Mennyire össze vagyunk kötve...«

Sokáig ábrándozott, hol rettegve a sorsától, hol ismét megnyugodva benne. Idegeinek elernyedése rövid álmot hozott a szemére. Ott ült és arcát karjára támasztva, álmában beleélte magát egészen közeli öregségébe, elképzelte, hogy telnek egyformán a napjai egyik úgy mint a másik, látta magát Peloux mamával szemben sokáig megtartóztatva magát valami élnék vetélytársnői gögből, amely megrövidítette napjait, attól a lealázó hanyagságtól, amely arra viszi az

érettebb nőket, hogy elhagyják először a füzöt, azután a festéket és végül a finom fehérneműt. Előre belekóstolt az aggkor bűnös gyönyöreibe, amelyek csak titkos küzdelmek, öngyilkos vágyak és élénk s a szerencsétlenségekben újra kizöldülő remények, amelyek csak egyetlen lényt, csak egyetlen pontot fognak megkimélni az egész világon — és meglepetten ébredt fel a rózsás alkonyfényben, amely olyan volt, mint a hajnal.

— Ah, Cinci! — sóhajtott.

De ez nem volt már a mult évi rekedt és kiéhezett sikoly s a könnyek sem voltak azok, sem az egész testnek ez a lázadása, amely szenved és föllobban, mikor valami lelki baj el akarja pusztítani... Lea fölkel és megdörzsölte az arcát, amelyen otthagya nyomát a vánkos himzése.

»Szegény Cincim!... Milyen furcsa, ha meg-gondolja az ember, hogy mikor elvesztettük egymást, te vén, elnyűtt szeretődöt, én botrányosan fiatal kedvesemet, tulajdonképen azt veszttük el, ami legtisztességesebb tulajdonunk volt a földön!...«

Két nap telt el Charlotte Peloux látogatása óta. Két szürke nap, mely nagyon hosszú volt Lea számára, amelyet türelemmel várt ki, a kezdő lelkesedésével. »Ha már így kell élni, — gondolta magában, — hát kezdjük el. De egy kicsit ügyetlenül csinálta s egy kis fölösleges buzgalmat vitt bele, ami igen alkalmas volt arra, hogy visszariassza a novíciátustól. A második napon ki akart menni, gyalog elsétálni a Tavakig, délelőtt tizenegy óra tájban.

— Veszek egy kutyát, — tervezte magában, —

társasággal fog nekem szolgálni és rákényszerít, hogy járjak. És Rosenak elő kellett keresni a nyári szekrények fenekéről két jó erős sárga fűzős cipőt, egy kissé molyszagú kosztűmöt, amelynek alpesi és erdei szaga volt. És Lea azzal az elszánt tartással ment ki, amelyet bizonyos cipők és bizonyos durva szövetből készült ruhák kölcsönöznek azoknak, akik hordják őket.

»Tíz éve egy botot is megkockáztattam volna« — mondta magában. Még egészen közel a házhoz, könnyű és gyors lépteket hallott maga mögött, melyek ismerősöknek tündek föl neki. A lélegzetét elállító félelem, amelyet nem volt ideje elűzni, csaknem megdermesztette és akarat ellenére hagyta, hogy beérje és aztán el is hagyja egy ismeretlen és sietős utu fiatalember, aki rá sem nézett.

Megkönnyebbülten lélegzett föl:

— Nagyon ostoba vagyok!

Vásárolt egy sötét szegfűt a kabátjára és újra elindult. De előtte, mintegy harminc lépésnyire, egyenesen becövekelve, az áttetsző ködsávban, amely az avenue gyepét borította, egy férfi alak várakozott.

»Na de most, ezt a mellényszabást, és azt a módot, ahogy a botot forgatja, ismerem... Nem, köszönöm, nem akarom, hogy így lásson, olyan cipőben, mint egy levélhordót s ebben a szűk kabátban, amely kövérit. Ha már találkoznom kell vele, jobb szeretem, ha másképp lát, ő, aki soha nem tudta elviselni a gesztenyeszint, hogy egyebet ne mondjak... Nem, nem, én visszamegyek, én...

Ebben a pillanatban a várakozó fiatalember odafütyentett egy üres taxit, beleült és elhaldt Lea előtt; szőke fiatalember volt, aki rö-

vidrenyírott bajuszt viselt. De Lea nem mosolyodott el és nem sóhajtott fel megkönnyebbülten, sarkon fordult és hazament.

— Az egyik pongyolámat, Rose... az őszi-barackvirágos tea-gownomat add ide, az ujat, és a nagy himzett kepeimet, azt az ujjatlant. Megfulok ebben a sok gyapjuban.

— Nem jó az ördögöt a falra festeni, — gondolta Lea. Kétszer egymásután nem Cinci volt; harmadszor talán ő lett volna. Ösmerem ezeket a kis csapdákat. Semmit sem lehet tenni ellenök és ma nem érzem magam felkészülve a támadásra, nagyon puha vagyok.

Egész napon át újra meg újra nekifogott, hogy megpróbálja türelesen elviselni a magányt. A cigaretták és az ujságok elszórakoztatták reggeli után és örömmel fogadott egy telefonbeszélgetést de la Berche bárónővel, majd egy másikat Speleieffel, régi kedvesével, a szép lókupeccel, aki egy pár lovat kínált neki megvételre.

Azután egy hosszú órára teljes csönd következett, ami megrémítette.

»Lássuk csak, lássuk...«

Csipőre tett kézzel járt fel s alá egy aranyal és rózsákkal himzett kepe fölséges uszályától követve, amely a két karját meztelen hagyta.

»Lássuk csak, lássuk, — próbáljunk számot vetni magunkkal. Csak nem hagyom most megfélemlíteni magam, mikor az a kölyök már kivetett a szivéből. Hat hónapja élek egyedül. Délen egész jól kihuztam magam a csávából. Először is a helyváltoztatás. És a Riviérán vagy a Pyrenneusokban kötött ismeretségeimnek megvolt az a jó oldaluk, hogy távozásuk alkalmával olyan üdítő benyomásokat hagytak bennem... Olyanok voltak, mint a keményítős kötés az égési sebre: ez nem gyógyít, de enyhíti a fájdalemat,

ha folytonosan megujtják. Az én hat hónapi vándorlásom a szerencsétlen Sarah Cohou története, aki egy szörnyeteghez ment feleségül. »Valahányszor ránézek, — mondta, — azt hiszem, hogy szép vagyok.

De ez előtt a hat hónap előtt is tudtam, mit jelent az egyedül élni. Hogy éltem például, mikor Speleiefftől elváltam. Ah, igen, furt mulattunk a bárókban és a bormérésekben Patronnal és azután mindjárt jött Cinci. De Speleieff előtt, mikor a kis Lequellecet elszakította tőlem a családja, hogy megházasítsa... szegény kisfiu, hogy tele volt a szeme könnyel... Utána négy hónapig maradtam egyedül, jól emlékszem. Az első hónapban ugyancsak sirtam. Nem, az Barriocchi volt, akit annyira sirattam. De mikor a sirással felhagytam, nem lehetett többé visszatartani, annyira boldog voltam, hogy egyedül vagyok. Igen, de Barriocchi idejében huszonnyolc éves voltam és Lequellec után harminc és a kettő közt ismertem még... eh, egészen mindegy. Speleieff után megcsömöröltem a sok rosszul eltékozolt pénztől. Mig most Cinci után... Ötven éves vagyok és elkövettem azt az oktalanságot, hogy hét évig kitartottam mellette.

Összeráncolta a homlokát és egész elcsufilotta magát egy izléstelen arcfintorítással.

»Ugy kell nekem, az ember nem tart egy szeretőt hét évig az én koromban. Hét év! Kicsépelte mind, ami még megmaradt belőlem. Ebből a hét évből két vagy három kényelmes kis örömet emelhetnék ki egy nagy szánomban helyett... Egy hét évig tartó viszony annyi, mint követni egy férjet a gyarmatokra; mikor az ember visszajön, senki sem ismer rá s az ember azt sem tudja már, hogy viselje a toalettjét.«

Hogy takarékoskodják az erejével, becsöngette Roset és vele együtt rendbe rakta a kis csipkés szekrényt. De jött az éjtszaka, amely fellobbantotta a lámpákat és eszébe juttatta, hogy Rosenak mennyi dolga van még a ház körül.

»Holnap, — gondolta magában Lea, — hivatom az autómat és kikocsizok megnézni Speleieff normandiai ménjeit. Magammal viszem la Breche mamát, ha akarja, ez a kis kirándulás eszébe juttatja régi fogatait. És szavamra, ha az ifjabb Speleieff megint olyan szemeket vet rám, hát nem mondom, hogy...

Vett magának annyi fáradságot, hogy titokzatos arccal, csábitón mosolyogjon, mert ezzel próbálta elűzni a kisértő árnyakat, amelyek itt kóvályoghattak fészülködő asztala és az óriási ágy körül, amely csillogott a homályban. De egész hidegnek érezte magát és tele volt megvetéssel minden gyönyör iránt, amely mástól jöhetett.

Finom vacsorája, amely halból és süteményből állt, üdülést hozott számára. A bordeauxit pezsgővel cserélte föl és még dudolt is, mikor az asztaltól fölkelt. Tizenegy óra azon érte, hogy egy bottal az ablakok közt levő táblázat szélességét méregette szobájában, mert az volt a terve, hogy a nagy tükröket mind fejcseréli régi vásznakkal, melyekre virágok és balustrádok vannak festve. Ásitott egyet, megvakarta a fejét és az éjjeli toalettjéért csöngetett. Miközben Rose lehuzta hosszú selyemharisnyáját, Lea végig pillantott agyonütött napján és lapozgatott a multban, amely úgy tetszett neki, mint egy jól bevégzett iskolai feladat. Éjszakára mentve lévén a tétlenség veszedelmétől, leszámította az alvás és az álmatlanság óráit, mert a nyugtalan ember éjjelre visszanyeri a jogát, hogy hangosan ásithasson, sóhajtozhasson, szid-

hassa a tejeskocsikat, az uccasöpröket és a ver-
rebekeket.

Mig az éjjeli toaletteje elkészült, ártatlan ter-
veket forgatott a fejében, amelyeket úgy sem
valósított volna meg.

»Aline Mesmacker egy bar-éttermet nyitott
és sok pénzt keres vele... Nyilvánvaló, hogy
ez elfoglaltság és egyuttal elhelyezkedés is...
De nem tudom magamat elképzelni a kasszánál
s ha az ember üzletvezetőt fogad, akkor az
egész nem éri meg a fáradságot: Dóra és a
vastag Fifi egy kis éjjeli lokált tartanak fenn
együtt, amint La Berche mama mondta: Ez
most divat. S kemény gallért vesznek fel és
szmokingba öltöznek, hogy egészen különleges
vendégeket csalogassanak oda. A vastag Fifi-
nek három gyermeket kell neveltetnie, ez ment-
ség számára... Ott van Kühn is, aki unat-
kozik s aki szívesen venné az én tőkémét, hogy
egy új divatszalonat alapítson...

Egész meztelenül, téglavörösre festve a pom-
pei biborszin fürdőszoba reflexeitől, beszórta ma-
gát megszokott parfümjével és szinte ösztönös
gyönyörrel bontott ki egy hosszú selyem háló-
inget.

»Ez mind csak frázis. Tökéletesen tisztában
vagyok vele, hogy nem mehetek dolgozni. Ágyba
asszonyom. Ugysem lesz soha más boltja és a
vevők eltávoztak.«

Beburkolódzott egy fehér gandurába, ame-
lyet színes bélése valami megfoghatatlan ró-
zsaszín fénnel itatott át és visszafordult fé-
sülködő asztalához. Két felemelt karjával tartotta
és megfésülte a sok festéstől keményszálu haját
s valósággal keretbe foglalta fáradt arcát. Olyan
szép maradt ez a két kar telt és izmos hónalj-
tól egészen a kis párnás kézfejig, hogy Lea egy
pillanatig elnézte.

— Szép két fül, egy ilyen ócska vázának.

Hanyag kézzel szóke fésűt tűzött be a hajába a nyakszirtje fölött és nem nagy reménységgel egy bűnügyi regényt választott ki a könyvpolcon egy homályos szobában. Nem találta örömet a szép kötésekben és soha nem tudott leszokni arról, hogy fiókok és szekrények fenekére hánnya be a könyveit az üres dobozokkal és a gyógy-szeres ládikákkal együtt.

Mikor lehajolva végigsimitotta nagy nyitott ágyának finom és hűvös batisztját, az udvar nagy csengője megszólalt.

— Hát ez mi lehet... mondta fenszóval.

Tátott szájjal, lélekzetét visszafojtva hallgatódzott. Egy második, még az előbbinél is erősebb nyomás következett és Lea az elővigyázat és a szeméremérzett ösztönös mozdulatával sietett berizsporozni az arcát. Éppen Rosenak akart csengetni, mikor hallotta, hogy a hall ajtaja becsapódik. Léptek zaja hallatszott az előcsarnokban majd a lépcsőn és két hang keveredett össze, az egyik a szobaasszonyé a másik valami férfihang. Leának nem volt ideje rá, hogy elhatározásra jusson, mert az ajtaja már meg is nyílt egy durva kéz nyomására és Cinci állt előtte, nyitott felöltőben szmokingja fölött, kalappal a fején, sápadtan és igen rossz bőrben.

Nekivetette hátát a bezárt ajtónak és nem mozdult. Nem éppen Leát magát nézte, hanem az egész szobát s téveteg tekintettel, bizonytalanul állt ott, mint olyan ember, aki támadójától fél.

Lea, aki pedig megremegött reggel egy alak láttára, akit inkább csak sejtett a ködben, nem érzett más zavart, mint az öltözködés közben meglepett nőét. Összefogta magán hálóköpenyét megkereste lábával leesett papucsát. Elpirult, de mire a vér elhagyta az arcát, már vissza is nyerte

nyugodt külsejét. Fölemelte fejét és magasabbnak lászott, mint ez a fiatal ember, aki talpig feketében támaszkodott neki a fehér ajtónak.

— Hát illik így berontani valahová, — mondta elég emelt hangon, — Talán levehetnéd a kalapodat és köszönhetnél!

— Jónapot, — mondta Cinci **érdes** hangon. Megemelte a kalapját és két-három lépést tett előre.

— Leülhettek?

— Ha akarsz, — mondta Lea.

Cinci leült egy puffra és látta, hogy Lea állva marad.

— Öltözködtél. Nem mégy el valahová?

Lea intett, hogy nem és leült jó messze Cincitől és nem szólt egy szót sem. Cinci rágyújtott egy cigarettára és engedelmet kért, hogy dohánnyozhasson, de már azután, hogy rágyújtott.

— Ha tetszik, — ismételte Lea közömbösen.

Cinci elhallgatott és lesütötte a szemét. Keze, mely a Cigaretta tartotta, könnyedén reszketett, észrevette és egy asztal szélére nyugtatta a kezét. Lea lassu mozdulatokkal a körmét ápolta és időről-időre gyors pillantást vetett Cinci arcára, főleg a félig lehunyt szemhéjakra és a pillák sötét rojtjára.

— Még mindig Ernest nyitott nekem kaput, — szólalt meg végre Cinci.

— Mért ne lett volna Ernest? Talán ki kellett volna cserélnem a személyzetemet, mert te megnősültél?

— Nem... Azt akartam mondani, — ugy-e...

Ujra csönd támadt. Lea törte meg:

— Csak kérdezd bátran, — mondta élénken.

Cinci erőteljes mozdulattal állt föl, hátráltozta maga mögött a puffot és egyenesen Leához ment. Lea érezte, hogy odahajlik fölé, mintha meg akarná verni, de nem hátrált előre. Azt

gondolta magában: »Ugyan mitől félhetnék ezen a világon?«

— Ah, te nem tudod mért jöttem ide? Nem akarod tudni, mi hozott ide hozzád?

Cinci letépte magáról a felöltőt, eldobta, hogy a chaise longue-ra repült, összefonta a karját és egész közélről belekiáltotta Lea arcába fojtott és diadalmas hangon:

— Visszajövök.

Lea egy kíváncsú kis csipesszel babrált, amelyet mesterkélt mozdulattal zárt be, mielőtt az ujjait megtörülte volna. Cinci szinte lehanyatlott egy székre, mint aki az imént minden erejét kimerítette.

— Jó, — mondta Lea. Visszajössz. Nagyon helyes. Ki adta neked ezt a tanácsot?

— Én magam, — mondta Cinci.

Most Lea állt fel, hogy jobban ura lehessen a helyzetnek. A szívdobogása elcsendesedett, könnyedén lélezett s hibátlanul akarta intézni a játékot.

— Mért nem kérdezted meg az én véleményemet? Régi barátnőd vagyok, aki jól ismeri apró szeszélyeidet és faragatlan teketóriáidat. Hát arra nem gondoltál, hogy ha berontasz ide esetleg kényes helyzetbe hozhatsz... valakit?

Cinci lesütötte a szemét és vízszintes pillantással vette szemügyre a szobát, zárt ajtóit, a fémmel vértezett ágyat és fényűző párnákból vett lejtőjét. Nem látott semmi szokatlant, semmi újat és rántott egyet a vállán. Lea nagyobb hatást várt és ezért tovább füzte a dolgot.

— Érted, mit akarok mondani?

— Nagyon jól, — felelte Cinci. Az az »Ur« nem jött haza? Az »Ur« házon kívül hál?

— Semmi közöd hozzá, kicsikém, — mondta Lea nyugodtan.

Cinci az ajkát harapta, idegesen rázta le a hamut cigarettájáról egy ékszer tartóba.

— Ne abba, mindig mondom neked! — kiáltotta Lea, — Hányszor kell ismételnem, hogy...

Félbeszakította szavát és szemrehányást tett magának, hogy önkéntelenül is a családiás civódások hangját használta. De Cinci mintha nem is hallotta volna, egy új gyűrűt nézett, egy smaragdot, melyet Lea utazása alatt vásárolt.

— Mi ez... mi ez, mi ez? — hebegte.

— Ez? egy smaragd.

— Elragadó, — mondta Cinci keserűn.

Ez a hang visszaadta Leának minden tekintélyét és megengedte magának a gyönyörűséget, hogy egy kissé jobban kihasználja azzal szemben, aki neki ezt az előnyt adta.

— Ugy-e, hogy bájos? Mindenütt bókokat kapok érte. És a foglalata, láttad azokat a gyémántszilánkokat, amelyeket...

— Elég, — hördült fel Cinci dühösen, öklével a törékeny asztalra vágva.

A rózsaszirmok lehulltak a megrázkódtatástól, egy porcellán kehely lecsuszott anélkül, hogy eltört volna a vastag szőnyegen. Lea a telefon felé nyult, de Cinci durva mozdulattal elkapta a kezét.

— Mit akarsz azzal a telefontal?

— Telefonálni akarok a rendőrségre — mondta Lea.

Cinci megragadta mind a két kezét és tette a kamasz tempóval messze ellökte a készüléktől.

— Ereggy, ereggy, jól van no, elég a tréfából! Az ember nem szólhat semmit, mert te mindjárt drámázni kezdesz...

Lea leült és hátat fordított neki. Cinci üres kézzel állva maradt s tátott és duzzadt szája

olyan volt mint a durcás gyereké. Egy fekete fürtje a szmebée lógott. Lea lopva figyelte az egyik tükörben, de Cinci leült és az arca eltűnt a tükörből. Most viszont Lea érezte magát feszélyezve, mert Cinci a hátát látta, amelyet szélessé tett a lebegő gandura. Visszament hát a tükörhöz, lesimitotta a haját, megigazitotta a fésűjét, kinyitott egy illatszeres flacont mint-ha csak szórakozottságból tenné. Cinci a jó szagra odafordította a fejét.

— Nunun! — szólította meg Leát.

Lea nem válaszolt.

— Nunun.

— Kérj bocsánatot, — parancsolt rá Lea anélkül, hogy megfordult volna.

Cinci rikácsolva felelt:

— Gondolod.

— Nem erőltetlek. De akkor pusztulj innen. Még pedig azonnal.

— Bocsánat! — mondta Cinci kurtán.

— Szebben, nem így.

— Bocsánatot kérek, — ismételte Cinci hal-
kan.

— Ideje volt.

Lea odament hozzá és könnyű kézzel végig simított a lehajtott fejen.

— Na most mondd el!

Cinci összerezsent és lerázta magáról a simogatást.

— Mit akarsz, mit mondjak el? Nem olyan bonyolult az eset. Visszajövök ide. Ez az egész.

— Csak mondd el! Mondj el mindent.

Cinci ide-oda himbálta magát a széken két térde közé szorítva a kezét és Leára emelte a szemét, de anélkül, hogy ránézett volna. Lea látta, hogy Cinci elfehéredett orrcimpája reszket, hallotta gyors lélekzetvételét, melyet hasztalan próbált fegyelmezni. Csak még egyszer

kellett azt mondania: »Nos hát mondd el és megböknie az ujjá hegyével, mintha el akarná lökni. Cinci kérőn szólt fel neki:

— Nunun drágám! Nunun drágám és teljes erejével a lábához vetette magát és átkarolta két magas combját, amely meghajolt a súly alatt.

Lea leült és lecsusztatta magáról Cincit a földre és hagyta, hogy odalenn beszéljen hozzá könnyezve, összefüggéstelen szavakat hebegve és tapogatódzó kézzel, amelyek a csipkéi közt s a nyaklancán babráltak és a ruhája alatt a váll formáit és a haja közt a füle helyét keresték.

— Nunun drágám, újra rád találok. Nununkám, Nununkám, ez a te vállad, ez a te régi parfümöd és a gyöngyöd Nununkám, ah ez elképesztő.... És az a kis égett iz a hajadon, ah ez... ez ámulatba ejtő.

Hanyatvágódva úgy lehelte ezeket a szavakat, mintha keble utolsó lehellete lett volna. Azután feltérdelt, karjába szorította Leát, odakinálta neki hajától árnyalt homlokát, könnyektől nedves remegő száját és szemét, melyből az öröm fénylő könnycseppekben gyöngyözött. Lea olyan mélyreható tekintettel nézte, olyan tökéletesen elfeledkezve minden másról, ami nem ő volt, hogy eszébe sem jutott csókot adni neki. Cinci nyakára fonta a karját és minden ridegség nélkül szorongatta a szavak ütemére, melyeket a fölébe suttogott.

— Kicsikém... te gonosz... Hát itt vagy — Hát visszajöttél?... És mit műveltél még? Nagyon rossz csont vagy ám!... te szép.

Cinci szeliden siránkozott csukott szájjal, alig szólt már, hallgatta Leát és arcával a kebléhez simult. És könyörgött neki: »Még, még! — mikor Lea kissé félbeszakította a gyöngéd litániát és Lea, aki attól félt, hogy maga is

sirva fakad ugyanazon a hangon szidta tovább:

— Gonosz vadállat... Szivtelen kis sátán...

Te nagy gebe, ereggy...

Cinci hálásan emelte rá tekintetét.

— Ez az, csak szidj engem! Oh Nunun...

Lea eltolta magától, hogy jobban lássa.

— Hát szeretsz?

Cinci gyerekes zavarral sütötte le a szemét.

— Igen, Nunun.

Egy elfojtott kis mosoly, amelyet mégsem tudott egészen visszatartani, figyelmeztette Leát, hogy közel volt hozzá, hogy átengedje magát élete legrettenetesebb örömének. Egy ölelés, zuhanás, a nyitott ágy, két test, amely úgy forr össze, mint ugyanannak a ketté szelt állatnak két élő csonkja... Nem, nem, — mondta magában, — mégnem, oh! mégnem...«

— Szomjas vagyok, — sóhajtott Cinci, Nunun, szomjas vagyok.

Lea gyorsan fölkel, megtapogatta kezével a langyossá vált kancsót és kiment, de tüstént visszatért. Cinci a földön végignyulva a pufra fektette a fejét.

— Mindjárt hoznak neked egy citromszörpöt, — mondta Lea. — Ne maradj ott.. Gyere a chaise longue-ra. Bánt a lámpa.

Reszketett a gyönyörűségtől, hogy kiszolgálhatja és parancsolgathat neki. Jó mélyen beült a chaise longue-ra és Cinci szintén odaheveredett félig hozzá simulva.

— És most aztán beszélj nekem egy kicsit, most...

Rose belépése félbeszakította. Cinci anélkül, hogy felemelkedett volna, bágyadtan Rose felé fordította a fejét.

— Jó estét, Rose.

— Jó estét Peloux ur, — mondta Rose diszkréten.

— Rose, holnap reggel kilencre szeretném...

— A friss vaját és a csokoládét, — fejezte be Rose.

Cinci a tökéletes boldogság sóhajával hunyta be ismét a szemét:

— Ragyogó!.. Rose, hol öltözködhettek fel holnap reggel?

— A budoárban felelte Rose, előzékenyen. Csak arra volna szükség kétségkívül, hogy kissé hátrább húzzam a pamlagot és hogy a toalettkészletet visszategyem oda, ahol régen volt? —

A szemével kérdezte meg Leát, aki gögösen sugárzott s gyöngéden tartotta a derekát, míg ivott, »makrancos csecsemőjének«.

— Ha akarod, — mondta Lea. — Majd meglátjuk. Most felmehetsz Rose.

Rose távozott és a pillanatnyi csendben, amely távozását követte hallani lehetett a szél kusza zugását s egy madár kiáltozását, amelyet megcsalt a holdfény.

— Cinci alszol?

Cinci szokása szerint nagyokat fújt, mint egy vadászkutya.

— Oh nem, Nunun, nagyon is jól érzem magam ahoz, hogy aludjak.

— Mondd kicsim.... Nem tettél semmi rossz fát a tüzre, amott?

— Otthon? Nem Nunun! Egyáltalán nem, esküszöm neked.

— Egy kis jelenetet? — nem rendeztél?

Cinci alulról pislantott fel, rá anélkül, hogy fölemelte volna meghitten elhelyezkedett fejét.

— De nem, Nunun. Egyszerűen eljöttem hazulról, mert eljöttem. A kicsike nagyon kedves, nem volt semmi baj.

— Ah!

— Hát azért nem tenném a kezem a tűzbe, hogy magában esetleg nem gondolt-e valamit.

Ma este olyasféle hangulatban volt, hogy ilyenkor én árvalálynak hívom, tudod, olyan szomorú szemmel bámul ki szép haja alul. Mert tudod, milyen szép haja van?

— Tudom.

Lea csak egytagú szavakat vetett oda, sugva mintha valami alvót hallgatott volna, aki álmában beszél.

— Sőt azt hiszem, — folytatta Cinci, — még azt is látta, mikor a kerten keresztülmentem.

— Ah!

— Igen. Az erkélyen állt fehér flittert ruhájában, egy olyan jeges fehérben, hogy én nem szerettem ezt a ruhát... Ez a ruha felébresztette bennem a vágyat, hogy még vacsora előtt felszedjem a sátorfámat...

— Ne mondd!...

— De mondom Nunun. Nem tudom biztosan különben, hogy látott-e. A hold még nem kelt föl.

— Hol vártál eddig?

Cinci révetegen nyujtotta kezét az avenue felé.

— Ott. Várakoztam, érted. Látni akartam. Sokáig vártam.

— De mit?

Cinci hirtelen elhúzódott tőle és messzebb ült. Arcára ismét a vad bizalmatlanság kifejezése tévedt.

— Nézd, hát bizonyos akartam lenni, hogy nincs-e itt senki.

— Ah ugy... azt gondoltad. ...

Nem tudta megállni, hogy megvetőleg elnevesse magát. Egy imádó nála? Egy kedves, addig míg Cinci él. Ez egészen groteszknak tűnt föl előtte. »Milyen ostoba!« — gondolta magában elragadtatva.

— Nevetsz ?

Cinci Lea elé állt és hátra hajtotta a fejét félkezével, melyet a homlokára tett.

— Te nevetsz ? Gunyt üzöl belőlem ? Neked kedvesed van ? Van valakid ?

Beszéd közben egyre lejjebb hajolt és a *chaise longue* támlájához nyomta Lea nyakát. Lea a szempilláján érezte a szitkozódásra nyíló száj forró lehelletét, de még csak kísérletet sem tett rá, hogy kiszabaduljon Cinci kezéből, amely szinte fájdalmasan szorította a homlokát és a haját.

— Merd hát mondani, hogy nincs kedvesed !

Lea szempillája vergődni kezdett, mert egész elvakította az arc szemkápráztató közelsége olyan mélyen leszállott hozzá és végre tompa hangon mondta:

— Nem, nincs kedvesem, Téged szeretlek...

Cinci eleresztette és kezdte levenni a szmokingját, a mellényét, a nyakkendője süvöltve szelte át a levegőt és rácsavarodott Lea mellszobrának nyakára a kandalló párkányán. Közben egy percre el nem távolodott tőle és hozzá simult, térd a térden, amint ott ült a *chaise longue-on*. Mikor Lea látta, hogy Cinci félmeztelen, csaknem szomorúan kérdezte tőle:

— Hát akarsz ?... Igen ?

Cinci nem felelt, egészen lefoglalta közeli gyönyörűségének gondolata és a vágya, hogy Leát ismét magáévá tegye. Lea alávetette magát akarátának és mint jó szerető, figyelmesen és komolyan szolgálta ki ifju kedvesét. Azonban a rémületnek egy nemével látta közeledni a saját elernyedésének pillanatát és úgy tűrte Cinci ölelését, mint valami büntetést, erőtlen kezével taszította volna el magától, de rég visszafojtott vágya ölelte volna ! Végül két karjába kapta,

egy gyöngye sikoly lebbent el az ajkáról s azzal lesüllyedt abba a mélységbe, amelynek éjéből sápadtan, némán és a halál bánatával tele száll föl a szerelem.

Nem bontakoztak ki az ölelésből és egyetlen szó sem zavarta meg a hosszú csendet, mialatt az élet lassan visszatért beléjük. Cinci dereka Lea oldalára csuszott és lecsüngő feje hunyt szemmel pihent a lepedőn, mintha leszúrták volna a szeretője mellett. Lea egész halkan lihegett, a bal karja, amely teljesen össze volt nyomva, fájt és Cinci érezte, hogy elzsibbad a nyakszirtje, de azért mindaketten tiszteletteljes mozdulatlanságban várták, hogy a gyönyör vilámcsapásként lesújtó ernyedtsége elhagyja őket.

»Alszik«, — gondolta magában Lea. Szabad keze még mindig fogta Cinci kezét és lágyan szorította. Egy térd, amelynek egészen rendkívüli szépségét jól ismerte, kegyetlenül nyomta a térdét. A saját szívével egy vonalban jól kivette egy másik szív egyenletes, tompa verését. Cinci husos virágok és exotikus fák illatából kevert parfümjé merészen, csiklandozón kóválygott körülöttük. »Itt van«, suttogta magában Lea. És valami vak biztonságérzetben fűrdött egész valója. »Itt van mindörökre!« kiáltotta a fülébe egy belső hang. Elővigyázatos okossága, a mosolygó józanság, mely életének minden lépését vezérelte, érett korának megalázkodó habozása s végül minden lemondása eltakarodott és megsemmisült a szerelem kevély brutalitása előtt. »Itt van. Elhagyta az otthonát, szép kis feleségét s visszajött ide, visszajött hozzám. Ki vehetné el tőlem? Most aztán, most majd jól berendezem az életünket... Ő nem tudja mindig, hogy mit akar, de én tudom. Egy kis elutazásra minden körülmények között szükség lesz. Nem bujunk el senki elől, de ke-

ressük a nyugalmat. Aztán meg nekem sok szabad időre lesz szükségem, hogy folyton őt nézhessem. Nem igen nézhettem meg elég jól abban az időben, mikor nem tudtam, hogy szeretem. Olyan vidékre kell mennünk, ahol van elég hely az ő szeszélyei és az én akarotm számára... Én majd gondolkodom mindkettőnk helyett... s ő majd álmodik...»

Midőn óvatosan kiszabadította elszibbadt és fájó balkarját és vállát, amelyet a mozdulatlanlanság egészen megmerevített, rápillantott Cinci elfordult arcára és látta, hogy nem alszik. Szemének fehérje csillogott és szempilláinak kis fekete szárnya szabálytalanul verdesett.

— Mi az, te nem alszol?

Lea érezte, hogy Cinci összerezzenett mellette és egyetlen mozdulattal egészen megfordult.

— De te sem aludtál, Nunun?

Cinci az éjjeli szekrény felé nyult a kezével és felgyújtotta a lámpát, rózsás fényterítő takarta be a nagy ágyat, kiemelve a csipkék kidomborodó rajzát, árnyékvölgyeket horpasztva egy dagadó pehelylábdunna kidudorodó halmai közé. Cinci kényelmesen végignyulva ráismert nyugalmanak és kéjes játékának színterére. Lea mellé könyökölve, kezével simogatta a hosszú pillákat, melyeket nagyon szeretett és hátra vetette Cinci haját. S amint így feküdt ott s a haja szétszórva koszoruzta a homlokát, olyan volt, mintha valami heves szél döntötte volna le.

A zománcos ingaóra ütött. Cinci hirtelen kihuzta magát és fölült.

— Hány óra?

— Nem tudom. De hát mit érdekel az bennünket?

— Oh, csak úgy mondtam...

Kurtán nevetett és nem feküdt vissza tüstént.

Az első tejeskocsi megrázta odakint üvegjeinek harangjátékát és Cinci alig észrevehető mozdulatot tett az ucca felé. A fréz színű függönyök között a születő nappal hideg pengéje hasított be. Cinci Leára emelte tekintetét és azzal az erővel és merevséggel szemlélte amely, amely félelmissé teszi a megzavarodott gyermek és a bizalmatlan kutya figyelő nézését. Kibetűzhetetlen gondolat támadt fel szeme mélyén, amelynek formája, a sötét szegfüre emlékeztető színárnyalata, kemény vagy bágyatag fénye csak arra szolgált neki, hogy győzzön és nem arra, hogy feltárljon. Meztelen törzse, amely széles volt vállban és karcsu derékban úgy emelkedett ki a gyűrött leplek közül, mint a hullámokból és egész lénye a tökéletes művek halk melankoliáját lehelte.

— Oh, te!... sóhajtotta Lea mámorosan.

Cinci nem mosolygott, szokva volt már, hogy természetesen fogadja a hódolatot.

— Mondd csak, Nunun...

— Mit szívem?

Cinci habozott és borzongón hunyorgatta a szempilláját.

— Fáradt vagyok... És azután holnap, hogy tudod majd...

Lea egy gyöngéd lökéssel lenyomta a vánkusokra a meztelen törzset és az elnehezdedt fejet.

— Ne törödj vele! Feküdj le! Hát nincs itt Nunun? Ne gondoldj semmivel. Aludj... Fázol, fogadni mernék... Nesze, fogd ezt, ez meleg.

Becsavarta egy selyemgyapju pongyolába, melyet az ágyról szedett fel és eloltotta a lámpát. A sötétben odasimult hozzá a vállával és hallgatta Cinci pihegését, amely párosan dobogott az övével. Szemernyi vágy nem zavarta, de azért nem kívánta az álmot. »Ö majd álmodik

és én gondolkozom, — ismételte, — Az eluzásunkat nagyon izlésesen, nagyon diszkréten fogom intézni. Elvem mennél kevesebb zajt ütni s mennél kevesebb fájdalmat okozni. Még mindig a Délvidék fog legjobban tetszeni nekünk most tavasszal. Ha csak magamtól kellene tanácsot kérnem, legjobban szeretnék itt maradni egész nyugodtan. De Peloux mama! De ifju Pelouxné önnagysága!... A fiatalasszony képe, aki éjjeli toalettben aggódva áll az ablaknál csak annyi ideig tartotta fel Leát, míg hideg közönnnyel vállat vont: »Erről nem tehetek. Ami az egyiknek boldogság...«

A selymes fekete fej megmozdult a keblén és elszunnyadt kedvese felnyögött álmában. Lea félénk kézzel oltalmazta a rossz álmok ellen és elringatta, hogy elmaradjon sokáig. — szem nélkül, emlékek nélkül és tervek nélkül, — éppen úgy, mint az a »rossz baba« akit ő nem szülhetett világra.

*

Már egy jó perce ébren volt, de vigyázott, hogy meg ne mozduljon. Arcát behajlitott karjára fektetve találgatta, hány óra lehet. Tiszta ég árasztotta az uccára szükös melegét, mert egyetlen felhő árnya sem suhant el a függönyök égő rózsaszínjén. Talán; tíz óra?... Az éhség gyötörte. Előző este nagyon keveset vacsorázott. A mult évben felugrott volna, felrázta volna Leát álmából, fenyegető kiáltásokban tört volna ki, hogy habos csokoládéját és jégbehűtött vaját követelje... Most nem mozdult. Félte, hogy ha megmozdul elvesztegeti az örömmek egy kis maradványát, ezt az optikai gyönyörűséget, amely élvezettel a függönyök parázsló rózsaszíne s az ágnak a szoba színes levegőjében szikrázó acél

és rézcifrázatai szolgáltak neki. Ugy tetszett neki, mintha mult esti nap boldogsága elbujt, leolvadt és egészen kicsivé zsugorodott volna ebben a visszfényben és a szivárványban, ammely egy vízzel telt kristályüveg oldalán táncolt.

Rose óvatos léptei surolták a lépcső kanyarulat szőnyegét. Tapintatos söprő tisztogatta az udvart. Cinci távoli porcellán csengést vett ki a cselédszobában... »Milyen hosszú ez a reggel... gondolta magában, — fel fogok kelni!... De teljesen mozdulatlan maradt, mert mögötte Lea ásitott egyet és kinyújtotta a lábát. Lágy kéz érintette Cinci oldalát, de ő újra behunyta a szemét és egész teste hazudni kezdett anélkül, hogy tudta volna miért, az álom ernyedtségét tetelve. Érezte, hogy Lea elhagyja az ágyat s mint fekete szilhuettet látta elsuhanni a függönyök előtt, melyeket félig széthuzott. Azután feléje fordult, ránézett, s a fejét rázta mosolyogva, amely mosoly egyáltalában nem volt diadalmas, hanem elszánt, amely képes szembenézni minden veszedelemmel. Lea nem sietett elhagyni a szobát és Cinci, aki engedte, hogy egy vékony fényszáll elválassza egy csipetnyit szempilláit, leste mit csinál. És látta, hogy Lea kinyit egy vasuti menetrendet és ujjával követi a betűk és számok oszlopait. Azután mintha számíthatott volna az ég felé emelve arcát és összeráncolva szemöldökét. Még rizspor nélkül, nyakán egy egy sovány hajtincssel, kettős állával és csupasz nyakával oktanul kitette magát a láthatatlan pillantásoknak.

Azután elment az ablakból kivette egy fiókból a chéque könyvét, lapozgatott benne és néhány lapot kitépett belőle. Majd kikészített az ágy szélére egy fehér pyjamát és nesztelenül kiment.

Mikor Cinci egyedül maradt egy nagy lélekzetet véve észrevette, hogy mióta Lea fölkelt,

visszafojtotta lélekzetét. Most ő is fölkelt, magára vette a pyjamáját és kinyitotta az ablakot. »Megfullad itt az ember, — suttogta. Az a homályos és kellemetlen benyomása maradt hogy az imént valami rut tettet követett el.

— »Mert ugy tetettem magam, mintha aludnék? De hiszen százszor láttam Leát, mikor az ágyból fölkelt. Csakhogy most ugy tettem, mintha aludnék...«

A verőfényes nap visszavarázsolta a szoba világos rózsaszínjét, a szőke és ezüstös Chaplin fej gyöngéd árnyalatai nevettek a falon, Cinci lehajtotta a fejét és behunyta a szemét, hogy visszaidézzé emlékezetébe a tegnapi esti szobát, amely titokzatos és színes volt, mint egy görög-dinnye belseje, a lámpa tündéri kupoláját és főképp azt az elragadtatását, amelynek gyönyörűségét támolmogva hordozta...

Te fel vagy? Jön utánam a csokoládé...

Cinci hálásán állapította meg, hogy Lea pár perc alatt megfésülködött, kíváncsan kifestette az arcát és bedörzsölte magát meghitt parfümjével. A szívélyes hang kellemes csengése csaknem egyszerre áradt szét a szobában a piritott zsemleszeletek és a kakaó illatával. Cinci leült a két gőzölgő csésze mellé és Lea kezéből szedte el a vajjal vastagon megkent kenyérdarabokat. Szavakat keresett, mert akart valamit mondani Leának és Leának sejtelve sem volt róla, mert ismerte azt a szokását, hogy hallgatag és egészen szórakozott mikor eszik. Ő maga is jóétvágygyal evett annak a nőnek sietős és elfoglalt vidámságával, aki málhait leszíjazzva a vonat indulása előtt reggelizik.

— Még egy zsemlyét, Cinci...

— Nem, köszönöm, Nunun.

— Semmi éhség?

— Semmi éhség.

Lea nevetve fenyegette meg az ujjával:

— Te vigyázz, még majd be kell adni neked két rebarbara pasztillát, az orrodról leolvasom.

Cinci megbántva ráncolta össze az orrát:

— Ide hallgass Nunun, te valósággal dühvel foglalkozol a ...

— Fáj talán! Ez az én dolgom. Nyujtsd ki a nyelved! Nem akarod a nyelved kinyújtani? Akkor töröld le a bajuszodról a csokoládét és beszéljünk keveset, de okosan. Az unalmas dolgokat gyorsan kell megtárgyalni.

Az asztalon keresztül megfogta Cinci egyik kezét és a magáéba szorította.

— Visszajöttél. Ez volt a sorsunk. Rám bízod magad? En gondjaimba veszek.

Akaratlanul félbeszakította a szavát, behunyta a szemét mint egy megroskadva gyözelmének sulya alatt: Cinci látta, hogy a hirtelen feltóduló vér kicsattanóra festi szeretője arcát.

— Mi, — kezdte újra Lea most már halkabban, — ha arra a sok mindenre gondolok, amit nem mondtam el neked... Ha arra gondolok, hogy azt hittem, te is csak olyan kis futó viszony vagy, mint a többi, talán valamivel drágább a többinél... Milyen ostoba voltam, hogy nem értettem meg, hogy te voltál a szerelmem, a szerelem, az a szerelem, amely egyetlen az ember életében...

Kinyitotta a szemét, mely sokkal kékebbnek tetszett, a pillák árnyában sötétre fűdött kékek és zihálva lélezgett.

— Oh, — könyörgött Cinci magában, — csak ne intézzen valami kérdést hozzám, csak azt ne kívánja, hogy most feleljek neki, képtelen vagyok egyetlen szóra...

Lea megrázta a kezét.

— Most pedig beszéljünk komolyan. Hát ha azt mondom, utazunk, akkor már el is mentünk.

Mi a szándékod az ottaniakkal? A pénzkérdést intéztesd el Charlotte-tal ez a legokosabb, és csak bőkezűn arra kérlek. Hogy értesited az ottaniakat? Levélben, úgy képelem. Nem kényelmes, de könnyen túl esik rajta az ember, ha nem szaporítja a szót. Majd meglátjuk együtt. Azután itt van még a podgyászod kérdése is, — nálam már nincs itt semmi számodra... Ezek a kis dolgok izgatóbbak, mint egy nagy elhatározás, de ne sokat gondolj vele... kérlek nem hagyod abba, hogy folyton a kis bőrszilánkokat téptesd a lábujjad körme mellől? Ettől lehet legkönnyebben körömmérget kapni!

Cinci gépiesen leejtette a lábát. Saját némasága majd összemorzsolta és kénytelen volt kimerítő figyelmet errőltenni magára, hogy Leát hallgassa. Vizsga szemmel fürkészte barátnőjének fellelkesült vidám és parancsoló arcát és tétován kérdezte magától: »Mért olyan elégedett az arca?«

Bamba tekintete olyan feltünővé vált, hogy Lea, aki most arról monológizált, milyen jó volna megvásárolni a vén Berthelley yachttját, hirtelen félbeszakította beszédét:

— Ki hinné, hogy még csak tanácsot sem ad nekem? Ah, te még mindig nem vagy több tizenhét évesnél!

Cinci, akinek dermedtsége fölengedett, végig simította homlokát és egész beburkolta Leát mélabus tekintetével:

— Veled Nunun kilátásom van rá, hogy egy félszázadig tizenhét éves maradok.

Lea hunyorított néhányszor a szemével, mint-ha Cinci a szempillájára fujt volna, mire hosszabb csend támadt közöttük.

— Mit akarsz ezzel mondani? — kérdezte végre Lea.

— Semmit, csak amit mondok, Nunun. Semmi mást, csak az igazat. Tagadhatod talán, te, aki olyan becsületes ember vagy?

Lea azt a kivezető utat választotta, hogy nevetni kezdett, azzal a fesztelenséggel, amely már nagy félelmet rejtett.

— De ez csak egyik része a benned rejlő bájnak, te kis állat, ez a gyerekesség! Később ez lesz a titka határtalan ifjúságnak. És még panaszkodol miatta!... S még hozzá olyan szemtelen vagy, hogy éppen hozzám jössz ezért panaszra!

— Igen Nunun. Hát mit akarsz, kinek panaszkodjam?

Cinci megragadta Lea kezét, melyet ez visszahuzott tőle.

— Nunun drágám, öreg Nunun, nem csak panaszkodom, vádollak is.

Lea érezte, hogy kemény kéz szorítja meg a kezét, És a nagy fénylő pilláju sötét szemek, ahelyett, hogy menekülnének a tekintete elől nyomorutul hozzá tapadnak. De még nem akart reszketni.

— »Ez nem sokat jelent, nem sokat jelent... Nem kell csak két-három száraz szó amelyre Cinci valami vaskos gorombasággal felel azután duzzogni kezd és én megbocsátok neki... Ennyi az egész.«

De nem talált hirtelen olyan korholó szót, amely megváltoztatta volna Cinci tekintetének kifejezését.

— Elég, elég, kicsikém... Tudod, hogy vannak bizonyos tréfák, amelyeket nem tűrök sokáig.

De már abban a pillanatban lágynak és hamisnak találta hangja csengését. »Milyen rosszul volt ez mondván... Milyen hamis szinpadiasság...« A féltizenegyórai nap elérte az asztalt, amely elvá-

lasztotta őket és Lea jól ápolt körme csillogott. De a napsugár megvilágította formás nagy kezét is és kirajzolta kezefején a petyhüdt és megpuhult bőrön a csukló körül a bonyolult hálózatoskat, az egy középpontban futó barázdákat, a parányi paralellogrammákat, amelyek éppen olyanok voltak, mint aminőket esőzések után a szárazság vág az agyagos talajba. Lea szórakozott arccal dörzsölte a kezét és elfordította a fejét, hogy Cinci figyelmét az utca felé terelje. De Cinci csak kitartott hűséges és sunyogó kutyapillantása mellett. Majd egy hirtelen mozdulattal hatalmába kerítette a két szégyenkező kezét, mely úgy tett, mintha az övének egy csüngőjévé, játszana, megcsókolta újra megcsókolta, aztán beletemette az arcát és így suttogott:

— Nunun, oh szegény Nunun...

— Hagyj békén! — kiáltotta Lea megmagyarázhatatlan haraggal, kitépve kezéből a kezét. Egy pillanatig fékezni próbálta magát, és megremült gyöngeségétől, mert majdnem zokogásra fakadt. Mihelyt képes volt rá, megszólalt és mosolygott:

— Szóval most sajnálsz? Mért vádoltál akkor az előbb?

— Igaztalan voltam, — mondta alázatosan Cinci. — Te mindig olyan jó voltál hozzám...

Egy kézmozdulatot tett, amellyel azt akarta kifejezni, hogy képtelen Leához méltó szavakat találni.

— »Jó voltál!« — hangsúlyozta Lea csipős hangon. — Ez úgy hangzik, mint valami halotti beszéd, fiacskám!

— Na látod... mondta szemrehányólag Cinci.

— Megrázta a fejét és Lea jól látta, hogy nem fog haragudni rá. Minden izmát megfeszítette és fékezni próbálta a gondolatait két-három,

lelke mélyén szüntelen ismétlődő szó segítségével: »Itt van előtttem... Igen, még mindig itt van... elérhetem a kezemmel, de itt van-e még előtttem csakugyan?...«

Gondolata kibújt ez alól az ütemes fegyelmelés alól és valami nagy belső siránkozás váltotta fel a szellemidéző szavakat: »Óh, bár vissza hozhatnám, csak azt a pillanatot hozhatnám vissza, mikor azt mondtam neki: »Nem eszel még egy piritott kenyeret, Cinci?« Ez a pillanat még olyan közel van hozzánk, nem veszett el örökre, nem sülyedt még a multba! Kezdjük újra az életünket ettől a pillanattól, az a kevés, ami azóta történt, nem számít, kitörölöm az emlékezetemből, kitörölöm... úgy fogok vele beszélni, mintha pár pillanattal később volna csak, beszélni fogok neki, lássuk csak, az utazásról, a podgyásról.«

Csakugyan megszólalt és azt mondta: látom... látom, hogy nem vehetem emberszámba azt, aki képes csupa határozatlanságból, ilyen zavart előidézni két nőnél. Azt hiszed, nem értem, miről van szó? Ami az utazást illeti, te a rövid utakat szereted, mi? Tegnap Neuillyben, ma itt, de holnap... Hát hol leszünk holnap? Itt nem, nem, fiacskám, fölösleges fáradság hazudnod ezzel a halálraitélt arccal, nem csaphatsz be még nálam ostobábbat sem, még ha van is nálam ostobább ott...

Heves kézmozdulata, mellyel Neuilly irányában mutatott, feldöntött egy süteménytartót, a melyet Cinci újra felállított, Lea pedig mennél többet beszélt, annál inkább növelte baját, amely égető, heves és féltékeny fájdalommal változott át, mint valami fiatal asszony fecsegő fájdalma. A festék az arcán olyan lett, mint a borseprő, egy sütővassal göndörített hajfűrt lehullott a nyakszirtjére, mint valami kis összeszáradt kigyó.

— Még azt a másikat sem, még a feleségedet sem fogod minden alkalommal otthon találni, amikor kedved tartja hazatérni! Igazán, soha nem lehet tudni, fiacskám, hogy szerez meg az ember egy nőt, de azt még kevésbbé tudja, hogy veszíti el... Te Charlotte-al őrizteted a tiedet, mi? Jó gondolat! De jót nevetnek azon a napon, mikor...

Cinci sápadtan és komolyan állt fel:

— Nunun!...

— Mit Nunun? Azt gondolod, hogy rám ijesztesz? Ah, a magad lábán akarsz járni? Járj! Nagyon biztos vagy benne, hogy zöldágra fogsz vergődni a Marie-Laure lányával! Nincs karja és lapos a hátulja, de az alig fogja megakadályozni abban...

— Megtiltom neked, Nunun... — Cinci megragadta Lea két karját, de Lea felállt, heves mozdulattal kiszabadította magát és rekedt nevetésben tört ki:

— Hát természetesen! »Megtiltom neked, hogy egy árva szót szólj a feleségem ellen!« Ugy-e ezt akartad mondani?

Cinci megkerülte az asztalt, egészen odament Lea mellé és a méltatlanságtól remegő hangon mondta:

— Nem, megtiltom neked, jól értsd meg, amit mondok, megtiltom neked, hogy lealacsonyítsd az én Nunumat.

Lea hebegve hátrált a szoba mélyébe.

— Hogy mondod ezt... hogy mondod?

Cinci utána ment, mintegy készen arra, hogy megfenyítse.

— Igen. Hát szabad Nununak így beszélni? Hát lehet így viselkednie? Ezek most olyan Paloux mama féle szennyes kis sértések? És ez tőled ered, tőled, Nunun!...

Cinci gögösen szegte hátra a fejét.

— Én tudom, hogy kell Nunumnak beszélnie. Én tudom, hogy kell gondolkoznia. Volt rá időm, hogy megtanuljam. Nem felejtettem még el a napot, mikor azt mondtad nekem nem sokkal azelőtt, hogy feleségül vettem ezt a kislányt: Legalább gonosz ne légy hozzá... Próbáld meg, hogy ne okozz neki szenvedést... Kissé az a benyomásom, hogy egy őzikét vetnek oda egy agárnak... Ezek a te szavaid! Ez te vagy!... És a házasságom előestéjén, mikor megszöktem hazulról, hogy meglátogassalak, jól emlékszem, még rá, azt mondtad nekem...

Nem jutott mindjárt eszébe a szó s minden vonása felgyult az erős visszaemlékezés tüzeiben.

— Cinci, most menj...

Lea vállára tette a kezét.

— Még ezen az éjszakán is, — folytatta tovább, — nem arra volt-e először gondod, hogy megkérdezd tőlem, nem tettem-e valami rossz fát a tűzre *odaát*? Nunum, pompás nőnek ismertelek, úgy szerettelek, mint a legkülönb nőt, mikor a viszonyunk kezdődött. S ha végét kell szakítanunk, akkor te is olyan akarsz lenni, mint a többi nő?

Lea homályosan megsejtette a csapdát a hódolat álarcában és arcát két kezébe rejtve ült le.

— Milyen kegyetlen vagy... milyen kegyetlen vagy... — rebegte... — Mért jöttél vissza... Olyan nyugodt voltam, olyan jó volt egyedüli és úgy megszoktam már a...

Érezte, hogy most hazugság következik s félbeszakította a szavát.

— De én nem, — vágott vissza Cinci. — Azért jöttem vissza, mert... mert...

Kitárta a két karját, leejtette s megint szét nyitotta.

— Mert nem tudtam már tovább meglenni nélküled, fölösleges volna más okát keresni.

Egy percig némán álltak egymással szemben. Lea leverve szemlélte ezt a türelmetlen fiatal-embert, aki olyan fehér volt, mint a csüllő s úgy állt ott könnyű lábán és kitárt karjával, mintha mindjárt el akarna szállni...

Cinci komor pillantása elsiklott Lea fölött.

— Ah, eldicsekedhetsz vele, — mondta egyszerre, — eldicsekedhetsz vele, hogy különösen három hónapja olyan életet folytattatsz velem... olyan életet...

— Én?

— Ugyan ki más, ha nem te? Ha egy ajtó nyílik, Nunun volt; szól a telefon, Nunun volt; levél van a kerti levélszekrényben: talán Nunun... Még a borban is, amit megittam, téged kerestelek és soha nem találtam azt a Pommeryt, a mit nálad... Hát még éjtszaka... Hja bizony... ,,

Gyorsan és nesztelenül járt széltében, hosszában a szőnyegen.

— Elmondhatom neked, hogy én aztán tudom, mi az egy nőért szenvedni, tudom. Most azt várom, hogy utánad mindez porrá máljon. Hej, bizony, alaposan megmérgeztél engem.

Lea csendesen fölegyenesedett s a dereka ringásávi követte Cinci ide-oda való járását. A két arccsontja szárazon fénylett s valami lázas pirosság ült ki rajta, a mi szemének kék-jét csaknem elviselhetetlenné tette. Cinci csak tovább járkált lehajtott fejjei és megállás nélkül beszélt.

— Gondolhatod, Neuilly nélküled visszatérésünk első idejében... Különben, mindenből te hiányoztál... Megbolondultam volna. Egy este a kicsike beteg lett, fájdalmak, neuralgia... Sajnáltam szegényt, de kimentem a szobából, mert a világon semmi meg nem akadályozhatott volna, hogy azt ne mondjam neki: »Várj, ne sirj, elmegyek Nunuért, az majd meggyógyít.«

Különben eljöttél volna, nem igaz Nunun?... Hej, hej, ez az élet!... A Hotel Morrisban szerrződtettem Desmondot, jól megfizettem s neki meséltem erről néhányszor éjjel... Azt mondtam neki, mintha nem ismert volna téged: Öregem, olyan bőr mint az övé, nincs több... És látod itt ezt a csiszolatlan zafírodat, nos hát, öregem, dugd el, mert az ő szemének kékje, nem törik szürkévé, ha világosság éri!« És elmondtam neki, milyen vig cimbora voltál, ha akartad és hogy senki sem tudott szakítani veled, sem én, sem mások... És azt mondtam: »Ez a nő, öregem, ha olyan kalap van rajta, amelyik jól áll neki, — az a tengerészkék tollas kalapod, Nunun,, a mult nyáron — és azzal a művészettel, ahogy ő öltözködik, odaállithatsz mellé bármilyen nőt, mind elbujhat mellette. És az az ámulatbaejtő mód, ahogy te beszélsz, a hogy te jársz, ahogy te mosolyogsz, a felépésed, amely maga az elegancia, hát azt mondtam neki, Desmondnak: »Hiába, nincs több olyan nő, mint Lea!...«

A tulajdonos büszkeségével csattantotta össze az ujjait és kifulladásra hagyta abba a beszédet és a járást.

»Soha nem mondtam Desmondnak mindezt, — gondolta magában. — És mégsem hazugság, amit itt most elkövetek. Desmond magától rájött minderre.« Ujra beszédbe akart kezdeni és Leára nézett. Lea még egyre hallgatta. Most egész felegyenesedve ült és teljes világításban mutatta felé nemes és megtört arcát, amely fénylett a rászáradt forró könnyektől. Valami láthatatlan suly huzta lefelé az állát és az arcát s vont a szomorúságba szájának sarkait. A szépségnek ebben a hajótörésében Cinci most is érintetlennek találta a szép és büszke orrot s a szem

kékjét, amely most is olyan üde volt, mint a virág.

— Nos, ugy-e, Nunun, hónapokig tartó ilyen élet után megérkezem ide és...

Megállt, megrémülve attól, amit majdnem ki-mondott.

— Megérkezel ide és egy vénasszonyt találsz, — mondta Lea gyöngye, de nyugodt hangon.

— Nunun, ide hallgass, Nunun!...

Térdre vetette magát előtte, s arcára egy olyan gyermek gyávasága ült ki, aki már nem talál rá szavakat, hogy hibáját leplezze.

— És egy vénasszonyt találsz itt, — ismételte Lea. — Mitől félsz, fiacskám?

Átölelte Cinci vállát s érezte ennek a testnek merevségét és védekező elhuzódását, amelynek fájt az, hogy ő meg volt sértve.

— Gyere hát, Cinci... Mitől félsz? Hogy fájdalmat okoztál nekem? Ne félj szépségem... Ellenkezőleg, inkább nagyon köszönöm neked.

Cinci tiltakozón nyögött fel és erőtlenül vonakodott. Lea ráhajtotta az arcát kuszált fekete hajára.

— Te mindezt elmondtad, te mindezt gondoltad rólam? Hát ilyen szép voltam a szemedben? Mondd? És ilyen jó? Abban a korban, mikor legtöbb asszony már befejezte az életet, én a legszebb, a legjobb voltam neked valamennyi nő között és szerettél? Mennyire köszönöm neked, drágám... A legpompásabb nő, ezt mondtad?... Szegény kicsim...

Cinci odaengedte magát neki és Lea a karjában tartotta.

— Ha én lettem volna a legkülönb nő, embert faragtam volna belőled, ahelyett, hogy csak a te tested és a magam gyönyörűségeire gondoltam. A legkülönb, nem, nem, nem voltam az,

drágám, mert magamnál tartottalak. És most már nagyon késő...

Cinci olyan volt Lea karjában, mint aki alszik, de makacsul lezárt szempillája szünet nélkül meg-megremegett és mozdulatlan, kemény kézzel kapaszkodott bele Lea reggeli köpenyébe, a mely lassan, szakadni kezdett...

— Nagyon késő már... nagyon késő... Hanem azért...

Lea lehajolt Cincihez:

— Drágám, ide hallgass. Ébredj fel kedves. Hallgass rám nyitott szemmel. Csak nézz rám bátran. Ugyanaz az a nő vagyok, akit szeretted, tudod, a legkülönb nő...

Cinci kinyitotta a szemét és első könnyektől még fátyolos tekintete tele volt már önző és esengő reménnyel. Lea elfordította fejét: »A szeme... Ah, végezzünk gyorsan...« Cinci homlokára borult az arcával.

— Ugy van, én voltam az a nő, kicsikém, csakugyan én voltam, aki azt mondta neked: Ne tégy ok nélkül rosszat, kiméld meg azt az özikét... Én már nem emlékeztem erre. Szerencsére te gondoltál rá. Nagyon késő választottunk el, én rossz babuskám, nagyon soká hurcoltalak a karomon és ime, most viszont neked esik nehezre dajkálni: egy fiatal nőt, aki félig-meddig még gyermek... Igen, igen fiacskám, te nekem köszönheted, hogy huszonöt éves korodban ilyen könnyű, ilyen elkényeztetett és egyben ilyen nehézkes vagy... Nagy gond ez neked. Te szenvedni fogsz... és szenvedést okozol majd. Te, aki engem szeretted.

A kéz, mely lassan szétépte Lea reggeli köpenyét, görcsösen összerándult és Lea érezte mellette a rossz baba körmeit.

— ...Te, aki szeretted engem, — ismételte Lea rövid szünet után, — tudnád-e... Én ma-

gam se tudom, hogyan, de meg tudnád-e velem értetni...

Cinci elhuzódott tőle, hogy hallgassa; és Lea majdnem odakiáltotta neki: »Tedd vissza a kezéd a mellemre és a körmödet a helyére, az erőm elhagy, mielőtt a tested eltávolodik tőlem!« És most viszont ő dőlt rá Cincire, aki ott térdelt előtte és így folytatta:

— Te, aki szeretted engem, te, aki sajnálni fogsz...

Rámosolygott és belenézett a szemébe.

— Hej! micsoda hiuság!... Te sajnálni fogsz engem!... Én csak azt szeretném, hogy valahányszor úgy érzed, most közel vagy már ahhoz, hogy megriaszd az őzikét, aki nem csak a tulajdonod, hanem aki kötelességeket is ró rád, tartsd vissza magad és találj ki abban a pillanatban, magadtól mindazt, amire én nem tanítottalak meg.... Soha nem beszéltem neked a jövőről. Bocsáss meg nekem, Cinci, úgy szerettelek téged, mintha mind a kettőnknek egyazon órában kellett volna meghalnunk. Mert én huszonnégy évvel előbb születtem, mint te, halálra voltam ítélve és magammal vonszoltalak...

Cinci figyelemmel hallgatta, ami megkeményítette vonásait. Lea végigsimitott kezével nyugtalan homlokán, hogy eltüntesse róla a ráncokat...

— Emlékszel még, Cinci, mikor együtt mentünk reggelizni Armenonvilleben... Emlékszel még, hogy magunkkal hívtuk Lili önágyságát és Lili urat...?

Lea szomorúan nevetett és megborzongott.

— Ah, nekem éppen úgy befellegzett, mint annak a vénségnek... Siess, siess, fiacskám, keresd meg az ifjúságodat, csak elszitták kissé az érett nők, de maradt azért még belőle annak, a gyermeknek is, aki vár rád. Te már bele-

kóstoltál abba a fiatalságba. Tudod, hogy nem ad kielégülést, mégis visszatérnek hozzá... Eh, nem ezen az éjtszakán kezdtek te meg az összehasonlítást... És hogy jövök én hozzá, hogy itt tanácsokat adjak neked és a nagylelkűségemet mutogassam? Mit tudok én kettőtökről? Szeret téged: hát akkor most rajta a sor, hogy reszkessen érted, szenvedni is fog, de úgy mint a szerelmesek és nem mint egy megtévedt anya. Te úgy fogsz vele beszélni, mint az ura és nem mint szeszélyes szívszerelme.... Menj, menj, sietve.

Lea szinte a hajsztolt esengés hangján beszélt. Cinci állva hallgatta, szemtől-szembe vele, meztelen mellel, felzilált hajjal, olyan csábítón, hogy Lea erőszakkal összefonta a két karját, amely majnem megragadta már a fiut. Cinci talán ki is találta a szándékát, de nem tért ki előle. Valami esztelen reménység, mint amilyen azokat foghatja el esés közben, akik egy toronyból zuhannak le, csillant meg köztük most egy pillanatra, de mindjárt szét is foszlott.

— Ereggy, — mondta Lea halkan. — Szeretlek. Már nagyon késő van. Menj innen. De menj azonnal. Öltözz föl.

Fölállt, behozta a harisnyáját, odakészítette kikeményített ingét, a cipőjét. Cinci egy helyben forgolódott és sután mozgatta az ujjait, mintha görcs állt volna beléjük és Leának kellett megkeresnie a nadrágtartót, elhozni a nyakkendőt; de kikerülte, hogy közel menjen hozzá és nem segített neki. Miközben Cinci öltözködött, Lea sűrűn lepillantott az udvarra, mintha egy kocsit várna.

Felöltözködve igen sápadtnak látszott Cinci s fáradtságtól fátyolozott szeme még jobban kitágult.

— Nem érzed magad rosszul? — kérdezte Lea.

És félénken tette hozzá lesütött szemmel:

— Talán... lepihenhetnél egy kicsit.

De hirtelen meggondolta magát s úgy ment oda, hozzá, mint akit nagy veszedelem fenyeget:

— Nem, nem, sokkal jobb lesz neked otthon... Siess haza, még nincs dél, egy jó meleg fürdő helyrehoz, meg a friss levegő... Nesze a keztyűd... Vedd fel a felöltődet, a levegő csálóka. A viszontlátásra Cincim, a viszontlátásra... Igaz... Mondd meg Charlotte-nak...

*

Lea bezárta Cinci mögött az ajtót és a csend végét szakította üres szavainak, melyeket a kétségbeesés csalt az ajkára. Hallotta, hogy Cinci a lépcső végére ért és az ablakhoz szaladt. Cinci végigment a feljárón és az udvar közepén megállt.

— Visszajön, visszajön, — kiáltotta Lea az ég felé emelve karját.

A hosszukás tükörben egy vénasszony ismételte meg mozdulatát és Lea csodálkozva kérdezte magától, mi köze ehhez a vén bolondhoz.

Cinci folytatta útját az ucca felé, kinyitotta a rácsos kaput és kiment. Az aszfalton begombolta a felöltőjét, hogy eltakarja gyűrött ingét, amelyen meglátszott, hogy másnapos. Lea leeresztette a függönyt. De még volt ideje meglátni, hogy Cinci felpillant a tavaszi égre és a virágbaborult gesztenyefákra és menet közben tele tüdővel szívja a levegőt, mint valami szökevény rab.

(Vége.)

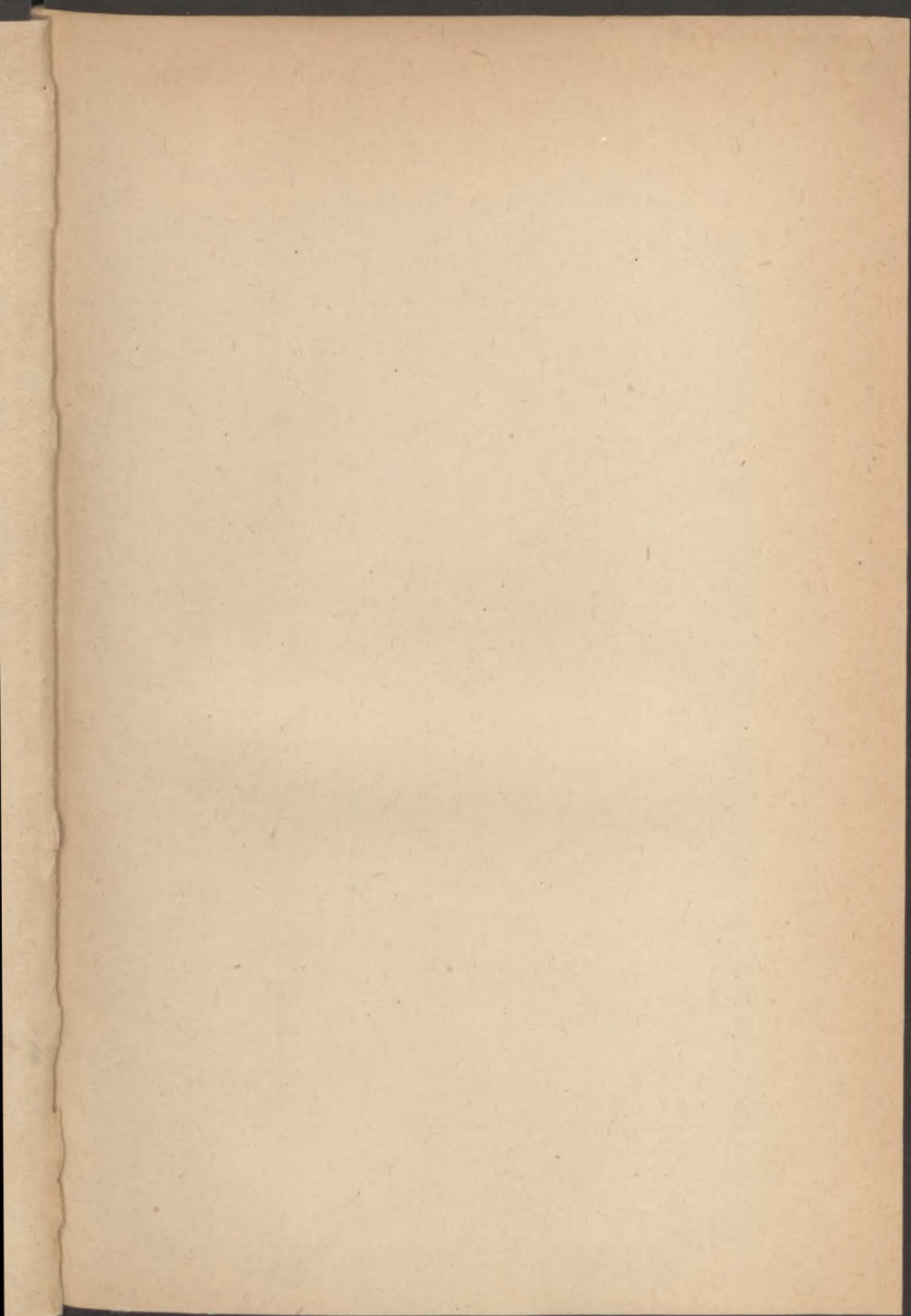
Kiadásunkban megjelent

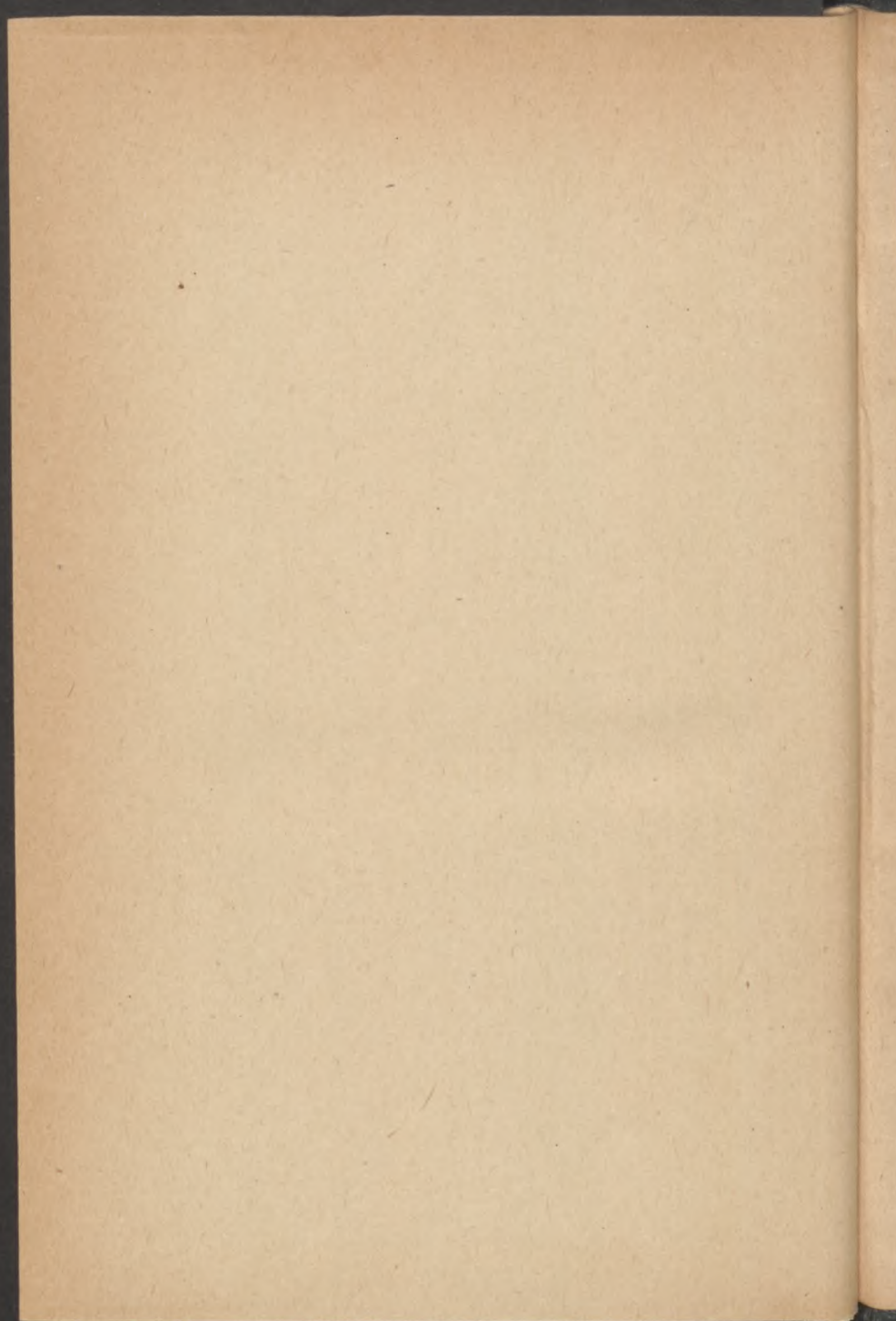
LEHNE

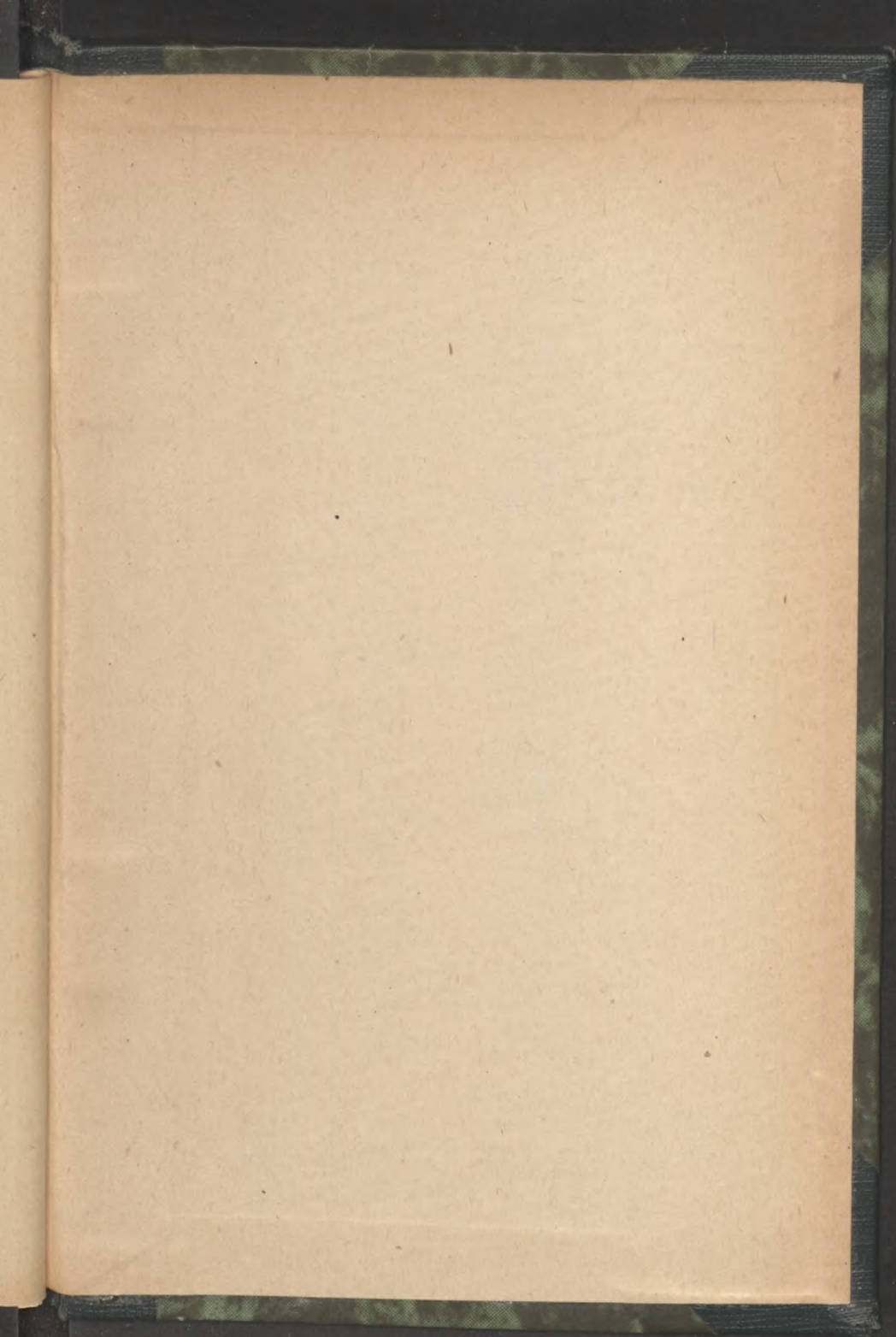
válogatott művei:

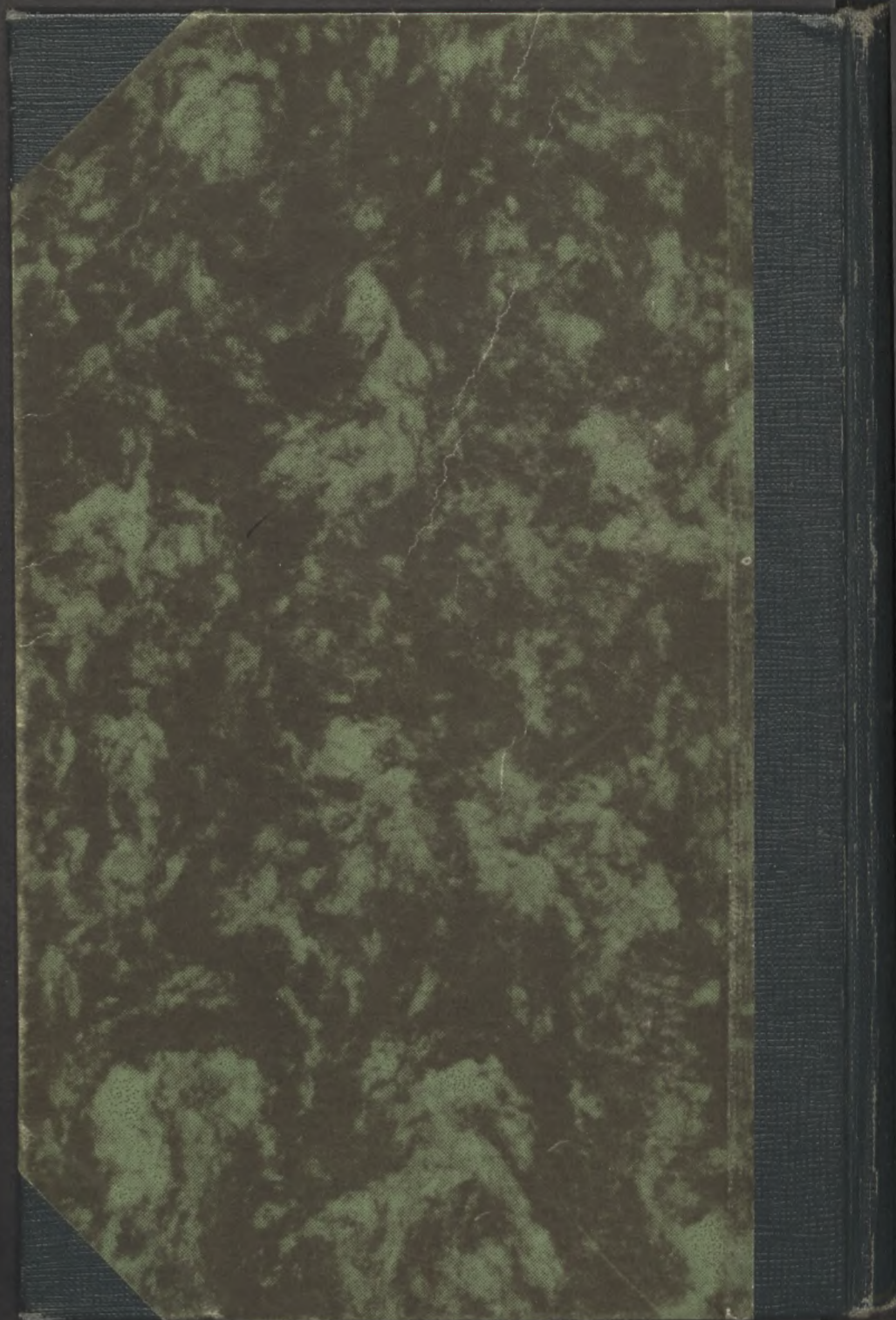
Egy csók
Próba év
Művész - szerelem
Vergődő szívek
Elfelejtve
Szerelem hatalma
Önfeledt pillanat
Egy sebzett szív
Jolánta házassága
Tavaszi álom
Várok reád
Könnytengeren át
A grófnő unokája
Müller - leány
Sors játéka
Margit
Született csóka
Markhoff - család

59.164

Colette

CINCI